

BERECZ
SKOLASZTIKA
ELMÉLKEDÉSEI

RADÓ POLIKÁRP OSB
PANNONHALMA 1945

BERECZ SKOLASZTIKA ELMÉLKEDÉSEI

RADÓ POLIKÁRP OSB
PANNONHALMA 1945

Kiadó: „*A celli kékszellem*” Alapítvány
9500 Celldömölk, Szentháromság tér 6.

Szerkesztette: Pipics Csaba
Nyomdai előkészítés: Horváth Attila

Nyomda: OOK-Press Kft.
ISBN 978-615-00-3216-0

Ingyenes kiadvány – szolgálja Isten mind nagyobb dicsőségét!

A képek a Szent Benedek Leányai Társasága rendi archívumából válogatva,
csak írásos engedéllyel használhatók!

2018 október 21. Berecz Skolasztika emléknapján
1898 Celldömölk – Pannonhalma 1945 – Tiszaújfalú 2018

AJÁNLÁS

Ez a kiadvány Isten szeretetének a jele, aki Jézusban életet adott számunkra. Nem polcon porosodó könyvről, dísz tárgyról vagy vallási jelről van szó, hanem egy olyan lelki élményről, amely a szemlélődést és az imát szolgálja. Fogadják el ezt az ajándékot és vigyék el otthonukba, olvassák naponként szeretettel.

„Az ember csak azt szereti és tiszteli, amit arra méltónak ismer, ezért ha igazán akarjuk szeretni, elsősorban is meg kell ismernünk. Közeledjünk hozzá bizalommal, vizsgáljuk érzelmeit, merüljünk el szépségeinek szemléletében.”

A hit mindig a kicsinyektől, az alázatosaktól jut el hozzánk. Aki kapcsolatba kerül vele, és iránta hitéből fakadóan tiszteletet mutat, részesülhet a Szentlélek kegyelméből. Ez Berecz Skolasztika kicsiny, de annál értékesebb ajándéka.

„Nekem úgy kell szeretnem, mint Isten szeretett. Istenivé kell, hogy változzon bennem a szeretet. Istenivé kell tenni a szeretetet! Isteni szeretet égjen bennem, – oh csak akkor leszek igazán boldog.”

Az igazi szeretet minket is megváltoztat, erről tanúskodik Skolasztika is.

Az életben gyakran utat tévesztünk, a boldogságot csak dolgokban keressük vagy személyekben, akiket tárgyként kezelünk. De a boldogságot, valójában csak akkor találhatjuk meg, ha a szeretet, – az igazi szeretet! – találkozik velünk, meglep bennünket, megváltoztat minket.

Skolasztika megtanítja nekünk az igazi szeretetet, és e szeretet valóban minket is, mindnyájunkat megváltoztathat. Ezt bizonyítják Skolasztika tanúságtételei.

„Elég-e a szeretetem erre Istenem? Oh, tedd olyan naggyá ezt a Szeretetet, hogy átölelhessen Téged!”

A szeretet mindent megváltoztat!

Hálás köszönet a szerzet egykori igazgatójának a tudós bencés szerzetesnek, Radó Polikárpnak, aki hittel és bizalommal tekintve Berecz Skolasztikára összegyűjtötte elmélkedéseit; valamint a Szent Benedek Leányainak, akik e kéziratot rendelkezésre bocsátották.

A szerkesztő

ELŐSZÓ

Berecz Skolasztika nagyon nagyra tartotta az elmélkedést. Lelki leányait iparkodott ránevelni az igazán hasznos, gyümölcsöző elmélkedésre. Mindig ő maga elmélkedett elő a testvéreknek. Mivel az igazgató előírta könyv használatát, mint pl. „Az elmélkedő zárdafüzet”, engedelmeskedett, könyvet használt. Azonban sohasem úgy, hogy egyszerűen csak felolvasta a szöveget, azután nem törődött többet a testvérekkel, hanem hagyta őket szunyókálni valami lágy, elmosódott érzésben. A könyvet maga elé tette a padban, ahol térdelt és abba bele-beletekintve, szabadon adta elő mondanivalóját, nagyon sokszor a Parsch-féle Liturgie-Kalender német szövege alapján is. Az alkalmazást rendszerint saját életükre vonatkoztatva, egészen egymaga végezte. Igen sokszor fordult azonban elő, hogy csak odatérdelt a padba és minden segédeszköz nélkül, teljesen szabadon adta elő elmélkedését. Azok a testvérek, akik még résztvettek Skolasztika elmélkedésein, azt állítják, hogy nagyon sokszor úgy érezték magukat, mintha a mennyországában lettek volna.

Skolasztika sajnos, sohasem gondolt arra, hogy bármilyen írása kiadásra kerülne. Önmagának sem ért rá leírni az elmélkedéseket; mindaz a szöveg, amelyet most mégis közlünk, apró papírdarabkákon, vagy elemi iskolai irkákban, akárhányszor már majdnem egészen elfakult ceruza írással volt található. Az elmélkedés igen fontos szerepet játszott életében, ezért érthető, hogy naplójegyzeteiben alig találunk napot, hogy a napi elmélkedést legalább tárgya szerint fel ne jegyezte volna. Úgy véltük, követnünk kell az evangéliumi szót, „gyűjtsétek össze a hulladékokat, hogy el ne vesszenek.” A most közölt elmélkedések, beszédek majdnem kizárólag csupán hosszabb rövidebb vázlatok, sőt nagyon sokszor csak egy vagy két kurta mondattal, rövidke szívzárnalással lerögzített elmélkedés-nyomai. (48–273. szám) Ítéltje meg az olvasó, hogy érdemes volt-e összegyűjteni őket. Mi úgy gondoljuk, hogy az elmélkedések rendkívüli szemléletessége, egyszerűsége, érthető és szívhez szóló stílusa, leginkább pedig a bennük megnyilvánuló mélységes vallásosság, Istenszeretet, pedagógiai érzék érdemessé tették ezeknek összegyűjtését és kiadását.

Elmélkedéseit vizsgálva, kutathatnánk azt, milyen módszerrel dolgozta ki azokat. Akárcsak a pedagógiában, a lelkiéletben, úgy az elmélkedésben is a módszer eszköz és nem öncél; annyit ér, amennyi a sikere, lélekformáló hatása. Mint Skolasztikának egész lelki élete, elmélkedési módszere is egészen egyszerű. Nagyon fontos nála a Szentlélek működése. Mennyire átéli ezt a gondolatot, mutatja, hogy majdnem minden elmélkedése elején a Szentlélekre gondol. Ő a tanító, a lélek orvosa, a lelkiélet épületét emelő nagy építő, a művész, ki a test keretére feszített aranyhúrokon; a lelkeken játszik. Mindenesetre az biztos, hogy a Lélek-közelségnek ez az élménnyé válása igazi ókeresztény, bibliai értelemben az ő elmélkedésében igen fontos szerepet töltött be. – Elmélkedéseinek elején hiába keressük a hely elképzelését /compositio loci/, vagy valamilyen jelenetnek rekonstruálását. Ez a „preludiumnak” nevezett gyakorlat azt célozza, hogy a képzeletet lekösse. Skolasztika ezt elérte azzal, hogy rendkívül szemléletes, mint minden írása. Ezzel az immanens „compositio”-val talán többet is elér, mint pusztán a képzelet

negatív irányban vett lekötését: pozitív irányba tereli, felszabadítja, hogy Isten felé emelje az is a lelket. Mindent felhasznál ebből a célból, még apró napi eseményeket is, amikor például a cimbalmos koldusról tart elmélkedést. – Az értelmi megfontolás és az érzelemre-hatás nincs nála külön skatulyába rakva, természetes lélektani korrelációban, együtt hatásban jelentkeznek nála. Elmélkedése azonban elsősorban az érzelmet akarja megindítani, egész egyéniségének megfelelően az ő saját, szeretettől túlsorduló szíve hat a szívre. – Elmélkedései mindig imádságba csendültek ki. Hogy ez a sokszor megindítóan szép „colloquium” sokszor hiányzik nála, annak egyedüli oka, elmélkedéseinek már említett vázlat jellege.

Az összegyűjtött anyagot öt részben csoportosítottuk. Az I. részben kiadtuk az u. n. bencés elmélkedéseket; azokat, melyek megmaradtak a Szent Benedek Regulájához fűzött elmélkedéseiből. – A II. részben egyéb elmélkedéseit gyűjtöttük össze. – A III. részben a naplójegyzeteiben egy-két mondattal felvázolt elmélkedés-nyomokat tettük közzé. – A IV. részben néhány megmaradt beszédét közöljük. – Az V. részben lelkigyakorlatos elmélkedéseit hozzuk, sajnos másoknak feljegyzésében, mert sajátkezű jegyzete nem került a kezünkbe. Stílusát, lelkiségét azonban ezek a feljegyzések is elárulják, így érdemesnek tartottuk kiadásukat.

Radó Polikárp OSB

I. BENCÉS ELMÉLKEDÉSEK

1. Figyelemmel hallgasd fiam, Mestered rendeleteit.

Fasc. VI. 47. – Prol. 1.: Ausculta o fili praecepta magistri

Új testvérkéink utolsó elmélkedésében az ősszel búcsúzó fecske-csaphoz hasonlítottuk magunkat. Kis csapat, de nem baj – az Úr Jézus mondja, ahol ketten vagy hárman ... – Mi is búcsúztunk a világtól, mely számunkra olyan, mint az őszi táj. Nincs meleg napja, nincs virága, madárdala! Melegebb hazába, szebb hazába vágyott a lelkünk, – és hála Istennek érte, itt vagyunk.

Az eucharisztikus Jézus a nap, mi leszünk a daloló, csicseregő kis madarak, erényeink a virágok. Szent Benedek Atyánk tanít csicseregni, énekelni, megmutatja Szent Regulájában az égbe vezető utat, melyen ha tiszta szívvel, készséges lélekkel járunk, lépéseink nyomában sok-sok virág fakad. – De hogy így legyen, kicsinek kell lennem. Jézus is mondja; „Ha nem lesztek, mint a kisdetek ...” Pedig én be akarok jutni! Isten kegyelmével már eljutottam Szt. Benedek Atyám földi országába, e kis Béke-palotába /Isten adja, hogy az legyen!/ s én most itt kicsi, pelyhes fecskefióka akarok lenni! Hallod, édes jó Szent Atyám?! Ugye bizalommal simuljak Hozzád, tiszta, nyugodt értelemmel hallgassam szt. tanításodat, készségesen megnyissam intelmeid előtt gyermek-szívemet, hogy hamar megtanuljam a leckét, ne csak a szájjammal: lelkemmel, szívemmel is, és mint a pelyhes, kicsi fecske, ne vágyakozzam más által hozott táplálék után, ne mástól akarjak soha tanulni csicseregni, énekelni! Hiszen nem vagyok fészekből kiesett fióka, hiszen a szerető szívű Krisztus idevonzott és ugy-e meg is tart e kis puha, meleg fészekben, míg csak egészen meg nem növekszem, míg csak sebes szárnyalással Hozzá nem repülök és zengem a béke, az öröm és a szent szeretet örök szép himnuszát.

Nem leszek türelmetlen, ha lassan megy a tanulás, ha sokszor-sokszor el kell mondanom ugyanazt a leckét. Szabad akaratomból, készséges lélekkel akarok szolgálni Istennek, a Te szellemedben, az általad kijelölt utakon, szt. Regulád törvényei szerint. Azért megígérem, hogy nagyon akarom szeretni a Szent Regulát a Szentírás után az lesz legdrágább kincsem, legkedvesebb könyvem. Mintha csak Krisztus szavát olvasnám, hisz Te is Tőle tanultál, a Te törvényeidet is a Szentírást sugalmazó édes Szentlélek, a bölcsesség és szeretet Lelke sugalmazta! Ezt tanítja Anyám, az Egyház és azért én hálás örömmel, boldog lélekkel, tiszta értelemmel, készséges szívvel járok iskoládba, tanulom és átélem Szt. törvényeidet, hogy ne kelljen félve reszketnem, mikor számon kéri az Úr! Igen, én a Te nyomaidban Isten kis áldottja akarok lenni. – Jó Atyám könyörögj érettem, hogy úgy legyen!

2. Figyelemmel hallgasd a parancsokat.

Fasc. VI. 48. – Prol. 1. – Előző elmélkedés folytatása

Tegnap elhatároztuk, hogy nagy szeretettel szeretjük a Szt. Regulát s a Szentírás után a legbecsesebb könyvünk, legdrágább kincsünk lesz. Sokszor olvassuk, tanuljuk, átéljük. Hogy ezt a szándékunkat valóra váltsuk, hogy tanulásunkból átélés legyen, ma arra int a Szentlélek: hallgassam a parancsot! Hallgassam, hogy tudjam, mit kell tennem! Kötelező csak akkor lesz rám, meg nem tartása csak a fogadalom után lesz súlyos bűn, de már most kell a fogadalomra készülnöm, már most meg kell ismernem a parancsot, a törvényt, mely által kijelölt úton Szt. Atyám nyomában égbe juthatok. – Szabad akaratomból választom e törvényt, szabadon vállalom el e parancsot, hogy érdemszerző legyen. – Isten is adott szabadakaratot összüleinknek, a jóságos Atya úgy akarta, hogy gyermekei hasonlóké legyenek Hozzá, s azért értelmet és szabadakaratot adott a halhatatlan lélek örök értékű

kincse mellé. – Isten elmondta parancsát, törvényét: minden fáról ehettek, csak egyről nem, mert meg fogtok halni. Az ember ott is szabadon akart, választott mennyország, Isten-gyermekség helyett kárhozatot. Ettől akar megmenteni Szt. Benedek Atyám! Mert ha ismerem a parancsot és ellene cselekszem, nekem sem lesz jobb dolgom, engem is megátkoz Atyám, ki végtelen szeretetében Önmagához hasonlóknak teremtett engem!

„Figyelemmel hallgasd a parancsot”, mielőtt fogadalmat tesz rá! Vizsgálj meg nagyon sokszor magad, mit jelent: mindent elhagyni, otthont, barátokat, vagyont – és főleg önmagadat! Akaratodat, vágyaidat, mindent-mindent, hogy tied legyen az örök Minden. Igyekezzél megérteni, mit kíván a szent tisztaság, engedelmisség, szegénység, állhatatosság, jóratörekvés – aztán nézd hozzá erőidet! Nehogy nagy legyen a teher és te gyengén, megszegyenülve megtagadd, amit fogadtál. – De ne légy kislelkű, ha észreveszed, milyen erőtlen, milyen kicsi vagy! – Éppen ez a tudat tehet nagyvá, ha alázatosan Istentől vársz mindent és erős bizalommal könyörögsz érte, kitartásért! – „Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok” – mondja az Apostol! – Ha erős a bizalmatok, még a hegyeket is áthelyezhetitek egyik helyről a másikra, bíztat az Úr Jézus! Teréz magában semmi, de Teréz és Krisztus együtt mindenható! – így bíztat Szt. Terézia – és hogy mennyire igaza volt, milyen magasságba emelte az ő mindenható ereje, bizonyítja, hogy Anyánk az Egyház Nagy Szentnek, szeráfi Szűznek nevezi, Ő pedig a szeráfokkal együtt örökké dicséri az irtalmas, hatalmas, háromszor szent Mindenhatót.

Hallgatom, drága jó Szt. Atyám, hallgatom parancsaidat, megfontolom jól – és majd mikor szerető, gyengéd kezek elvezetnek Krisztus oltára elé, Krisztus keresztje elé, szabad akarattal választom a törvényt, mit te adsz nekem, Isten irtalmasságában bízva fogadom, hogy hű leszek, hogy egyetlen egyszer házasságtörő nem leszek, a legkisebb pontban sem. – Te pedig, ugy-e könyörögsz értem, hogy halálomig kitartsak, – hogy átok helyett örök boldogsággal, örök áldással áldjon meg az Úr, mert fogadalmamat megtartottam. Amen.

3. Nyisd meg szíved ajtaját és a kegyes Atya figyelmeztető szavát örvendő fogadd.
Fasc. VI. 49. – Prol. 2-3.: Inclina aurem cordis tui et admonitionem pii patris libenter excipe...

Milyen jó vagy én édes Istenem! Tegnap eszemhez szóltál Szent Benedek Atyám tanítása által, hogy tiszta értelemmel gondoljam meg: mit kíván tőlem – hogy aztán „szabad akarattal szolgáljak, szabad akarattal fogadjak örök hűséget Neked!” – Ma meg a szívemhez szólsz én édes Uram, s intesz: fogadjam örvendő Atyám figyelmeztető szavait. – Köszönöm nagy-nagy szeretetedet! Látod jó Uram; nyitva a szívem, egészen nyitva, hogy befogadja a drága kincset: Szent Atyám tanítását! Gyermeki szeretettel, mélységes tisztelettel fogadom – és a tanítás szerint összeszedve vállalom magamra a Szt. Szabály által előírt köteleességeket. Hogy néha, vagy talán gyakran nehéz lesz, attól meg nem ijedek! Neked is nehéz volt a kereszt, ugy-e édes Jézusom – és mégsem tetted le, a Kálváriára is elvitted, hogy megmentsed a lelkemet. Oh köszönöm, köszönöm, hogy ennyire szeretted! Szépen kérlek, szeress ezután is, Szent Keziddel simogasd meg szívemet, ha majd kemény lesz, ha jönnek a nehéz napok, amikor messze jár tőlem az öröm.

4. Foganatosan teljesítsd!
Fasc. VI. 50. – Prol. 3-4.: Efficaciter comple...

Amit meghallgattál tiszta értelemmel, készséges szívvel, azonnal foganatosan teljesítését kívánja Szent Atyánk. Hogy megtehessem, nagyon kell szeretni tudnom. A szerzetesi fegyelem legkisebb pontját is meg kell tartanom, mert másként képmutatás az én szerzetesi életem. Vizsgáljam meg szívemet, az Isten Szívével hasonlítsam össze! Jézus azt mondja: Tanuljatok Tőlem... De csak akkor leszek szelíd és alázatos szívű, ha szeretek! Szeretem az Istent és szeretetből teljesítem parancsát, Szt. Atyám törvényeit, mint ahogy Krisztus tette! Minden megaláztatást eltűrt szelíden, még az arculverést is – aztán ott a kereszten is kínzóiert imádkozott ... mert örök szeretettel szerette őket, szeretett engem! Szeretetből teljesítette a mennyei Atya nehéz parancsát és „engedelmes volt mindhalálig”! – Hogy követni tudjam, engedjem szeretetem gyökérszárait a saját nyomorult szívemen át Szentséges Szívébe! Ott a legjobb talaj, ott a legtökéletesebb táplálékanyag, melynek magambaszívása által örök életre növekedhetem. Krisztus mondja: Én vagyok a szőlőtő! – Oh édes Tővem, tápláld, növelj a te szegény kis vessződet! Ugy-e, ha Beléd kapaszkodok, ha Beléd nővök, nem kell félnem, hogy elrohad gyökerem, hogy satnya lesz a törzsem, hogy sápadt levélzet ijeszti tőlem messzire a szép élet keresőt ugy-e Belőled annyi életerő árad, hogy nemcsak nagyra nővel, hanem virágokat is fakaszt és gyümölcsöt is érlel szent Szerelmed melege! Oh hevíts, hevíts, hogy necsak megtanuljam a Regulát, necsak akkor legyek jó, ha látnak! Hiszen a Te szemed mindent lát, hiszen én Neked akarok tetszeni, s azért akarom segítségeddel a legkisebbet is hűséggel teljesíteni. Félelemből is, szent félelemből, nehogy elveszítssek! Nehogy elfordulj tőlem, amiért nem teljesítem foganatosan Szent Atyám rendeleteit! – Téged is kérlek, jóságos Szent Atyám, könyörögj, járj közbe értem s aztán segíts arra, hogy Hozzád hasonlóan kövessem a legnagyobb Mestert! Add, hogy megvessek mindent, ami elválaszthat Krisztustól, add, hogy olyan kevéssel megelégedjek, olyan szegény legyek, mint Te voltál Subiacoban. Testemmel is kegyetlenül elbánjak, ha ingereivel rothasztani akarja lelkem virágait, gyümölcseit. – Aztán szeressem a szegényeket, mint Te, társaimat, is, mint Te, tűrjem el a megaláztatást, megvetést, szeressem még ellenségeimet is. Legyek mindig derűs, mindig békés szerzetes, legyek a Te legkisebb, de leghűségesebb leányod, Édesatyám! Ugy-e akkor nem kell félnem, ugy-e akkor kiállok a próbát, mint a csodáslelkű isteni Mester – és ugy-e, akkor még a keresztfán is édes gyümölcse leszek a Szeretetnek, melynek erejével, hatalmával, mindent foganatosan teljesítek. Oh add jó Atyám, hogy így legyen. Amen.

5. Hogy az engedelmisség fáradtságos munkájával visszatérj Őhozá, akitől az engedelmesség dologtalansága által eltávoztál!
Fasc. VI. 55. – Prol. 4-6.: Ut ad eum per oboedientiae laborem redeas, a quo per inoboedientiae desidiam recesseras...

A nagy Mester, a Szentlélek Úristen ma igen fontos leckét magyaráz nekünk. Arról az erényről beszél, mely nélkül jó szerzetes soha nem lesz belőlem, a szent engedelmisségről. Ez az eszköz, melynek segítségével eljuthatunk, visszatérhetünk az Istenhez, az örök Jóságba. Mert Ő a cél! Azért lettem szerzetes, azért lettem Szent Benedek Atyám leánya, hogy nyomában Istenhez érjek! A Szentlélek Úristen mindjárt az elmélkedés elején őt, az Istent, az örök Jót, a nagy Célt állítja elé, hogy művelje buzgalmat, törekvésem a szent engedelmisség elsajátítására! Ő az, Kihez vissza kell térnem! Tudja a Szentlélek, hogy nehéz volt Krisztusnak is ott az Olajfák hegyén, legnagyobb kínja az volt Prohászka p. úr szerint, hogy előre látta, hány lélekért

hiába szenved, hány lélek használja szabad akaratát Isten ellen és rohan a kárhozát örvényébe! – Ezért verítékezett vérrel, de a végén mégis csak azt mondta: Fiat voluntas Tua! Szent Benedek Atyánk is Tőle tanulta, ezt a tettekből megnyilatkozó fenséges imádságot! – Nekem is ezt kell megtanulnom! Akármilyen nehéz, akármennyire nem az én akaratom szerint van, még akkor is, ha azt gondolom, semmi haszna sem lesz, úgy is hiába - akkor is meg kell tennem! Nagy jutalmam lesz érte! Krisztus is megtette – és most ott „ül az Atyának Jobbján”! – Vissza kell térnem! Különös! Hát elmentem? – El ám Testvérem, el ám szegény lelkem, mérhetetlen sokszor! Otthagytam az atyai házat, a saját vágyaim, saját akaratom szerint jártam, rengetegszer voltam engedetlen, durva, kevély, szeretetlen. Hogy szenvedtem minden tékozlás után, minden engedetlenségéből származó bűn, mulasztás után! Lelkem, szívem bágyadt, beteg lett, de kemény is, mert mégsem fordultam vissza, hogy alázatosan azt mondjam: Atyám vétkeztem az Ég ellen és Te ellened. Pedig Atyám várt ám! Itt a tabernákulumban is. Hányszor nézett vissza utánam, hányszor tekintett vágyva, várva az irányba, amerre mentem! Várt reggel, várt este, – és újra reggel, újra este – és hiába várt.

6. Hozzád intézem beszédemet, aki katonáskodni készülsz.

Fasc. VI. 56. – Prol. 6-9.: Ad te ergo nunc mihi sermo dirigitur, quisquis... militaturus...

Ismét látom, milyen hatalmas, irgalmas Tanító a Szentlélek. Mindig meglátja, mire van szükségem, mit nem tudok jól. Ma a katonaságot állítja a lelki szemem elé. Azt a hivatást, melyben élőknek senki sem tart szenteknek – és mégis milyen sokat tanulhatunk tőlük. Igen sok szempontból vizsgálhatnám őket, de most a legszükségesebbet nézem. Nézzem a kaszárnyát, micsoda fegyelem, micsoda tekintélytisztület van ott! Pedig nem az a gondolat vezeti őket: Istenem, Krisztusom, Érted! – Milyen nagy tekintély ott a kapitány, a hadnagy, őrmester, sőt még a legutolsó kis káplár is! Hogy megadják a nekik járó címzést és minden egyéb tiszteletnyilvánítást! Micsoda feszes, habtaht-ba vágja magát a szegény baka, ha megszólítja a káplár urat, -hátha még az őrmester úr elé kell mennie! Még a szemét is, még a kis ujját is beigazítja, hogy minden szabályszerű legyen, mert másként pofon, vagy kurta-vas jár érte! Miért nem tudunk mi szeretetből, félelemből ilyen fegyelmekkel, tiszteletteljesek lenni Isten és embertársainkkal szemben? Miért? – Hát azért, mert nem szeretjük igazán sem a jó Istent, sem embertársainkat! És, ha nem szeretem az Istent, nem is tisztetem! Így vagyok embertársaimmal is! Pedig-pedig mit mond a Mester? Úgy szeressétek egymást, ahogy én szeretlek benneteket! Ezt kívánja Szent Benedek Atyám is tőlem! Próbáljuk meg Testvérek! Megy ám, csak állhatatosan akarjuk!

Nézzem aztán a kaszárnyában a pontosságot! Másodpercet sem késhet senki sem, szigorú büntetés nélkül! Pedig sok a dolguk, nehéz gyakorlatokat kell végezniük – és mégis az adott jelre ott kell lenni, mert így írja elő a Reklama. Hát a mi Szent Regulánk nem írja elő? És hányszor késünk, hányszor vétünk a pontosság ellen! Gondoljak rá, Testvérek, hogy Isten minden percet számonkér, – gondoljak rá, hogy ha magam 5 percet kések, 6 társam még vár rám, akkor már 6x5 percet, vagyis fél órát kér tőlem számon az Isten! És jaj nekem, ha nem tudok elszámolni! Van ám a lélekre formált kurta-vas is! – Hát legyünk fegyelmekkel, végezzük dolgainkat pontosan, rendesen, amint a Szent Szabály kívánja, akkor jut ám mindenre időnk. Nézzem aztán a kaszárnya nagy tisztaságát. Csak úgy ragyog minden.

7. Krisztus Urunknak, az igaz Király zászlai alatt.

Fasc. VI. 46. – Prol. 9.: Domino Christo, vero Regi, militaturus...

Tegnapelőtt a katona élet megfigyelésében csak a kaszárnyai részt vehettük szemügyre az idő rövidsége miatt, de ma megpróbáljuk a harcterekre is elkísérni őket. Hogy ott hősök legyenek, fegyelmekkel legyenek, azért kell már a kaszárnyában ránevelni magukat a fegyelmekre. Mikor a baka tiszteleg, a feje búbjától cipője sarkáig feszes, szabályszerű tartásban áll, így kell nekünk is! Még a legkisebb dolgokban is egész emberek, teljesen fegyelmekkel legyünk. A tekintélytisztület is fegyelmi eszköz. Az engedelmesség, a pontosság! Egész embert kíván. A Regulához alkalmazkodás: engedelmesség! Ha azt mondják, lőj az ellenségre. Nem parancsolója ellen irányítja fegyverét! Mi lenne, ha így volna? A kommunizmus! Összeomlás. Mindent ugyanazon időben, mikor mondják, azonnal! Pontosság! Ha egyik csapatrészt később érne, oda a győzelem. – Áldozatosság! Vedd fel keresztedet: Sequere me! Micsoda szörnyű szenvedés árán, életük árán mentik a hazát, mentenek minket! Szeretet kell, hogy hősök lehessenek, hogy életüket adják, szeretet fon keresztjükre babért! Nekem is ez kell! Sok, mérhetetlenül sok! Istenért, aki Atyám is, Királyomért, aki Jegyesem is, hazámért, a boldog örökkévalóságért! Értük, Érte mindent eltűrök, gyakorlom, fegyelmekkel magam. A kis dolgokban is! Itt a zárdában, az én Regulám szerint! Hogy mire a harctérre kerülök, gyáván vissza ne riadjak csak előre! Legyen a jelszavam! Feléd én Istenem, Hozzád én Istenem, közelebb Tehozzád Istenem! Még a harctéren is tisztálkodnak. /Betoldás./ Elsősorban magamnak kell jó katonának lennem. Minél jobban dühög az ellenség! Fondorkodása csak élesíti harci kedvemet. A test, világ, ördög támadásai, önszeretetem, stb. stb. ádáz ellenségek törhetnek rám, nem baj! Úgy teszek, mint mikor gyermek voltam. Jó Édesatyám lábnymain akartam járni, de a lépéstávolságot csak ugrással tudtam áthágni. Ugorjak, ha kell, feszítem meg erőmet, ha beleizzadok, fáradok is! Csak el ne maradjak egyetlen egyszer sem! Hogy mindig együtt maradhassak Vele! Előre! Királyom után! Ne kössön le az otthon, a szülő, a testvér, akiket szeretek! A katonák is mindent ott hagytak, kicsi Bátyám is, pedig igen-nagyon szeretett minket s az ütközetben, pergőtűzben csak egy gondolata volt: a Haza és meghalt a Hazáért. Krisztus ad nekem is erőt! Azért esett háromszor össze, hogy nekem erőt szerezzen, Ő majd fölemel, ha a harcok hevében megsebesülök s ha elesem az utolsó nagy harcban, szerető öleléssel zár Szent Szívére! Nekem adja Magát, az örök hazát, és fejemre teszi az örök élet hervadhatatlan babérját, azért hát előre!

8. Vessétek le önakarátokat s öltsetek fel

az engedelmesség kiváló és erős fegyverzetét.

Fasc. V. 51. – Prol. 8-11.: Quisquis abrenuntians propriis voluntatibus... militaturus oboedientiae fortissima atque praeclara arma sumis

A Szentlélek Úristen most napról-napra katonáskodásra, a Krisztus Király zászlaja alatt való harcra tanít, edz bennünket. Megszemléltük a harcra való készület helyét, a harctér nehézségeit, küzdelmeit, gyötrelmeit és elhatároztuk, hogy minden nehézség mellett is követünk Téged. Ma arra hívja fel figyelmünket a jóságos Atya által a bölcsesség Lelke, hogy fegyver nélkül ne menjünk a harctérre. Nehogy gyáván vissza kelljen fordulnunk, vagy kezünket feltartva az ellenség előtt meghunyászkodnunk. Hatalmas fegyvert ad a kezünkbe: az engedelmesség fegyverét és lőszert is ajánl hozzá: a jótakaró szeretetet. Hogy milyen hatalmas, egeket áttörő fegyver a szeretetből való engedelmesség, azt Jézus Krisztus példájából látom. Mi hozta le a mennyből a földre? Ez az engedelmesség. 4000 évig ostromolta a bűnbánó könyörgés az Eget. Sírt, zokogott milliók ajakán a Rorate coeli, de csak akkor harmatozott az Ég, akkor nyílt meg, mikor az Isten

Fia, Atyja parancsára leszállt a földre! Hallod lelkem a síró ének után az angyalok Glóriáját?! Hogy zsong-bong a földön, föld felett: „Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonae voluntatis!” Hallod? „Bonae voluntatis!” Ez kell nekem is: Jóakarát, jót akaró szeretet! Mindenben jót, a legjobbat akarom, a szabályok pontos megtartásában, hajszálnyira! Ez a fő engedelmesség, mert reggeltől estig, estétől reggelig kötelez.

9. Mindenekelőtt arra figyelmeztetek, hogy bármi munkát kezdesz, a legállhatatosabb imádsággal kérj Istentől ezen munka véghezvitelére kegyelmet. Fasc. VI. 45. – Prol. 11-13.: In primis, ut quidquid agendum inchoas bonum, ab eo perfici instantissima oratione deposcas...

Szent Benedek Atyánk jól ismeri a Szentírtás tanítását: „a bölcsesség kezdete az Úr félelme.” – azért kívánja az engedelmisséggel együtt azt, hogy minden kezdet kezdetén forduljunk segítségért az Úrhoz, – hogy elménket, szívünket Feléje fordítsuk, aki mindent tud, mindent lát, mindent hall, Feléje forduljunk, eléje boruljunk. Tőle kérjük segítséget arra, hogy munkánkat úgy végezhessük, hogy mindent-látó szeme gyönyörködve nézhessen reánk és irgalmas szeretete áldással kísérelje fáradozásainkat. Akár lelkünk, szívünk nemesítésén dolgozunk, akár a kötelesség-szabta munkákat végezzük. – Akkor nem kell félni a büntetéstől és főleg nem attól, hogy elveszítjük az Urat, akinek elvesztésétől annyira óv jószágos Szent Atyánk.

„Mindenek előtt, bármily jót kezdesz cselekedni!” Hallod lelkem? Mindenek előtt, mindennek kezdetén! Többször ismétli hogy megtanuld, hogy a szívedbe véd! Szent Benedek Atyánk tanít rá, de nézd meg, ő kitől tanult? Nem az Úr Jézusról írták-e fel, hogy mielőtt beteget gyógyított, halottat támasztott, ördögöt űzött, vagy mikor a szeretet legnagyobb csodáját, az Oltáriszentséget szerezte, – nem Róla írták-e fel, hogy „felemelte szemét az Egre”! És utána mindent, mindent megtehetett! És amikor elvégezte a jót, újra az Ég felé szállt a lelke és imádkozta szépségesen: „Hálát adok Neked, mennyei Atyám!” Ki az, akinek hálát ad, és ki az, aki hálát ad? Isten, a Kezdet és a Vég! Erre int Szent Atyánk is! Isten legyen a kezdetem és amikor elvégeztem a sok jót, Isten legyen a végem. – Igen, erre törekedjek: Ne várjam, míg az Úr Isten szigorú büntetésekkel ráz fel engem. Tudom, hogy akkor is szeret, de miért várjak addig? Hisz előttem van minden, ami arra segít, hogy „mindennek kezdetén Hozzá forduljak.” Erre int Szent Atyám, ezt írja elő a Statutum, – és ez, elsőnek kellett volna mondanom, Istennek első nagy parancsa... „Uradat, Istenedet imádjad – és csak Neki szolgálj!” Tehát: először imádd – és azután szolgál!

Az imádság módja. Mire int Krisztus? Kérjétek, ha alszik is az Úr, mint a hajóban, – vagy, mint a gazdag szomszéd: kérjek, ez csak hitem, reményem, szeretetem próbája. Szent Skolasztika Anyám imájára mennydörgés, villámlás, eső akadályozta meg, hogy Szent Atyám elmenjen. Nekem is ad az Isten kegyelem-esőt, azután megnyilatkozik szeretetének ereje, ha kell, mennydörgés, villámlás között is, hogy énnálam tarthassam, akit szeretek.

10. Hogy sohase kelljen a mi rossz cselekedeteink miatt szomorkodnia annak, aki fiai közé fölvenni kegyeskedett bennünket. Fasc. VI. 54. – Prol. 13-16.: Ut qui nos iam in filiorum dignatus est numero computare, non debet aliquando de malis actibus nostris contristari...

A végtelenül bölcs Tanító Szentlélek Úristen, tegnap arra tanított, hogy mielőtt valamibe kezdünk, – tehát mindent imádsággal kezdjük, hogy jól végezzünk el mindent, – és pedig azért mondja máma, – hogy szomorúságot ne okozzunk a mi jószágos mennyei Atyánknak! Szomorúságot? Hát tud az Úr Isten szomorkodni? Aki maga a Szentség, a Szépség, az Öröm, az örökké sugaras Szeretet?! – Igen, Krisztus is mondja, Szent Benedek Atyám is utána így tanítja. Halljad csak lelkem Krisztus szavát, mint kér, miként int: Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek – azután, ha kísértésbe estek, mert ez a hűség próbája, hát mondjátok tovább: szabadíts meg a gonosztól, mert a gonosz, a bűn, megszorítja az Isten Szentlelkét, – ti pedig... „ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét!” Régen olvastam Prohászka püspök Úr könyvében, akkor is nagyon megragadott! Isten – és szomorúság! Mekkora szeretet kell ahhoz, hogy az örökké boldog Isten szomorkodni tudjon értem! – Az öröm Istene az Evangélium hirdetője szomorkodik értem. – Szomorkodni másokért, másokkal mindig nehezebb. Oda több megértés, több szeretet kell. Az öröm könnyebben ragad. Mi is érezzük! – Még ima közben is ragad a mosoly egytől néha az egész társaságra! – De a mások szomorúsága milyen nehezen lesz az enyém is! Miért, mert nem tudok szeretni! Nem szeretem az Istent eléggé, azért nem fáj, hogy szomorkodik miattam! Szent Benedek Atyámat sem szeretem! Testvéreimet sem, sem bajtársaimat sem. – És ezért nem tudok hálás lenni a mérhetetlen jóért, mit az Isten szeretete ad nekem. Emberek által sokszor, de Ő adja, mert igen nagyon szeret – és én milyen hálátlan vagyok, hogy elfelejtem a dajkám, a szolgálók, a mesteremberek, munkások szolgálatait. Eszembe sem jut, hogy megköszönjem nekik. Pedig a kis bérrel nem fizettem ám meg, mert nem úgy adtam, mint a szegény özvegy, aki 2 fillérrel mindenét odaadta! Hát még szüleim, testvéreim, tanítóim, lelkiatyáim, legutóbbi jótevőim sok-sok jószágáért! Az Úristen legutóbbi kegyelméért! Hogy szerelmesem lett, jegyesem, Testvérem, Atyám, Anyám, Mindenem lett és hogy velem lakik az Eucharisziában, hogy a Mária, jó Celli Szűzanya Perjelnök lett, Szent József Gondozóm, Szent Benedek Atyám, Szent Skolasztika Anyám!! Elmegyek, helyet készíteni, – a tieteket... kötöm Magadhoz! Ma péntek van, ma mindent újra átszenvednék, de én feledtetni akarom Veled, – hogy együtt lehessen Veled.

11. Mert úgy kell engedelmeskednünk neki, oly hűségesen kell használnunk ajándékait. Fasc. VI. 21. – Prol. 16-18.: Ita enim ei omni tempore de bonis suis in nobis parendum est...

Mélységesen meghat Szent Benedek Atyám nagy-nagy szeretete. Minden szavából a lelkemért aggódó atyai szíve dobog felém! Milyen szépen gyengéden és mégis szigorúan figyelmeztet ma is, hogy engedelmesen, hűségesen szolgáljam az Istent, legédesebb Atyámat, –és így háláljam meg mérhetetlen jószágát, kegyelmét, melyekkel elhalmoz. – Mert mérhetetlenül sok kincset ad nekem és örökségül boldog országát ígéri! – Sok kincset ad? Hát hogyné! Ha csak az Eucharisziára gondolok, ha csak egy szentáldozás mérhetetlen nagyságát állítom lelki szemem elé! Hiszen ebben még az angyaloknak sincs részük – és én nyomorult, föld férge, naponkint vehetem Őt! Aztán micsoda kincs, micsoda kegyelem, hogy én most momentán itt

térdelehetek a Tábornakulom előtt, tiszta fehér kápolnában! Talán ennek okvetlenül így kellene lenni? – van talán valami érdemem arra, hogy nem valami koldusasszony, vagy kocsis felesége vagyok – és hogy most nem egy rosszlevegőjű, piszkos parasztszobában kellene a családnya minden nehéz munkáját teljesítenem? Gondoltam-e erre? Megköszöntem-e Istennek, hogy ilyen csodálatosan szeretett és kiválasztott annyi ezer közül?! Mert ...

12. Keljünk fel tehát végre-valahára, mert szólít az írás: Itt az óra...
Fasc. VI. 22. – Prol. 24-24.: Exurgamus ergo tandem
aliquando excitante nos Scriptura ac dicente: Hora est...

Szent Benedek Atyánk ismeri gyarlóságunkat, s azért naponként gyönyörűen tanít kötelességeinkre. 1400 évvel ezelőtt írta a Regulát, a Szentlélek Úristen inspirációjára, mégis úgy látszik, mintha nekünk szólna... mindig ifjú, mindig jelen ideje van. – Igen, mintha csak nekünk szólna! – És erősen nekünk szól, nemcsak a lelkünknek, a testünknek, a fizikumunknak is, hogy ne legyünk olyan hanyagok, olyan lusták, aluszékonyak imádság és elmélkedés közben. Fegyelmesszük a testünket is, legyen úrrá felette a lélek – s ha nem akar engedelmesskedni, bánjunk el szigorúan vele. A kaszárnyában rettentő szigorúan büntetik...

13. Nyissuk fel szemünket az isteni világosságra, hallgassuk megdöbbenve.
Fasc. VI. 23. – Prol. 27-28.: ... apertis oculis nostris ad deificum lumen
attonitis auribus audiamus ...

Jóságos Atyánk ismét aggódó szeretettel int, mert tudja, hogy ha csukott szemmel, süket füllel járunk a Jó Isten előtt, soha nem ismerjük meg Őt, soha nem jutunk el Hozzá! – mert a lelki vakság, süketség rosszabb, mint a fizikai, – pedig ez is milyen kellemetlen, mi lenne, ha reggel felkeléskor becsukott szemmel indulnánk szobácskánkba, hogy nekimennénk mindennek, hogy összevernének magunkat! – Vagy ha füleinket bezárnak az ébresztő előtt és nem kelnénk fel, mennyit mulasztanánk csak egy napon is, hát még egy életen keresztül! És ha lelkem vak, lelkem süket! Pedig sajnós, nagyon is az! Azért int, óv figyelmeztet jó Atyám: Nyissam meg, a Jó Isten is csodálatosan koncentrálna mindent: a déli szentírás, Szent Ágoston élete, a prédikáció, a felolvasás, mind-mind szemünk és fülünk megnyitására szolgál. Hogy meglássam az Istent, Ki csodálatos módon velem, bennem, körülöttem, mellettem van. Félek, hogy az Isten nem lesz velem! Hogy finom érzékű legyek, ne csomózza össze lelkem húrjait a durvaság, közöny, rideg szeretetlenség, hogy készséges szívvel álljak mindig Isten előtt, akit megláthatok magamban is, de a legkisebb fűregben virágban, napsugárban, vagy az előttem égő gyertyában is. Mert miért ég? – Tán mert a gyufával meggyújtottuk? Ki adta ezt a fizikai törvényét, a dörzsölés melegét, az égés kémiaját? Ki a törvény szerzője? Te vagy én – Istenem, Akit megismerek, imádok szeretek. Igen, Uram, látlak, – és „boldogok szemeim, hogy láthatnak.” De hallani is akarlak Uram, készséges lélekkel! Szólj, beszélj gyönyörűséges nyelveden. Hallja a Te szolgád. Hisz olyan szépen mondd: Szeress, tedd meg a parancsokat, ha fáradt vagy jöjj hozzám, csak járj utaimon, ha szükségben vagy, kérj, zörgess nagy-nagy bizalommal, mint a samariai asszony. Neked nemcsak morzsákat adok, nem, teljes kenyeret, fehérét, lágyat, édeset, – egész ajándékot adok neked, önmagamat. Csak hallgass rám, csak jöjj hozzám, csak járj utaimon, csak járj velem. – Oh milyen jó, milyen jó nekem! Az hív magához, Akire az angyalok nem mernek felnézni, Aki előtt arcra borulva éneklük az örök Sanctust! Aki előtt Mózesnek saruját le kellett vetni és

arcra borulva imádkozni, Ő mondja: jöjj hozzám! Felém tárja karjait, nem a lábaihoz kényszerít, nem: Szent Szívére von, magához ölel, hogy egészen közelről lássam, hogy egészen közelről halljam. Oh, mily boldogok szemeim, én...

14. Akinek füle van a hallásra hallja meg, mit mond a Lélek az egyháznak.
Fasc. VI. 24. – Prol. 32-33.: Qui habet aures audiendi, audiat, quid
Spiritus dicat ecclesiis...

Hogy mennyire fontos meghallani az Isten szavát, azt Szent Atyánk mai intelméből újra látom. A Szentlélek üzeni ám ma is: Ha nincs, kérjétek alázatosan, de nagy-nagy bizalommal az Istent: adjon szemet, mellyel Őt láthassuk, füleket, melyekkel Őt halljuk, aztán segítőeszközt is ajánl: Ha magatok nem vagytok olyan finomak, érzékenyek, szeretők, hogy meghalljátok, szívetek-lelketek mélyén az Isten szavát, hát hallgassátok, mit mond Anyánk, az Egyház: Isten szavait, a Lélek szavait tolmácsolja ám Ő is. Szent Egyházam Szava, parancsa nekem Isten szava, a Lélek parancsa. Higgyem ezt föltétlenül, mindenben és mindig. A Szent Szabályra vonatkozólag is. Krisztus Helytartója tudomást vett róla, a szerinte való életet engedélyezte, én magamra vállaltam, hát halljam meg legkisebb szavát, parancsát is, és teljesítem, mert ahogy tegnap hallottam a Szentírásból, aki a kicsiben nem hű, a nagy dolgokban is hűtlen lesz! Aztán törekedjem arra is, hogy az Úr Isten közvetlen érintéseit, ihletéseit, intéseit is meghalljam a lelkem füleivel. A testét zárjam el mindentől, vonuljak magányba: azaz térjek magamba, és ne kívülem, körülöttem keressek, hanem önmagamban. Szeressem az Istent, mert szeretet nélkül nem ismerem meg lépéseit, hangját. Ugy-e milyen jó Édesanyám közelgő lépéseit, vagy megszokott kedves hangját felismerni? Azért ismerem fel, mert szeretem...

15. És mit beszél ez az Isteni szózat? Jöjjetek fiaim, hallgassatok meg engem,
az Úr félelmére tanítlak meg titeket.
Fasc. VI. 25. – Prol. 34-35.: Et quid dicit? Venite filii, audite me,
timorem Domini docebo vos...

A Szentlélek Úristen nagy művész. Jobban meglát mindent, mint a quattrocento festői; lelkünk egész képét, minden sarkát, minden részét, a legkisebb fűszálat is, mert az Isten remeke, – oda akarja festeni, teremteni a Jézuska lábai mellé, hogy simogassa, csókolgassa Jézuska lábát. Igen testvérek, azt akarja a mi imádot művésznünk, hogy egészen szép legyen a lelkünk képe s azért figyelmeztet napról napra lelkünk hiányaira. Ma is a legnagyobb hiányról, az annyira szükséges istenfélelemről beszél hozzánk. Mert belőlünk rettentően hiányzik! Pedig annyiszor hallunk róla, annyiszor figyelmeztet rá és mégis, mégis! Nézzünk csak az elmúlt napokra! Hányszor kell a legegyszerűbb, legtermészetesebb kötelességeket is számonkérni, hányszor beszélünk ingerült, csúnya hangon, hányszor akadékoskodunk, mikor egy kis szeretettel annyi-annyi nehézséget meg tudunk oldani stb. stb. – s mindezt miért merjük, – mert nem féljük, nem szeretjük az Istent. Pedig Ő, a jóságos, irgalmas, mennyit jár utánunk! Mily édesen szól hozzánk, hányszor próbál felemelni, – és mi, testvérek! – Emőke és Zéta esete! – Hányszor, de hányszor verem én arcul a legdrágább, legédesebb Szerelmest, Aki pedig életét, és utolsó csepp vérért is odaadta értem! – Térjünk magunkba, forduljunk Hozzá, nagy, nagy bűnbánattal, őszinte könyörgéssel. Mint Szent Péter tette, boruljunk mi is lábaihoz, öleljük át és mondjuk: Uram, én édes, jóságos Uram, nem megyek máshoz, Nálad keresek mindent, Tőled várok, remélek mindent, hiszen az örök élet igéi nálad vannak. Emelj, taníts, szeress! Egész ember akarok lenni ...

16. Siessetek, míg világít életek fátyla, hogy
a halál sötétje meg ne leljen benneteket.
Fasc. VI. 26. – Prol. 35-37.: Currite, dum lumen vitae habeatis, ne
tenebrae mortis vos comprehendant...

Szent Benedek Atyánk az isteni Mesterhez hasonlóan mindig számol azzal, hogy mi olyanok vagyunk, mint a gyermekek, azért, miként az Úr tette, Ő is emberi elképzelhetőségünknek ad tárgyat, sötétséget szemléletet velünk, hogy féljünk tőle és annál inkább vágyódjunk a boldogító, biztos úton égbevezető világosság után. Mikor gyermek voltam, féltem a sötétől ... most is rossz sötétben járni, igen, nagyon rossz napnyugta előtt nem hazaérni. Sorsunk, – kissé erős hasonlat – olyan, mint az útszéli koldus, vagy eltévedt vándoré, akit a kocsisok megszánják és helyet adnak neki az istállóban. Dohos, bűzös, sötét istállóban! Hogy várja a szegény odatévedt vándor újra a reggelt, az Isten-napját. – Tehát siessünk, ne vesztessük az időt! Ne legyünk könnyelműek, mégha drága gyöngyök vannak is az úton, vagy csupa-csupa virág, Krisztust nézzük, Aki ...

17. Hol az az ember, aki életért eped és szép napokat szeretne élni?
Fasc. VI. 27. – Prol. 40-43.: Quis est homo, qui vult vitam et cupit videre
dies bonos?

Legutóbbi elmélkedésünkben arra segített a Szentlélek Úristen, hogy belássam, mennyire fontos, hogy megállás nélkül haladjak előre, nehogy lenyugodjon előttem a Nap, mielőtt hazatérek. – Biztatott, hogy fussunk mindnyájan, most meg külön-külön is biztat, hív, azt mondja: Ki az az ember... Hát édes jó Szentlélek Úristen, látod, én vagyok az az ember, én, szegény kis apáca, a Te kicsi arád, én boldog szeretnék, boldog akarok lenni! – És nem véletlenül akarok a boldogsághoz élni. Nem! A Krisztus nyomdokain! Ő sem véletlenül került Betlehembe, Egyiptomba, Názáretbe, Golgotára. Útját piros rózsákkal, áldozattal, drágagyöngyökkel ...

18. De kérdezzük meg az Urat a profétával: „Uram, ki lakhatik hajlékodban?”
Fasc. VI. 28. – Prol. 63-65.: Sed interrogemus cum propheta Dominum,
dicentes ei: „Domine, quis habitabit in tabernaculo tuo?”

A Szentlélek Úristen ma igen súlyos és nagy tanítást ad nekünk e kérdéssel: Uram, ki lakhat? – Ugy-e, Te megmutattad, hogy engem akarsz hajlékod lakójának, elszóltattál minden földi köteléktől, megadtad a lehetőséget, hogy hajlékodbá, Szent Atyám hajlékába költözhessem, – és ugy-e én édes Uram, most rajtam a sor, hogy betöltssem a lakó tisztjét. Csak egy kis szeretet, jóakarát kell, mert hiszen Te oly jó vagy, minden házigazdánál jobb! Megmondod az ittlakhatás feltételeit, adtál 10 parancsot, Anyaszentegyházam által 5 parancsot, a Szent Regula és Szabály kijelöli napom minden percének beosztását, nekem csak akarnom kell. Igen, jól tudom ezt, Uram! A paradicsomban is megadtad az otlakhatás feltételeit, de szabadon választhatott teremtményed, mert „értelmet és szabad akaratot” adtál neki. Hozzám is olyan kegyes vagy! Nem kényszerítesz! Tiszteled bennem az embert, kit képedre és hasonlatosságodra teremtettél, – és akitől a neki adott mértetetlen sok jóért elvárható, hogy szabad akarattal szolgáljon Neked! Minden irányban, minden vonatkozásban betöltsd a lakó tisztjét! Őrködjön a Te lakásod felett elsősorban! A lelkén, a testén, – mint jóságos Anyánk, az Immaculata! Őrködjön minden felett, mely körülvé. Tisztán, pontosan, rendesen végezzen mindent, úgy teljesítse kötelességeit, hogy a Te mindent látó Szent Szemed gyönyörködve tekinthessen rá.

19. Aki nem tesz rosszat másnak, aki nem hallgatja meg
felebarátja rágalmozásait ... Az ég a szeretet országa
Fasc. VI. 35. – Prol. 73-75.: Qui non fecit proximo suo malum;
qui opprobrium non accepit adversus proximum suum ...

Ma gyönyörűen muzsikál a Szentlélek Úristen, csak hallgassuk, csak engedjük meg szívünk-lelkünk húrjait, hogy együtt rezonáljon, együtt zsongjon-bongjon Vele. Olyan szép ez a muzsika! mint a Stille Nacht zenéje, mikor esténként a Jézuska muzsikálja nekünk. Azért olyan szép, mert amiről cseng-bong: a csendes éj, boldog éj, a szőke-fürtű, szunnyadó Kisded, mind-mind a valóra vált mérhetetlenül nagy szeretet. A szeretet hozta le Őt Betlehembe, vitte fel a Golgotára, mondatta el Vele a legszebb könyörgést: Atyám, bocsáss meg nekik... a szeretet tette nagy Mesterünké, aki úgy tanított, mint Akinek hatalma van! – Tőle tanult Szent Benedek Atyánk, Szent Skolasztika Anyánk, Felé fordítja ma szívünket-lelkünket az édes Szentlélek, hogy tanuljunk Tőle, Aki sohasem tett rosszat másnak, sohasem rágalmozott senkit, csak mindig szeretett! Már a jászolban tanultak Tőle! Kicsi, de világokat teremtő karcskát milyen szeretettel tárja a kis pásztorfiúcska felé, csakúgy, mint az idősebbek felé. Ugyanígy várja, fogadja a három szent királyt. Kicsi Szíve mindenkinek egyformán dobogja: Jöjjetek hozzám! – Jézuska nem tesz különbséget, Jézuska mindenkire egyformán mosolyog. Neki nem más a király, mint a koldus. Jézuska mindenkit egész Szívével szeret. – És mi?! Hányszor mondjuk, hogy ez vagy az „más”, aki szimpatikusabb, aki kevésbé szimpatikus, az mind-mind más, – pedig Jézuska mondja: Szeresd felebarátodat... Nem egyet kettőt, mind-mind, – úgy szeresd, mondja, – ahogy én szerettelek benneteket! Isteninek, krisztusinak kellene lennie szeretetemnek, általánosnak és mennyit-mennyit distingváló – miért? – mert mikor a „más”-t szeretem, önmagamat szeretem. „Aki nem tesz rosszat másnak” – Krisztus sohasem tett rosszat, mindenkin könyörült, mindenkit meggyógyított, enyhített, aki bizalommal ment hozzá, a házasságtörő asszonyára sem dobott követ, – és mit kapott válaszul? – Igaz, hozsannáztak Neki, nagy zajjal fogadták, még virágokat is hintettek Eléje, még vártak Tőle valamit, de a szeretet próbáját nem állták ki. A szegény megostorozott Krisztusnak azt kiáltották: Feszítsd meg! – Pedig Krisztus akkor adott legtöbbet, akkor szerette a legjobban őket! – Hányszor van ez így az életben, figyeljük csak meg magunkat, a közös életet. Hogyan ámitjuk, csaljuk magunkat – hisszük, hogy szeretünk, – és amikor jön a szeretet próbája, akkor, akkor!

20. Aki a gonosz lelket, bármire csábítja is,
szívéből csábításaival együtt elutasítja.
Fasc. VI. 41. – Prol. 75-78.: Qui malignum diabolum aliqua suadentem
sibi cum ipsa suasionem sua a conspectibus cordis sui ...

A Szentlélek Úristen csodálatos tervszerűséggel épít a lelkemben. Az elmúlt napokban megtanított arra, hogyan kell szeretnem Istent, felebarátomat és ismét felebarátomban az Istent. Elém állította azt a végtelen jóságot, véres szerelmemet, megroncsolt, megtépett, megalázott Krisztust, hogy lássam: ki Ő nekem, és hogy iránta való szeretetből az Ő szerelméért tudjam megvetni az ördög minden kísértését. Igen! Erre int, erre tanít engem. Hogy átöleljem, megvessem, lábbal tiporjam azt, aki ellensége az Istennek és lelkemnek is. Milyen rettenetes lehet az ördög, mikor a Szeretet Lelke tanít az ellene való gyűlöltre. A Szeretet lelke, Aki előzőleg olyan szépen tanított türelemre, hősies szeretetre, még ellenségeinkkel szemben is, mondván: ha kell, alázzuk lábaik alá magunkat, – az ördöggel szemben pedig fölényes, kemény ellenállásra int, biztat, tiporjam szét a fejét, hogy ne ártasson nekem. Csúnya, utálatos ellenség, az Isten átkával sújtott, az Isten

gyűlöljöje, káromlója, pedig milyen szép volt egyszer, Lucifer... gyönyörűsége, ragyogó, szépségesen szép, a mennyország legszebb angyala volt, de egyszer, egyetlen egyszer fellázadt Isten ellen – és ördög lett belőle. Hogy kell félnem a bűntől, mely az én lelkem szépségét is fenyegeti, mennyire kell vigyáznom, hogy az Isten gyermekéből a kárhozat fia ne váljék. – Rettetően kellene félnem, ha Krisztus, az én imádott, nagyon szerető, jóságos Uram nem tanított volna, nem adott volna, mint ember is példát, hogyan harcoljak a gonosz lélek ellen. Hogy féljek tőle, arra is tanít, int, – hallgassam csak mit mond: Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kisértésbe ne esetek! Legyetek éberek, mert az ördög, mint ordító oroszlán jár körül, keresve, kit nyeljen el. Merész, szemtelen ellenség! Még az Isten-Emberhez sem átalott közeledni. Azt hitte, a böjt, a sanyargatás elernyesztette Krisztus erejét és diadalmaskodni fog rajta, de Krisztus szent fölénnyel elutasítja: Távozzál Sátán... mert írva van: Uradat Istenedet imádjad, és csak Neki szolgálj! – Igen, csak Neki szolgálj lelkem! Ha nehéz is ez a szolgálat, ha Lucifer sokkal szebbet, kényelmesebbet, ragyogóbbat mutat is, ne higgy neki! Bére a sötét, kegyetlen, Istent átkozó pokol. Mond mindig az Úr Jézussal: Távozzál Sátán! -És ha nehéz mondanod, ha úgy érzed, hogy nem bízol, ne félj, nem vagy egyedül! Kapaszkodj Krisztus keresztjébe, mond el, suttogd el, ha kell, kiáltd hangosan a Krisztus nevét, a Jézus nevét, melyre minden térd meghajlik, melyre elfut a Sátán. A Kereszt legyen fegyvered, mint volt Szent Benedek Atyánknak. / a méregpohár / A kereszt legyen harci jeled, melyben biztosan győzni fogsz, mint Konstantin. Neked is üzeni Isten, a hősies Szeretet Lelke: E jelben győzni fogsz! Csak kapaszkodjál bele, csak öleld át Krisztust, mert mint a Szentlélek üzeni: Csak Jézus Krisztus által tiporhatjuk le a Sátán fejét. Általa tiporta le a Szeplőtelen Szűz is, általa, Vele összetörhetjük mi is az ördög minden ármánykodását, fegyverét, és sebzetlenül, diadalmasan vonulhatunk győzelmeink Jutalmáért, Aki által győztünk, mint az Apostol mondja, hogy Szent Szívén pihenve élvezhessük a nagy harc után az örök békét, örök nyugalmat. Ámen.

21. Aki féli az Istent, a benne levő jó miatt nem fuvalkodik fel.
Aki lelki jó tulajdonságait nem magának, hanem Istennek tulajdonítja,
magasztalja a szívében munkálkodó Urat!
Fasc. VI. 31. – Prol. 80-84.: Qui timentes Dominum, de
bona observantia sua ...

A Szentlélek Úristen, mint szerető, gondos Édesatyja, vagy Édesanyja áll mellettünk és igyekszik gyógyítani lelkünk sebeit, betegségeit. A legjobb pszihikus, ismeri szívünk-lelkünk minden rezdülését, ismer bennünket, milyen önszerető, milyen kevélyek vagyunk, és azért igyekszik rajtunk segíteni, azért üzeni meg Szent Atyánk szavai által: mire van szükségünk, hogy szívünkben helyt adjunk az Isten kincseinek és lehessünk az Isten alázatos lelkű, hálás, imádságos, himnuszos gyermekei. Igen, hálára, tiszteletadásra int, tanít, – és a legremekebb példaképet: Krisztust állítja lelki szemem elé. Krisztus, az igazság Napja, Jézus az Erős Isten, a dicsőség Királya, milyen szépen, milyen kedvesen tudja mondani: Hálát adok Neked, mennyei Atyám! Mikor halottat támaszt, beteget gyógyít! Nem fitogtat, nem elismerést vár, nem magának ...

22. Aki hallgatja szavaimat és teljesíti, hasonló az emberhez, aki kősziklára épített.
Fasc. VI. 29. – Prol. 93-95.: Qui audit verba mea haec, et facit ea,
similabo eum viro sapienti, qui aedificavit domum suam super petram...

A Szentlélek Úristen az elmúlt két elmélkedésben tisztítani próbálta lelkünket, el akarta hárítani onnan a nagy akadályt, kevély önmagunkat, hogy helye legyen bennünk a Szent, erős Kősziklának, Krisztusnak! Igen, mert máma erre akar tanítani, hogy a szívem-lelkem legmélyén fogadjam be Krisztust, halljam meg tanítását és tegyem is meg, amit kíván, hogy általa, Vele, Benne éljek! – És milyen kedves, hogy éppen máma int erre a Szentlélek. Máma, amikor olyan remek példakép van előttem, Saul, aki Pál is. Nézzem csak a damaszkuszi úton, hogy törekszik, hogy szétpusztítsa, amit Krisztus vetett, nevelt, – és kevélységében, elfogultságában még azt is gondolja, hogy jót tesz. Hányszor vagyok én is ilyen! Hányszor nem hallgatok senkire, csak a saját képzelt igazam féltésével rohanok kicsi életem damaszkuszi útján és irtom önmagamban is és rossz példával másokban is a Krisztus által vetett jót! – Szent Pált, illetve Sault megszánta Krisztus, nem hagyhatta, hogy ennyi tűz, ennyi buzgóság rossz irányban haladjon tovább, és azért Saul elé áll. Mennyei sugárözönben, melynek ragyogása porba sújtja a kevély harcost, de még inkább megremegtetni az üdvözítő panasza. Milyen vérző szívvel hallgatja a gyengéd, de súlyos szemrehányást: Saul, Saul, miért üldöztetsz engem?! Hogy felsír a lelke, s milyen restelve kérdi: Uram, ki vagy? – Aztán, hogy megrendíti és mégis milyen melegen végigsimogatja a Mester szava: Én a názáreti Jézus vagyok, Akit Te üldöztetsz! Hogyan borul le előtte újra, micsoda boldogság tölti el szívét-lelkét, amiért erre méltatta őt a Názáreti Jézus. Egész valójával meghódol a Nagy Király előtt, ezután csak Neki akar szolgálni, szenvedélyes nagy szerelemmel csak Őt akarja szeretni, – és azért esdekel, könyörög megbízásért; szolgálatadásért – mint egykor a másik Saul mondta: Szólj, Uram, – úgy könyörög Pál is: Mit akarsz Uram, hogy cselekedjem? És mit akar Krisztus? Hogy alázd meg magad, engedelmessédjél: „menj be a városba, majd ott megmondják neked!” – és Szent Pál nem okoskodik, nem is várja, hogy a Mester közvetlenül szóljon hozzá! Nem, akit Krisztus szerelme elragadott, meghódított, az nem törődik formákkal, körülményekkel, megaláztatással. Csak Krisztust látja, Krisztust hallja és Érte és Általa és Benne mindent megtesz, mindent megtalál. Igen, Saul is csak őt hallotta, és mert az égi sugárözönben a Bölcsesség Lelke is reászállott, – az Evangéliumi bölcs emberhez hasonlóan meg is tette a hallott ígéket. Élte és másokban is életre keltette! Mert magában szíve-lelke legmélyén hordozta az Istent, erős, halhatatlan Istent, a nagy Kőszalat, Krisztust. Őt karolta át hitével, belé kapaszkodott reményével és Hozzá tapadt, Belé olvadt szenvedélyes szerelmével. Ez a hármas nagy erő tartotta össze és emelte olyan magasra, fenségesen szépre Pál lelkében Isten templomát, ennek erejével ragadta el, hódította meg Szerelmesének, a lelkek-szívek százezreit a damaszkuszi úton porig alázott, de aztán égig emelt Saul, aki Pál is.

Az én damaszkuszi utam. Idejöttem Atyámhoz a szent Városba. Itt kell szentpáli lélekké alakulnom. Hallgatnom Atyám szavát, és meg is tennem, hogy én is bölcs legyek és Krisztuson, a Kőszálon, dicsőségben örökké éljek. Ámen.

23. Az Úr elvárja, hogy napról-napra életünk szentségével válaszoljunk szent tanítására...
Fasc. VI. 18. – Prol. 99-101.: Dominus exspectat nos cotidie his suis sanctis monitis factis nos respondere debere.

A Szentlélek Úristen az elmúlt elmélkedésekben arra tanított, hogy hallgassam és tegyem is meg, amit az Úristen mond és tanít, máma meg külön figyelmeztet arra, hogy „napról napra életünk szentségével válaszoljunk az Úrnak!” Nagy, igen nagy feladat minden nap újra meg újra bebizonyítani, hogy szeretem az Urat, hogy szívembe zártam szent tanítását. De csak akkor találok olyan igen nagyokat, ha elfelejtem, hogy az Úr Isten is napról-napra elhalmozó jótéteményeivel, kegyelmeivel. Sokkal, sokkal többet ad, mint amennyit viszont kér.

24. Az Úr meghosszabbítja életünk küzdelmét,
hogyan hibáinkat jóvá tehessek.
Fasc. VI. 19. – Prol. 101-103.: Ideo nobis propter emendationem malorum huius vitae dies ad indutias relaxantur.

Szent Benedek Atyám mindenkit minden módon megmenteni akaró, nagy szeretetét, lángoló lelkét mutatja meg nekem. Igen, ha szeretetem nincs annyi, hogy szeretetből szolgáljak, hát legyen félelmem. Félek az Isten haragjának nyilaitól, ne vétkezem azon idő alatt, melyet az Úr Isten megtérésre adott, -hisz nem tudom, meddig tart! Lehet, hogy csak pár perc, lehet, hogy néhány óra, néhány nap, -de egy pillanat is lehet! -az Isten nemcsak végtelenül jó, végtelenül irgalmas, hanem végtelenül igazságos is, és a bűnösön megveszi a bűn árát! – Milyen irgalmatlanul taszította le az Angyalokat! – Végtelen szeretetében Ádámot és Évát gyermekeivé fogadta, a mennyország örököséivé tette, – és a bűn után végtelen igazságossága megátkozta őket. – Engem is megátkoz, ha súlyosan vétkezem, de a kis bűnért is szigorúan büntet. /Alacoque Szt. Margit/ Isten büntetései, mikor a kegyelem és bűnbánat idejét nem használták ki: Sodoma, a vízözön, a mérges kígyók a pusztában, a rézkígyóra aki nem nézett, aki nem használta ki a pillanatokat. – Az Úr Jézus kínszenvedése! Megrázó! A legédesebb Atya nem kíméli legédesebb Fiát és az utolsó jótányi bünt is kegyetlenül bünteti a nagy Áldozatban. Megrázó, de felemelő, vigasztaló! Oh, micsoda szeretet, mely ott liheg, ott vérzik, ott vonaglik értem és elmondja a legszebb, legfölségesebb imádságot énértem: Atyám, bocsáss meg nekik...! – Igen, Jóságos Atyám, a Te szeretett Fiadért bocsáss meg, Te pedig, én édes Bányom, vonj szent kereszted lábához Magdolnával együtt, hogy sírjak, engeszteljek, jóvátégyek, hazajöjjenek mélyes alázattal, nagy-nagy bűnbánattal – és kérd érettem az Atyát, hogy tárt karokkal várjon, mint a tékozló fiút – és nagy lakomát készítsen nekem, örökké boldoggá tegyen. Ámen.

II. EGYÉB ELMÉLKEDÉSEK

25. Isten Szent Keze
Fasc. VI. 16.

Benedictus Deus, qui ducit ... Gyermekeivé száll vissza a lelkem. Sokszor számtalanszor belekapaszkodtam Édesanyám kezébe, mikor az udvaron vagy a kertben jártunk, még a szobában is, mikor félhomály volt, s én reszketve féltem a sötétől. Mintha minden fény ott ragyogott volna, mikor Édesanyám áldott kezét szorítottam, csókolhattam. Sokszor éreztem, de egyszer különösen feledhetetlenül éreztem, milyen fényes Édesanyám keze. Rokonaim jöttek a városba, tőlünk elég távol laktak, és mert nagyon szerettek, elkértek egy napra. Elengedtek hazulról. Rokonaim mindennel elhalmoztak, foglalkoztak, játszottak velem, s az első egy-két órában nagyon szépnek találtam mindent, de aztán valahogy egészen lelkemre ült a szomorú érzés: nem vagyok otthon. Hiába adtak édességet, hiába becéztek, szomorú lett a Bözsi baba, s egyre azon törte a fejét, miként jutna haza. Szólni nem mert, nehogy fájdalmat okozzon, de epedve leste a pillanatot, mikor lesz egyedül, mikor nem látják. – Már estefelé volt, mikor végre eljött a várva-várt pillanat és Bözsi baba megszökött ismeretlen utakon, vonatvágányok között, kanyargó utcákon át igyekezett hazafelé. Tél volt, hideg volt, didergett, pedig a szívét rettentően égette a kín, hogy sohasem ér többet haza. Kérdezősködni nem mert, nehogy megtudják, hogy szökevény. Már-már keserves sírásba kezd, ha oda nem ér egy fényes kirakat elé, hol ezernyi szép játék volt, hogy a Jézuska választhasson és vihessen a jó gyermekeknek. Bözsi baba mindjárt kiválasztotta a legnagyobb, legszebb babát, kicsi szíve szorongó félelme elült a nagy gyönyörűségtől, szájacskája talán ezerszer is elsusogta: Jézuska, egész biztosan ezt hozd ám el nekem. – Úgy nézte, olyan gyönyörködve, hogy nem vette észre, hogy cipőcskéje már egészen átázott a havas járdán, hogy kis kezei megdermedtek, és hogy már késő este van. Egyszer csak átöleli valaki és örvendezve mondja: csakhogy végre megleltelek édes rossz kis leányom. S az édes rossz kis leány hátat fordít a szép kirakatnak, gyönyörű bábunak, belecsimpaszkodik anyja nyakába s zokogástól szaggatottan mondja: Édes, drága jó Anyám vezess engem haza. Aztán a meleg nagykendő között megkeresi Édesanyja még melegebb kezét, úgy megfogja, szorítja, mintha soha el nem akarná engedni és boldogan, igen boldogan megy haza. Régen volt Testvérek, nagyon régen és most mikor elmélkedésünk első tételét olvastam olyan világosan a kis esemény jött vissza emlékezetembe, mintha csak illusztrálni akarná, hogyan vezet bennünket az Úr Isten Szt. Keze. Az Ő gyermekei vagyunk, életünk első pillanatától kezdve örökdió felettünk, mellettünk van. Hányszor, de hányszor éreztük közelségét, hányszor kapaszkodtunk irgalmas, hatalmas Szt. Kezébe, mikor az élet udvarán, kertjén vagy szobáiban jártunk, főleg, ha szívünk-lelkünk fölé alkonyat homálya vagy az est sötétje borult! Milyen jól esett ilyenkor érezni, megfogni az Isten Kezét. – És hogy vágyódtunk utána, mikor elmentünk Tőle „rokonokhoz”, vágyaink, szenvedélyeink után, mikor nem kaptuk meg az emberektől azt, amit reméltünk, amikor olyan hamar unott lett minden, ami szépnek, jónak, kedvesnek látszott! – S az utána vágyódás talán nem egyszer késztetett minket is, hogy hagyjunk ott mindent, szökjünk haza. Talán szakítottunk is sok mindennel, végeztünk is egy-egy jó szt. gyónást, meg is fogadtuk, hogy soha többé, -de mert nem tudtuk, nem ismertük fel a biztos utat és mert nem tudtunk alázatosan kérni, könyörögni, a jó Isten megengedte, hogy kanyargó utcákon, köves vasúti töltésen, kemény vágányok között botorkáljunk hazafelé! – Mellettünk volt a sínen állva is, Szt. Keze rejtve ott őrködött fölöttünk, hogy a kellő pillanatban belekapaszkodhassunk! Útközben mi is odatévedtünk a világ fényes, csalogató, üres, mulandó, játékszerekkel csábító kirakata elé. És milyen hamar, gyorsan kiválasztottuk ízlésünknek, rossz szokásainknak vagy helytelen vágyainknak a legmegfelelőbb „nagy babát”. Szívünkben majdnem elaludt a „hazatérés”

vágya! Nem sajnáltuk az időt, itt maradtunk sokáig-sokáig a megszokott környezetben, szüleink, barátaink, ismerőseink között. A kényelem, a szabadság, az én érvényre jutása stb. nagy babák lebilincseltek, elfelejtették velünk, hogy Isten vár ránk, Isten jár utánunk! – És mert nagyon sokáig nem jöttünk – és mert aggódó, szerető szíve féltett az utca sarától, sötétből, hidegtől – hozzánk sietett, gyengéd karjaival Szt. Szívére ölelt és olyan édesen, mint a legfinomabb aranyhárfa csengése, hangzott atyai szava: Édes, rossz leányom, csakhogy végre megleltelek. Jer, jer, siessünk haza! – Ugy-e Testvérek, ugy-e hallottátok a legédesebb Atya szavát, ugy-e megérezte szívünk szerető simogatását, azért kapaszkodtak olyan bizalommal Szt. Kezébe, hogy vezetése nyomán hazajussanak? – A boldog égi haza előcsarnokában, Szent Benedek Atyánk kicsi Békepalotájában készített az Úr önöknek is puha meleg otthont. Itt várja az eucharisztikus Jézus az allelujás, örömteljes pillanatot, amikor majd visszavonhatatlanul Neki adják szívük-lelkük minden kincsét, hófehér liliomát.

Szerencsés, boldog Testvérek! Oh csókolják meg mélységes hálával az Isten irgalmas, hatalmas Szt. Kezét, amiért ilyen közel vezette magukat a drága otthonhoz! És ne sajnálják azt a néhány hónapot, amelyet eltöltöttek a Békepalota kapuja előtt! A belül valók mérhetetlenül többet érnek! Nemsokára megmutatja azt az Irgalmas, hatalmas Úr, csak előbb egy kis időre megállít bennünk a porta szobába. Először mindhármukat egyszerre fogad, megengedi, hogy lábaihoz kuporodjanak, hogy apró kezüket vágyódva nyújtsák az Övé után. Milyen öröm! Már el is értük! – De jaj, édes Uram, milyen most a Te gyengéd, simogató szent Kezed! Még feltörtebb, mint az én szegény atyám keze, aki pedig annyit-annyit dolgozott a nehéz föld durva rögai között. Miért, édes Uram, miért, kérdi a lelkem. – De aztán eszembe jut s aztán a szájalomtól előtörő könnyeimen szent öröm sugára is reszken, mikor elsusogom boldogan: Ugy-e azért, mert Atyám vagy, „Miatyánk” vagy, a legédesebb Atya vagy, rengeteget dolgozol, fáradsz gyermekeidért, feltörsz minden ugart, kiírtasz minden tövist és nagy szántóföldeden mérhetetlen sok tiszta búzát, piros búzát termelsz, hogy puha kenyeret, hófehér kenyeret szeghess nyűgösködő, éhes gyermekeidnek. És sohasem unod meg őket, sohasem unsz meg minket Te, legédesebb Atyánk! Jóságod nem merül ki kenyérszegésben, atyai karod micsoda gyengéd szeretettel simogat meg, mikor úgy nagyon fáj az élet, mikor arcomon a szegény pírja ég, vagy szememből bánatgyöngy pereg, -és nem dob rám követ még akkor sem, mikor mint hálátlan, csúnya, rossz gyermek ellened fordulok, visszaütök – oh hányszor-hányszor éreztem ilyenkor is bűnös fejemen áldó Szent kezed! – Most is érzem, nem a fejemen, a szívemen ezt a drága terhet, áldó Szent Kezedet! Oh, hogy éget vérző lázas sebe! Mert rettentően sebes is Édesatyám keze! Én sebeztem meg – és Ó, a csodálatosan jó és irgalmas, mégsem azért teszi rám Szent Kezét, hogy összetörjön, hanem, hogy belém égesse szerelmét és felgyújtsa szívemet lángoló viszonz szeretetre. – Ugy-e Testvérek, milyen jó így megnézni, így meglátni Miatyánk kezét! – És micsoda öröm tudni, hogy ez a Szent Kéz vezetett annyi mindenen át ide! – Ugy-e, most már elfelejtjük, hogy nehéz volt idáig. Hogy sokszor nagyon is meredek, nagyon is kanyargós volt életünk útja. És megkérjük nagy-nagy alázattal, feledje el Atyánk is, hogy sokszor ellenkeztünk, hogy sokszor elfeledtük, hogy irgalmas, hatalmas Szent Keze rajzolja életünk térképét örök tudással, örök bölcsességgel, örök szeretettel.

26. Sajnáld meg a szenvedő üdvözítőt!
Fasc. VI. 34.

A Szentlélek üzen: Sajnáld meg a szenvedő Üdvözítőt.
Látod, mennyi a seb rajta kezén, lábán, arcán, Szívén! Könnyű elmondani, hogy a lándzsától, ostortól, szögektől, – pedig, pedig tőled lelkem! Igen, ez a Krisztus kínja, ez tépi, ez marcangolja, hogy Te, akit örök szeretettel szeretett, akit Jegyesévé választott, akit annyi kegyelemmel

elhalmozott, te ütöd rajt csúnya bűneiddel a rettentő sebeket kegyetlenül, részvét nélkül. – Pedig hogy panaszkodik, milyen esegve kér, hogy sajnáld meg! Hallod mit mond Alacoque Margitnak: legalább Te vigasztalj! Neked is mondja ám lelkem! – Oh csak hallanád meg! Mindennap mondja, – és hol jársz, te akkor? Szegény Krisztus, mennyire fájhat a Szíved rút közönyösségem, hidegségem, részvétlenségem miatt. – És miért vagyok ilyen? Mert nem tudok szeretni! Oh, taníts meg én édes Uram! Taníts szeretni, gyűjtsd meg szívemet-lelkemet, nagy-nagy résztvevő szeretetre Irántad. Mint volt Veronikának! – És amint van annyiszor nekünk, mikor embereket sajnálva semmit sem nézünk, magunkról néha egészen meglepedkezve mindent megteszünk, csakhogy enyhítsük, vigasztaljuk őket. /A tüdővész csókja, a tifuszos asszony! / Igen uram, könyörgök, bocsáss meg, és gyűjtsd meg a szívemet! Mint a Barna bácsiét, aki még a lakodalom zajában is Reád gondol, a Te sebeid tiszteletére tanítja inti a vigadókat. Felejtsd el Uram, hogy több hónapi kopogtatásod után sem eresztettelek be a szívem kamrácskájába, nem vettem ott puha, meleg ágyat Neked, nem ápoltalak, nem kötöztem drága szent Sebeidet, résztvevő, bánatos szeretetem gyógyító olajával, balzsamával. Ugy-e elfeleded, ugy-e megbocsátod – és ugy-e máma úgy meggazdagítasz, hogy jötevőd, ápolód, gondozód lehetek? Adj, adj a Te résztvevő szereteted mérhetetlen gazdagságából! Adj nekem hősiess, nagy szeretetet, csókolj meg a Te édes, véres, imádott ajkaddal engem, és könyörögve kérlek, engedd, hogy áldozatos élettemmel én is megcsókoljalak, a Te véres, a Te édes ajkadat, igen Uram, engedd, hogy egész életem egy Hozzád tapadó, Tőled soha el nem váló, Téged imádó, vigasztaló szerelmes csók legyen, hogy utána megpihenhessek Szent Szíveden, hogy résztvevő szeretetem jutalma Te magad légy én Vérző Szerelmem. Ámen.

27. Mese a kis madárról
1928. augusztus 1.

Testvérek: Mese a kis madárról, mely elhagyta fészket, mert valami csodálatos erő húzta, hajtotta valahova. Repült is erdőn, mezőn át, míg végre elért a faragatlan, durva útszéli kereszthez. Először megborzadt tőle, de azután megsajnálta a csodálatos alakit, aki kitárt karokkal, töviskoszorúzott fejjel áll az út mellett, mintha várna valakire, kit Szívére öleljen. Segíteni szeretne rajta, kicsi csőrével próbálja kihúzni a szögeket, töviseket. Nem bírja. Este visszarepül, de a puha fészkekben nem érzi jól magát, – visszavágyik a szomorú idegenhez. Másnap visszamegy hozzá, újra próbálgat segíteni – s ahogy ott repdes, vergődik, még a szívsebet is észreveszi, kíváncsian belenéz s úgy találja, hogyha kőből van is, valahogy jobb itt, mint a puha, pelyhes fészkekben. – Ott maradt, – és mert másként segíteni nem tud, nagy-nagy szeretetből fakadó bájos dalával igyekszik megvigasztalni a szomorú idegent, akit most már mindennél jobban szeret. Isten rabja - Krisztus rabja lett, s addig maradt a szomorú Krisztus éneklő madárkája, míg egyszer csak megszakadt szerető szíve, ott halt meg Krisztus szívsebében. Ez a hivatásom! Legyek én is Krisztus vigasztaló, puhaszárnyú, szeretőszívű dalos madárkája, mindaddig, míg szívem utolsó dobban, és örökre megpihenhetek a Szentséges Szív sebében. Szeretetem legyen találékony, igyekezzem Krisztus útján járni. Nézzek önmagamba, mit kell tennem, mit nem szabad tennem. Segédeszköz az alapos lelkiismeretvizsgálat, a jókról is, hibáinkról is – és ha csak lehet, jegezzük fel minden este.

28. A lelkem Istennek háza

Porciunkula napja. Mi is ünnepelünk (1) mert az egész Egyház ünnepel, (2) mert Szent Ferenc nagyon szerette Szent Benedek Atyánkat, – úgy szerette, hogy a legenda szerint csókjára a tövisbokron rózsák nyíltak, (3) mert hálával tartozunk Szent Ferenc fiainak, kit sokszor felségítették, mikor elestünk és vezettek a Krisztus után, és (4) ünnepelünk azért, hogy egy kis pihenőt tartva alaposan szemügyre vegyük és megtanuljuk Szent Ferencről, hogyan építette meg Krisztus Egyházát először önmagában, majd Szt. Damianót stb. és hogyan az Anyaszentegyházban.

Nekem is először önmagamban kell kialakítanom Isten házát, hogy Krisztus szívesen lakjék nálam. Ne legyen ütött, kopott, piszkos – ne sajnáljam a munkát, fáradságot, – bármibe kerül, tegyem széppé, virágossá, napsugarassá szívemet, lelkemet. – Aztán a rámbízott munkát is úgy végezzem, mint Szent Ferenc, mikor a düledező templomokat javította. S végül imádsággal, jópéldával, nagylelkű áldozatos szeretettel építsem testvéreim lelkében is – és a reámbízottak – és mindazok lelkében, kikkel hivatásom teljesítésében érintkezniem kell – építsem, szépítsem Krisztus házát!

29. Isten mosolyog reám

Kis Szent Terézia „Hulló rózsák” című költeménye alapján igyekeztünk lelkünkbe vénsi az ő főséges programját, amely minden szerzetesnőnek is szent kötelessége lenne: hogyan hinthetnék minden percben rózsaszirmot isteni Jegyesem elé fohászokkal, jócselekedetekkel, kötelességeim pontos megtartásával, Istenre, az eucharisziára való rá gondolással. Istent láthatom úgy, mint Kis Szent Teréz: a csillagos égen – Isten néz, Isten mosolyog rám a csillagok közül, – a kis virágokban, stb. – csak meg kell nézmem, hogy meglássam. – Ne mondjam, hogy nem érek rá. Márta, Márta ... Hisz munka közben is felnézhetek az égére, a virágokra! – Csak egy szempillantásomban kerül – és látom az Istent! – Kis Szent Teréz nem tanult a misztikus természetszemléletről – és mégis már gyermekkorában gyakorolta, – és azért élt mindig Isten közelében! – Az Eukarisztiát is megközelíthetem naponként ahányszor csak akarom. Ha vendégek között, ha testvérek között vagyok, egy-egy fohásban elküldhetem a szívemet, lelkemet! Még a gramofon hallgatása közben is. – Nem kell, hogy mások észrevegyék, csak Isten tudja, meg én.

Az önmegtagadásokban nem kell a rendkívülit keresnem. Minden nap megadja a magáét. Kis Szent Teréz is a gombostű okozta kínt nagy szeretetével tette olyan nagyvá értékessé – ahogy Magdolnáról mondja az Úr ... amerre az Evangélium hirdettetni fog – ... mert nagyon szeretett. – Amerre Kis Szent Terézt ismerik, a gombostű történetét is ismerik, mert ő is nagyon szeretett! Szeressek én is igen nagyon – viragozzak sok-sok illatos hónapos rózsát Jegyesem számára is – és hogy adhassak másoknak, felebarátainknak is, – mint a Kis Szent Teréz tette. – Kérjem szerető közbenjárását, támogatását!

30. Hogyan lehet szebb, boldogabb újesztendők?

Nemcsak szabad, de meg is kell látnom, mi rontja le a szépséget, mi töri össze a boldogságot, de csak azért, hogy e meglátások után jobb legyek.

Az igazságot nem szabad eltakarni, ha fájdalmas is, ha sokszor nehéz is. Krisztus is meghalt az igazságért. A legnagyobb kínzások között sem mondott mást az egyszer kinyilvánított igazság helyett, hogy Isten Fia, örök ország Királya, azt le nem tagadta! Meghalt, de élete árán szerzett nekem szebb életet.

Követnem kell Krisztust. Útjain járni, igazságait átélni, megtartani mindhalálig! – Mások hibáin, tökéletlenségein meg nem akadni, gyarlóságaiért senkit meg nem vetni, hanem annál jobban

szeretni. Minél több a baj, furcsaság, nehézség, annál nagyobb lélekkel, áldozatosabb szívvel igyekszünk rajt segíteni, hogy a hamisság fejedelmét elűzzük és egyedül Krisztus, az igazság Királya uralkodjék szívünkben!

Ezért mindent meg kell tenni, ebben mindenkinek kell segíteni, mert csak így lesz itt szebb, boldogabb esztendőnk, és csak így lesz boldog örökkévalóságunk!

31. Gyűjtsünk rózsaszirmot Jegyesünknek

Elmélkedés Kis Szent Terézia életéből vett néhány mozzanat alapján, különösen szemünk elé állítva, hogy mennyire szerette, ha megalázták, ha olyanoknak tehetett szeretetszolgálatot, kik nagyon unszimpatikusak voltak előtte.

Ő is a Mestertől tanult, tanuljuk meg mi Tőle, hogyan szeressük egymást, hogyan tűrjük egymást, – hogyan gyűjtsünk sok-sok rózsaszirmot isteni Jegyesünknek, hogy mi is lába elé szórhassunk és adhassunk is bőségesen a nálunk szegényebbeknek. – Hogyan fogadjuk előljáróink intését, még akkor is, ha nem érezzük meg belőle a szeretetet. – Kérjük Kis Szent Terézt, legyen közbenjárónk a Szeretet Istenénél és a Szépszeretet Anyjánál.

32. Milyen jó itthon!

Hazajöttünk, mint Pál mondja: Itt vagyok megint. Igen Uram fáradtan, kopottan, békére, melegre vágyva jöttünk haza. – Micsoda varázsos szó: haza. Hogy megragadott ifjúkoromban is a szép nóta. Csak mégegyszer tudnék hazamenni, nem kell nekem a világon semmi! – Nem, nem is kell semmi! Haza vágyom, ez kell nekem, Te kellesz nekem édes Hazám, én Uram, Istenem! Téged talállak meg Szt. Benedek Atyám kis házában, Szt. Skolasztika Anyám oltalma alatt. Azért vágyom a kilengések után újra élni szépen a szent Szabály szerint az otthon, boldog szép életét. Nem jó ettől elmenni, messze járni, – mert a szívünk súgja, nemcsak súgja, érzi, veri, dobogja: jobb itthon, leglegjobb itthon. Jöjjünk hát haza sietve, készséges szívvel, lélekkel, örömtől ragyogó arccal. Mint mikor a kicsi házba mentünk, ahol a bölcsőnk ringott, ahol Édesapánk, Édesanyánk szerető ölelése, meleg csókja várt! – Oh milyen jó is volt otthon! – És milyen jó itthon. Isten adta kicsi ház, Isten adta Édesapa, Édesanya. Az Isten Áldotta a béke apostola, a mi Atyánk s a galamblelkű szűz a mi jó Anyánk. Jobban, szebben szeretnek, mint szüleink, mert az ő szeretetük már a Krisztus Szt. Szívéből merít, ott izzik, lángol értünk, értem! Gyermekük vagyok. Isten adott nekik. Szeretnek, óvnak, könnyörögnek értem, kincsekkel várnak, gazdaggá akarnak tenni, csak menjek Hozzájuk úgy, mint mikor hazamentem. Boruljak szívükre, mondjam meg mi fáj, mi hiányzik, mit szeretnék. Ha béke kell, kieszközlök, ha szeretet, adnak sokat, nagyon sokat, ha más? – Mindennel elhalmoznak, megölelnek, megcsókolnak és szívükön fölmelegedve járhatom körül a kicsi házat, udvart, kertet, olyan jó látni mindent, ami itt van, hisz minden Isten jóságára emlékeztet, Hozzá visz közelebb. Az udvar zártsága, kövei! A kert virágai! Ha fonnyadtak is – bízalom, majd harmatoz az Ég – és újra kivirul. Majd kisüt a Nap és meggyúl a lelkünk, szívünk – és ég az áldozat tüze Isten oltárán, a nagy Atyának áldott szellemében – és énekel a lelkünk békéről, örömről, örök szeretetről. Amen.

33. A zárda családja

Tegnap a Szentlélek Úristen vezetésével megpróbáltunk hazamenni és ma végtelen kegyelméből körülnézünk, milyenek az otthoniak, milyen Édesanyánk, Édesapánk, mert nekünk hasonlítani kell Hozzájuk, ha otthonukban akarunk élni. Hasonlítani Hozzájuk, mert Ők a jó Isten képének vetületei és példájuk nyomán jobban lekopírozhatom magamban Isten képét. Mert ez a kötelességem! Isten mondotta: alkossunk embert képünkre és hasonlatosságunkra. A szent keresztségben hasonlónak tett engem is Önmagához, gyermekének fogadott. Én elrontottam Isten képét, most drága Isten adta Atyám és Anyám nyomában igyekszem újra megszépíteni, kialakítani. Hogyan? – Erre utasít ma Szt. Atyám által a Szentlélek Úristen. Legutóbb azt mondta: a szeretet tüzeben kell megtisztulnom, hogy az Isten haragjának tüze el ne emésszen, ma azt mondja: „ki igazat szól szívében, kinek nem álnok a nyelve”, az lehet otthon az Atya házában, az lesz az Ő hasonló gyermeke. Súlyos tétel, nagy igazság, igen, nagyon nekünk szól. Sok oldala van. Melyiket nézzem? – Elsősorban az imádságot. Mikor legédesebb Atyámmal beszélek, ne legyen álnok a nyelvem, ne mondjak mást, mint amit a szívem érez. De ehhez az kell, hogy tiszta, fehéren izzó legyen a szívem. Mikor azt mondom: szeretlek Istenem, bízom Benned stb. szépet, kedveset, jót – ezt dobogja a szívem is, ezt mondja eszem is, ne csapongjon máshol, ne gondoljak másra, csak Akinek mondom: az én édes Uramra, Mindenemre! Másként csaló vagyok, de önmagamat csalom ám, mert Isten mindent tud, mindent lát! – Aztán Testvéreimmel szemben se legyek álnok. Szeressem egyszerű, tiszta, Isten Szívéből táplálkozó szeretettel mindegyiket. Tűrjem el hibáikat, fogyatékságaikat, ne kritizáljam, beszéljem meg őket, inkább imádkozzam értük. És ha van valami nehézség, mondjam meg őszintén, ne féljek az igazságtól, számonkéréstől, csak a szeretet vezessen minden tettemben. Legyek egyszerű, alázatos, féljek az ördögtől, a hazugság Atyjától, ne szolgáljam akkor sem, ha megaláztatásba, kínba kerül az igazság, ha valamit meg kell vallanom. /A kicsordult pohár! / Krisztusnak is kínos, nehéz volt, mégis meghalt az igazságért, meghalt értem! – Érte mindig az igazság útján akarok járni, szívemben, ajkamon csak Igazság legyen! Igen, Uram add, hogy Te légy a Tanárom, Te ragyogó Igazság, hogy az én tettem szegény, szegény teremtenyed tette tiszta, igaz legyen. Ámen.

34. Új testvérek jöttek

Megismétlődik előttem az Evangélium egyik legkedvesebb jelenete: Édesanyák hozzák gyermekeiket a szeretőszívű Mesterhez. Sokan messziről jönnek, nehéz utat járnak, de nem sajnálják! A Mester közelsége, szeretete, áldása mindent megér! – Egyik-másik gyermek siettetni anyját, húzza, ráncigálja szoknyáját, hogy csak induljanak, menjenek, minél előbb ott legyenek. – Az ártatlan szív csodálatosan vágyódik Krisztus után. „Futunk utánad.” – És amikor odaérnek, szívük-lelkük teljes bizalmával közelednek Hozzá, lábaihoz ülnek térdére hajtják fejüket, ölébe másznak, Szívére borulnak. – A Mester gyönyörködik bennük, megsimogatja, megcsókolja, megáldja őket. – Milyen kegyelem, milyen boldogság a Krisztus áldottjának lenni. Nekem is azzá kell lennem! Azért hajsoltam, rángattam anyácskám, rokonaim szoknyáját, hogy hozzanak, vigyenek minél előbb a Mesterhez! Mert itt van ám a tabernákulumban ugyanaz a csodáslelkű, szeretőszívű Mester. Vár rám, mindig vár rám. Soha nem mondja, hogy fáradt, mindig hallani gyengéd szavát: Jöjjetek ... mindnyájan ... engedjétek hozzám a kisdedeket. Kisdednek kell lennem... A legkisebbet a legnagyobb szeretettel öleli Magához! – Kicsi akarok lenni, legkisebb! Ezért hozott ide jó anyám, testvérem, rokonaim. – Legkisebb, Uram, aki nem akar lábaddal maradni, pedig tudja ám, hogy ott is nagyon jó – még a térded sem elég neki –

a Szívedre vágyik – oh engedd egészen odáig felmászni, – vagy emeld fel irgalmas, hatalmas karoddal és öleld magadhoz, édes Uram! Kicsi szívemmel Téged szeretlek – és Érted – és Benned a Testvéreket, a Jelölteket – és valakit, aki legkisebb a házban és legnyomorultabb – és azért igen szeressed, édes Uram!

Hálás akarok lenni az Úrnak, mert idehívott, szüleimnek, hogy elhoztak és a Társaságnak, mert befogadott.

35. Elmélkedés a lelkiismeretvizsgálatról

Fasc. III. 37. III-IV old.

A lelkigyakorlatok célja, hogy az embert „haza” segítse, hogy az Úr hajlékába vezető utat megmutassa nekünk. Ezt az utat először Krisztus járta, végig ment rajta az Úr alázatos Szolgálóleánya, nyomukban sok Szent és köztük a mi sugaraslelkű Atyánk, az Isten Áldottja, Szent Benedek. Jó út, egészen biztos út, a Szentlélek Úristen rajzolta, határozta meg irányát, – haza vezet, Istenhez vezet. Hogy mi is könnyen rátaláljunk, Szt. Benedek Atyánk drága örökségében, a Szent Regulában reánk hagyta az út leírását. – Most majd megtanulmányozzuk Testvéreim, – mert hiszen a lelkiismeretvizsgálat nem más, mint a helyes, igaz út keresése, a bűnök, rossz szokások, vétkek által posványos útvesztőbe jutott lélek számára. Minden kis hiba egy-egy lelépés, minden nagyobb bűn egy-egy eltévedés a helyes útról. – És milyen rettenetes Isten-távolságba kerül a lélek, ha alázatosan nem hallgat az Úr figyelmeztető, intó szavára, ha behunyja szeméit a kegyelem fénysugarai előtt. – Nézzük csak Júdást! Milyen hosszú ideig jár együtt Krisztussal külsőleg. A Szt. Föld ugyanazon rögei törnek az ő lábát is, de mert lélekben elfordult Krisztustól és a saját szenvedélyeinek útján jár, ugy-e tudjuk, milyen mélységbe zuhant. – Pedig lehetett volna reménye az Isten-elárulás rettentő vétké után is! Hisz hallotta az édes Mester paraboláit a jó Pásztorról, az irgalmas szamaritánusról, a tékozló fiúról! Aztán nézzük a szegény bal latort. Röviden, de annál megrázóbban fejezi ki a boldogult Prohászka püspök úr e szegény lélek szörnyű tragikumát: „Ily közel Krisztushoz – és mégis mily távol Tőle!” – Mert a kevélység, megátalkodás, hibáink alázatos meg nem ismerése rettentő távolságra visz Istentől! – Szent Benedek Atyánk jól tudta ezt, azért hagyta reánk gondoskodó, óvó, féltő nagy szeretettel az „útleírást”, mely biztosan „haza” vezet. – Mindjárt a Prológban tárja eléink, hogy minél hamarabb rátaláljunk. Hallgassuk csak, Testvéreim: Reg. 15. old. Prológus: ... De kérdezzük meg – kezdetű szakaszból: – ... az Úr ... a hajlékába vezető utat e szavakkal mutatja meg nekünk: „Ki szennyfolt nélkül jár stb.” És ennek a megtérésnek, ennek az újrálásnak alapfeltétele önmagunk, hibáink és a bennünk lévő jónak is helyes megismerése. Hogy a hibákat kiirtsuk, a jót pedig tovább fejlesszük az isteni kegyelem segítségével. – Hangsúlyozzuk Testvéreim, hogy a helyes megismerés szükséges. Ehhez nagy segítő erő az a gondolat, az a nagy igazság, hogy Isten szeme mindent lát, Isten mindent tud, Ő a szívek és vesék vizsgálója, ismerője a Szentírás szerint. Előtte semmit el nem fedhetünk, nem szépíthetünk – csak magunknak okoznánk kárt, ha ezt tennénk, – mert ismételjünk csak: Isten szeme mindent lát – és éppen azért, most alázatos lélekkel, bűnbánó szívvel, az édes Szentlélek segítségét kérve, a jó Isten mindent látó szemével igyekezzünk önmagunkba nézni. Hogy minél alaposabban teheszük, használjuk a lelkitükroét, hol apró részletekben megtaláljuk mindazt, amit az előbb Szent Benedek Atyánk nagyobb általánosságban elsorolt előttünk. – Aztán idevehetné az Officium Divinum, vagy ha más van, akkor azt a lelkiismeretvizsgálatot. – Ha háromszorra kell beosztani, hát úgy részleje, mint szokás: Isten ellen, felebarát ellen, önmagunk ellen.

36. Karácsonyi elmélkedés a Jézuska-babáról
Fasc. III. 82. II-IV old.

... milyen jó, milyen nagyon jó lesz, hogyha közöttünk lesz! Milyen boldogság volt az édes, drága Szűzanyának és a jóságos Szt. Józsefnek, hogy „közöttük volt” a mosolygó Jézuska-baba! Hogy elfelejtettek mindent-mindent, emberi furcsaságot, rideg színtelenséget, hideg, sötét éjszakát, istállót, nyomorúságos, piszkos környezetet, – a lelkük ujjongott, a szívük muzsikált, jubilált, szebben, mint a kis angyaloké, mert hát közöttük, mert hát előttük pihent mosolyogva, önfeledt, gyermekded boldogsággal az örök Szeretet, a Szépség, Melegség, Napsugár, Dúsgazdagság, közöttük volt, Övék volt az édes Minden és Nekik megadott mindent! – És azért volt karácsony a betlehemi istállóban, azért nem nélkülözte Szűz Mária és Szt. József Názáretnek, a drága kis otthonnak melegét, mert Jézuska édes, meleg otthonná varázsolta az istállót is, és boldoggá tette Azokat, akik benne voltak Iránta való szép, áldozatos szeretetből! – Olyan boldogító, megnyugtató ez a csodás valóság számunkra, Édes, Drága Leányaim! – Most, az első pesti karácsonykor annyira hasonló a sorsuk a boldog názáretiekéhez. Önök is elmentek engedelmesekek lévén a törvénynek – érezték is – saját szavaik után merem ám csak mondani – hogy Újfalun néha mégis csak melegebb van, mint Pesten, láttak és tán el is szenvedtek sok-sok keménységet, rideg szeretetlenséget, – néha tán ránehezedett lelkükre az ég sötétje is, néha tán irtóztva látták a nagyvárosnak az istállónál is csúnyább piszkát, és talán nagyon bele is fáradt a lelkük, talán kicsit el is hűlt a szívük – és lássák a „nagyon jó Úr Isten” – mint ahogy itt az Alföldön olyan szépen mondják, és most Önökhöz is elküldi a Jézuskát, és végtelen szeretetében, még engem, nyomorult kis férget is elvisz a szeretet szárnyán Pestre, hogy együtt legyünk, hogy közöttünk lehessen, hogy boldogítsa, mindent feledtessen, meggyűjtsa a mi szegény hideg szívünket, megvilágosítsa sötétülő lelkünket, megtanítsa újra énekelni, szépséges szép karácsonyi énekeket békéről – örömről, napsugárról, boldogságról, édes, bájos, szőke fürtű Jézuska-babáról s aztán készséget, erőt, bátorságot is ad hozzá, hogy mások előtt is énekeljük, másokat is megtanítsunk rája, – legyen sok szív, melyben tisztán visszhangozzék az angyalsereg szépséges szép, vidám Glóriája, – s a csúnya földről mosolyogjon édes béke Jézuska Királya! – ugy-e édes Testvéreim, nem hiába jön el hozzánk?! Ugy-e, igen-nagyon meggazdagosunk Tőle s dúsgazdag Szívének bőven adott kincseiből áldozatos szeretettel, önmagunkat elfeledve mindenkinek bőven osztunk egész életünkben?! – Mert ebben is hasonlítanunk kell ám édes Szűzanyánkhoz és jóságos Szt. József Atyánkhoz! A betlehemi karácsony után Jézuska lett minden Kincsük, s Érte odaadtak mindent! S a boldog szép mennyországban azért kaptak vissza olyan dúsgazdagon mindent! Szerető pártfogásuk erősítsen, segítsen minket is, szt. szeretetük fűzőn egészen szorosán Jézuskához bennünket is, hogy egész életünkben a miénk legyen s aztán pedig egyesülhessünk Vele örök szeretetben.

37. Elmélkedés az imádságról
Fasc. V. 13.

– Még az Isten-szeretet után is van miről elmélnünk, a szív érzelmei nem tartanak, örökké. Az Isten szeretete a cél, úgy vagyunk vele, mint a jegyesek, azt hiszik, az egyesülésben vége van mindennek, pedig ott kezdődik számukra az élet gondja. Különböző hivatásokat ad az Isten. A hivatások között két nagy szent hivatás a fő: az angyalok szolgálata és a munkás küzdelem. Ez Mária és Márta szolgálata. Néha egyeseket lábaihoz ereszt, másokat meg tőle kissé távolabb visz és ott enged szolgálni. Szent Benedek Atyánk egyesíteni akarja bennünk Mária és Márta szolgálatát. Semmi az Úr szolgálatának elébe ne helyeztessék! Beleállítja a napirendbe

az imádságot. Olyan, mint a koszorúban a legszebb virág. Azt is elvárja, hogy szerzetesei állandóan az imádság lelkével éljenek. Ha valakinek valami mondanivalója van, menjen az imaterembe, – ne hangos szóval, könnyekkel imádkozzék. Legfontosabb az a hitünk, hogy az Úr mindenütt jelen van. Énekeljete az Úrnak! Úgy végezzék az imádságot, hogy elméjük együtt munkálkodjék ajkukkal. Amikor a jó Isten kegyelme megengedi azt, hogy emberségével is közöttünk van, annál jobban kell imádkoznunk, elmélnünk. Az Úr Isten előttünk van, jelen van, és ahol van, ott van az Ég, ott vannak az angyalok, szolgálnak Neki, vigasztalják a szentség házában. Az angyalok színe előtt imádkozunk. Az Úr Isten ezt néha könnyűvé teszi, azért, hogy amikor nehéz lesz, megkönnyítse. Ő mindig itt van. Ha ezt átérezzük, akkor megtehetjük Szent Atyánk kívánságát: Az elme egyezik az ajakkal. Ne legyen szórakozott az imádságban, ez nagy tiszteletlenség az Isten iránt. – Imádságunk ne legyen lármás, azaz: egyszerűen imádkozzunk, ne keressük a frázisokat, erre az Úr nem kíváncsi. Öntsük ki előtte lelkünket, használjuk az Egyház egyszerű módjait, – legyen rövid és tiszta! Ez a legjobb imádság, nem fáradunk bele. Tiszta, őszinte szívvel elmondott. Legyen rövid, ha csak az isteni sugallat meg nem nyújtja. Ha igen, maradjunk meg nyugodt örömmel mindaddig, míg a kötelesség vagy engedelmeség nem kívánja. Gyakoroljuk a fohászimákat minden munka közben, hogy állandóan Istenhez emeljük lelkünket. Hivatásunk egyik része, hogy szolgáljunk Istennek. A másik Márta tiszte. Nemcsak a konyhai munka ez, hanem minden más, amely az Úr Jézusnak jelenlétét kellemessé teszi. Ma a munka himnuszát énekelik, mi nem akarunk ennek himnuszát zengeni, mi dolgozni akarunk! Nem azért, hogy eredményeket érzünk el, hanem mint Szent Atyánk mondja: „az ember lelkét megszabadítja terheitől.” A henyélés az ördög párnája. A munka nehéz, minden munka. Az emberek nem szeretnek dolgozni a bűnbeesés óta. A munka számunkra önmegtartózkodás is lehet. Szent Atyánk két munkát különböztet meg: kézi és szellemi munkát. /lectio divina/ Nekünk is ezt állítja fel, de nem egyforma arányban, mindenkinek képessége szerint. A monostorban ne találtassék olyan testvér, akinek semmi dolga nincs, – még a betegnek is adni kell valami olvasnivalót, ha nem bírja, imádkozzék. A munkához szükséges az idő kihasználása és a helyes beosztás. A legnagyobb kincs az idő, ezt mindenkinek ad az Isten, ahogy Szent Atyánk mondja: fegyverszünetként a megigazulásra, megtérésre. Mindenkinek egyenlően adta az időt. Egy másodperc elég ahhoz, hogy elkárhozzunk, egy másodperc, hogy tökéletes bánatot indítsunk és ezzel az örök életet elnyerjük.

38. Vegye fel mindennap keresztjét
Fasc. V. 20.

... Mire tanít a Szentlélek, amikor a szentség háza feletti kis állványt rajta a hófehér selyem, aranyrózsás terítőt, rajta a szentséges Szív szobrát a Szent Szív lábainál mosolygó rózsaszínű rózsakoszorút, – kereszt árnyékában szemlélteti velem!? – „Vegye fel mindennap keresztjét.” – Ha Krisztus lelkével hordom keresztemet, nekem is ilyen kincseim lesznek a kereszt árnyékában!

39. A kereszt Császárnője
Aug. 18. Szt. Ilona napja! Fasc. V. 55.

A Kereszt Császárnője. In hoc signo... mi is csak e jelben győzünk, mert Krisztus is a kereszten győzte le a bűnt, a halált. – Konstantin nem magában, seregében bízott, alázasosan a „keresztények Istenében” – legyek alázasos, imádkozzam – én is győzni fogok! – Szent Ilona „Krisztus keresztjét”

kereste, kutatta, nem kellett neki sem arany, sem márvány, csak Krisztusé – mi is csak azt szeressük, ne a „magunkét”! – Krisztus keresztje „életet ad” a betegnek – nekem is – a magamé összetör. – Építsek én is magamban virágos, ékes, szép bazilikát Krisztus keresztjének, – öleljem magamhoz, halmozzam el csókkal! – Szt. Ilona segíts!

40. Az égi Anyácska születésnapja
1929. szept. 4. Fasc. V. IV. szám.

Anyácska születésnapja közeleg. A szívünk-lelkünk virágaiból kössünk számára üdvözlő csokrot. Naponkint gyűjtsük, este aztán jegyezzük fel, mennyi és milyen erényvirágot gyűjtöttünk, hogy a kedves szép napon majd mindnyájunkét egybefűzve adhasuk át Anyácskánknak. Szt. József és az édes kicsi Jézus majd segítenek ám, ha buzgón kérjük Őket – s így majd igen gazdag, igen imailatos lesz a mi csokrunk.

/Szept. 7./ Názáretben viziteltünk. Jézuska meg Szt. József már erősen igyekeznek, sutognak, szépítenek, hogy holnapra minden ragyogó szép, sugaras, virágos, tiszta legyen. Örömmel fogadnak bennünket. Anyácska is, mert szerető Szíve bizonyára elsejti, miért jöttünk. Be is vonul kedvesen, csendesen a konyhába, hogy mi szabadon dolgozhassunk. Jézuskának, Szent József Atyánknak kis cselédei, inasai leszünk egész nap. Ha udvart söprök, ha a disznóolat takarítom, ha finomabb munkát kell végeznem, mindent ezzel a gondolattal: Jézuskának, Szent Józsefnek segítsek, hogy szép legyen szívem-lelkem Názáretje, és Anyácska, az édes, drága, jól érezze magát Benne.

/Szept. 9./ Lélekben ma ismét Názáretben viziteltünk s mi édes Nagyatyánknak. Nagyanyánknak segítettünk a drága Kisasszonyt dajkálni. Nagyon gyengéden, nagyon finoman, sugaras szeretettel és nagyon gondosan, nehogy a drága Kincsnek baja essék. – És mert olyan aranyos, olyan szépséges és közelsége olyan boldogító, nem tudjuk elhagyni, – máma és életünkben sokszor-sokszor igyekszünk egymáshoz és mindenkihez gyengédek, finomak lenni, mindenkit krisztusi szeretettel szeretni, a hivatásunkkal járó foglalkozást, bármily kellemetlen is, igen pontosan, igen gondosan végezni, mintha mindig drága Kisasszonyunkat, édes kicsi Anyácskánkat dajkálnánk! – Így aztán alázatosan reméljük, hogy szívesen marad nálunk és sugaras kegyelmeivel boldoggá teszi az újfalu kis ház még kisebb lakóit.

41. Igaz mese az Isten hófehér Galambjárói, Szent Skolasztika Anyánkról
Zárnapló, 1929. szept. 10-ről. Fasc. V. IV. sz.

Igaz mese az Isten hófehér galambjáról, Szent Skolasztika Anyánkról. – Ifjan, szűzen, hófehéren elrepült a világból, az Úr Jézus szerető szent Szívén rakott fészket, a szent Szeretet édes melegével sok-sok fiókat gyűjtött maga köré és velük együtt egy hosszú, áldozatos, de ragyogóan tiszta életen át búgta a legtisztább szerelem csodaszép dalait. És mikor már olyan nagy lett szárnya, s annyira megszépült a lelke, hogy beleillett az Isteni Vőlegény mennyei galambserébébe, hazahívta a drága Jegyes s az Isten kis fehér galambja boldogan röppent el, hogy örökké búgja a boldogság szerelmi himnuszát. – Szeretnél nyomában repülni, testvér? Használj fel Isten mérhetetlen kegyelmét, és „akarj”!

42. Szeplőtelen Anyánk nevenapja
Zárnapló 1929. szept. 11-ről. Fasc. V. IV. sz.

A kedves, jó Szent József támogatásával, drága Szűz Anyánknak igyekszünk névnapi ajándékot gyűjteni, mégpedig drágagyöngyöket, mélytűzű gyémántokat koronájába, királynői palástjára. Isten végtelen jóságából megtehetjük, egész napon át rengeteg alkalmunk van önmegtágadásra, erénygyakorlatra. Bizonyára nagy örömeire szolgál édesanyánknak, ha a misszióért mondott buzgó imádsággal is kedveskedünk Neki. Legyünk hát nagyon szorgalmasak, gyűjtsünk sokat-sokat!

/Szept. 12./ Szeplőtelen Anyánk, kegyelmes Perjelnőnk névnapja. Mennyi napsugár, mennyi szív és lelkiség együtt! – Elmékedésünk tárgyául is egyik testvérünk kis költeményét vettük, mely egy kis árva virágáros leánykáról szól. Az isteni kegyelem mélyen átjárta lelkünket, szívünkben nagy-nagy bizalom fakadt a legédesebb Anya iránt s elhatároztuk, hogy mátol fogva mi is boldogan mondjuk a kis leánnyal: „... és azóta vígan járok, kínálgatom a virágot, – s bármi nehéz életem, Szűzanyám nevét suttogva csak mosolygok édesen.”

43. Elmékedés megfosztott oltárról
Zárnapló 1929. szept. 13-ról. Fasc. V. IV. sz.

A szentmisét Benedikta testvérünk édesatyjéért mutatta be a jó ft. Pater, és mert azt akarta, hogy egészen liturgikusak legyünk, minden virágot leszedett az oltárról. Ezzel akaratlanul is kedves tárgyat adott elmékedésünkhöz. A díszétől megfosztott oltár a ruhától megfosztott édes Üdvözítőt juttatta eszünkbe. Őt, a nagy Szenvedőt, állította lelki szemeink elé, – és mi elhatároztuk, hogy résztvevő szeretetből fakadt apró áldozatokkal igyekszünk az isteni Szegénynek ruhát szerezni, mezítelenségét betakarni.

44. Elmékedés a Jézuska subájáról
Zárnapló 1929. Szept. 14-ről Fasc. V. IV. sz.

A hűvös őszi szél arra figyelmeztet, hogy a szívek-lelkek hidege miatt Jézuska fázik. Szombat van, drága jó Szűzanyánknak igyekszünk segíteni. Subácskát csinálunk Jézuskának baránybundácskából. Igyekszünk testben-lélekben nagyon tiszták, – és aztán nagy-nagy szeretettel Hozzá hasonlóan áldozatos, áldozati báránykák lenni. – A subácskát telehimezzük hófehér galambokkal, kedvesek, szelídek leszünk mindenkihez, hadd örüljön Jézuska, hogy ennyi galambja van!

45. A ferences missziós pátterek csomagja
Zárnapló 1929. szept. 21-ről Fasc. V. IV. sz.

Holnap indulnak a Ferences Misszionáriusok Kínába és mert úgy gondoljuk, mintha a názáreti házból küldené őket Jézuska, azt is elgondoljuk, hogy a lelkek szerető Édesanyja, Szűz Mária, milyen gyengéd csomagolással csomagol, Jézuska „kisebb Testvéreinek” áldozatos szeretetet, lelkierőt, kitartást, – és mi a mai napon mindent értük ajánlunk fel, segítünk Édesanyánknak, hogy igen gazdag, igen bőséges legyen a csomag.

46. Vizontlátásra itt vagy a mennyországban
1930. okt. 16-i levele egy testvérhez, aki súlyos műtét előtt áll. Levele elmékedés, melyben a beteget a mennyországra készíti elő, vagy ha kell, az életben maradásra. Fasc. IV. 18. c.

Ha a lelkünk Istenben megnyugszik, Testvérem, akkor olyan mindegy, mi történik annak nyomorult kis porhüvelyével, a testtel. Ha fáj, Testvérem, gondoljon az agyonkínzott, megfeszített Krisztusra. Mennyire fájhatott Neki az Ő szentséges hátán nem egy seb volt csak ám, hanem az egész háta egy seb volt – és milyen szívesen, milyen örömmel viselte szörnyű kínjait értünk, Érted is Testvérem, a halhatatlan lelkünk megmentéséért. És milyen nagy öröm, hogy Téged, Kicsikém, ilyen nagyra becsül, ennyire megtisztel! Nemcsak jegyesének, kis menyasszonyának választott, hanem még azt is megengedi, hogy végtelen értékű szenvedésében is hasonló lehess Hozzá! – Még azt is megengedi, hogy a hátad sebes legyen! De jó is Neked, édes kis Testvérem! Ha szabad volna, igazán irigyelnék – és ha lehetne, olyan nagyon szívesen feküdnék helyetted az operációs asztalra, így azonban csak imádságos szeretettel, alázatossággal azt mondom, Veled együtt Testvérem: Legyen meg az Úristen szent Akarata! Buzgón kérjük az isteni Szívet, ha lelkednek javára válik, Testvérem, adja vissza minél előbb egészségedet, ha pedig végtelen bölcsessége úgy látja jobbnak, hogy „haza” vigye kicsi menyasszonyát, akkor engedje, hogy mint Szent Skolasztika Anyánk, egyenesen Hozzá repülhess, és szerető Szent Szívén boldogan megpihenhess! – De ott aztán ne légy ám „szűkszívű” – kis Öregem! Gondolj szegény ittmaradottakra és rettentő gyors ujjacskáiddal zörgess, kopogtass nagyon sokat értünk! – Édes, jó Szűzanyánkat is igen szépen kérjük, legyen Melletted az operáció alkalmával, erősítse lelkedet, testedet, szeressen igen-nagyon, dédelgessen, melengessen anyai szent Szívén! Jaj, Testvérem, ha Vele találkozol a Mennyországban, megpuszild ám helyettünk is a kezét! – És jaj, még úgy szeretnék üzeni a drága Szent Józsefnek, Szent Benedek Atyánknak, Szent Anyánknak, kis Terézkének, s az egész sugaras mennyországnak, de sajnós, nincs idő! Ugy-e majd Te kitaláld mit szeretnék üzeni – és ha elröppensz, tolmácsolod, ha meg itt hagy még egy kicsit az édes Úr Jézus, a siralomvölgy keserűségei között, akkor majd nyögdécseld el, csacsogd el a betegágyból a Te szegény bűnös mamád üzenetét az égieknek! – Ugy-e megteszed?! Nagyon szépen kérlek ám! Mindnyájan és én különösen is mindent megbocsátunk, mindent elfeledünk, és Jézuska szent Szívével igen nagyon szeretünk, drága kis Testvérünk! – Ugy-e Te is megbocsátasz, és ugy-e viszont szeretsz és imádkozol értünk?! Isten Veled, kicsi lányom! Jézuska, Szűzanya öleljen meg, pusziljon meg helyettünk is, őrangyalkád puha szárnya vigye el simogató szeretetünket! – A vizontlátásra itt, vagy a szép mennyországban!

47. Gondolatok Szent József és Szt. Benedek ünnepére
1932. márc. 19-i levele a pesti testvéreknek. Fasc. X. 44.

Milyen jó is volna ilyen kedves ünnepeket együtt tölteni, szívünk-lelkünk hálás szeretetével együtt köszönteni a mi drága, csodálatosan jó Szent József Atyánkat, pártfogónkat, gondozónkat! De hát ugy-e Édes T. Testvérem, földi értelemben Názáretnek is voltak szomorú napjai, volt elszakadás, egymástól távol maradás, és a kis család, Szent Család szerető szívű Tagjai mégis milyen nagy örömmel szolgálták az Édes mennyei Atyát! És tudtak így is ünnepelni, szívük-lelkük aranyhárfáján himnuszt muzsikálni áldozatosságról, alázatról, szeretetről! Ugy-e Testvérem, ezt próbáljuk a Jó Isten kegyelméből mi is, amennyire bírjuk. Istenem, olyan nehéz nekem most biztatni, bátorítani, mikor magam olyan nyomorult, tehetetlen vagyok,

de az Irgalmas, hatalmas Isten erejében, Atyai szeretetében bízva mégiscsak mondom: próbáljuk csak Édes Drága Testvérem, egész a halálig! Lemondani, elszakadni, áldozatot hozni – és mégis ünnepelni tudni! Jóságos Pártfogónk, Gondozónk és Jézuska szent testvériségében szerető Szent Atyánk, Szent József biztosan mellettünk marad ezután is és hathatós pártfogásával mindig segít, csak kérjük alázatos bizalommal!

Aztán ünnepeljünk, édes Drága Testvérem, gyermekeim, az Isten Áldottjának, Szent Benedek Atyánknak az ünnepén is! Mélységes hálával, bensőséges gyermeki szeretettel köszönjük meg az Úrnak, hogy Őt nekünk adta, és hogy mi gyermekei lehetünk. Oh bár csak megérdemelnénk e nagy-nagy kegyelmet, bárcsak ne volnánk olyan méltatlan tagjai e sok ezer szenttel ékeskedő nagy Szent Családnak! – De méltatlanságunk tudata ne csökkentse bizalmunkat, szeretetünket, örömünket, engedelmeskedjünk Édesanyánknak, az Egyháznak. Ki a Szent Atyánk tiszteletére írt Szentmise Introitusában olyan tüzes szeretettel lelkesít, biztat: „Örvendezzünk, örömmünnepet üljünk... örvendeznek az Angyalok is, ...mert... nagy az Úr és felette csodálatos...” mondjuk mi tovább: igen, felette csodálatos az Ő irgalmassága, hogy nekünk ekkora kegyelmet ad, hogy mi testvéreként örvendezhetünk, ünnepelhetünk Szent Benedek Atyánk ünnepén! Ugy-e édes Drága testvérem, mi igazán a szívünk minden dobbanásával elmondhatjuk: Benedicamus Domino! Édes, Drága, T. Testvérem, imádkozunk és tegyünk meg mindent azért, hogy legalább egy ici-picit hálásak lehessünk ezért, és úgy éljünk, hogy a mi Benedicamusunkra Szent Benedek Atyánk szíve muzsikálja tovább a: „Deo gratias”-t. Akkor azt hiszem, Jézuskának sem kell szégyenkeznie miattunk, s egyszer majd elmuzsikálja az Ő szerető szíve is: „Jöjjetek Atyám áldottai...” Oh adja az Ég, hogy közlünk senki ne hiányozzék!

III. ELMÉLKEDÉSEK NYOMAI

Az eddig közölt elmélkedés-szövegek csupán ceruzával, csak néha tintával sebtében lejegyzett vázlatok, nagyon sok elmélkedése sajnos, csak nyomokban maradt meg. Mennyire fontos volt számára az elmélkedés, azt mutatja az a körülmény, hogy naplóiban és naplótöredékeiben, amelyeket szintén nem vezetett rendszeresen, majdnem minden lapon nyoma van az elmélkedésnek, melyet tartott. Egy mondattal, vagy néhány kurta mondattal, egy-egy rövid szívszárnyalással rögzíti le az aznapi elmélkedésnek a velejét. Igazán nyugodt vagyok afelől, hogy ezek az elmélkedés-nyomok, melyek felvillannak előttünk, túlnyomórésben saját szavaival vannak megörökítve, még ha esetleg fel is használt valami elmélkedési könyvet. Mindenesetre érdemesnek találjuk arra, hogy a Naplók és Naplótöredékek kötegéből /Fasciculus V./ sorjában kiemeljünk valamennyi elmélkedés-nyomot.

Az egyes Naplótöredékek folyószámát nem idézzük, megelégszünk azzal, hogy a nap dátumát jelezzük. Az a meggyőződésünk, hogy ez a közlésünk sem hiábavaló, mert bemutatja Berecz Skolasztika lelki világát, és talán még lelki haszonnal is jár.

48. 1929. jún. 1. „Oh nyisd meg nekünk drága jó Szíved” imádkozta, könyörögte, muzsikálta a verőfényes reggel bájos kis énekesével a lelkünk, szórd reánk minden sugarát édes Anya-Nap, imádozt Jézusunk, hogy csodás fénye vezessen, melege simogasson, éltesen, de égessen is, hogy az egész hónapot szentséges Szíved szerint töltsük Szent Benedek Atyánk áldott szellemében, a bencések gyönyörűségének anyai oltalma alatt.
49. Jún. 17. Az engedelmségről szólt, és hál Istennek, a belőle merített kegyelmek áldásos hatása egész nap meglátszott. – A halálig engedelmes Jézus igen hatalmas, irgalmas Tanítómester, a Szeretet Szentlelke azért állította ma őt élénk!
50. Jún. 18. Az engedelmség áldásai
Az édes Szentlelek nagyon tudja, mire van szegény lelkünknek, szívünknek szüksége. – Tanít, és a nap folyamán csodálatosan segít, érzeteti áldását. Hála, hála érte!
51. Jún. 20. Jézus Jákob kútjánál – az elmélkedés írója által igen megkapóan állítja élénk a Szentlelek Úristen, hogy milyen önfeledt áldozatossággal járt az édes Jézus a lelkek után s milyen gyengéden, jóságosan igyekezett a bűnöst felemelni s az Élet forrásához elvezetni. Nekem is így kell! Iránta való szeretetből a saját lelkemért és másokért, és így kell bennem másokkal.
52. Jún. 22. Szent Alajos erényeiről, főleg nagy gondolatáról, melyet Krisztustól vett át, és mely minden cselekedet előtt újra meg újra felkelt lelkében: Mit használ ez az örökkévalóságra? Kérdezzük mi is mindig! – Csodálatos tisztaságát is próbáljuk követni, de ha mint jó Anyánk, az Egyház is imádkozza, a tisztaságban nem követhetjük, legalább a bűnbánatban, vezeklésben! – Ha szeretjük Krisztust, mi is találékonyak leszünk az önmegtadadások, vezeklések gyakorlásában. A liliomos Szent segít hathatósan, csak kérem buzgón!
53. Júl. 3. Szűz Mária a legtökéletesebb Jézus Szíve tisztelő.
54. Júl. 9. Jézus az enyém!

55. Júl. 12. A Bölcsesség könyvéből.
56. Júl. 13. Csoda dolgokat tehetek Krisztussal, az Iránta való szeretetből.
57. Júl. 20. Ilyeneké a mennyek országa.
58. Júl. 25. Szent Jakab apostol ünnepe
Ifjúságomtól fogva úgy rendezted utaimat, hogy Hozzád érjek, gyermeked legyek.
59. Júl. 26. Szent Anna ünnepe
Nagy emberek a szenvedések iskolájából kerülnek ki. Aki a megváltás művében segíteni akar, keresztet kell hordoznia.
60. Júl. 29. Szent Márta napja
Te mondd meg neki, Uram!
61. Aug. 1. Szent Péter megszabadítása
Szabadíts meg engem is Uram! – Órangyal-tisztelet. Hál Istennek, máma a jelöltek is külön elmélkedhettek.
62. Aug. 3. Szent István diakónus csontjainak feltalálása
Keresem a szeretetet ... Látogatás Názáretben, Jézuska neked is segít, mint Anyácskának tette, csak kérjük.
63. Aug. 27. Venite adoremus
Én nulla vagyok, de Jézust ölelhetem körül, Ő az én tartalmam, milyen boldogság.
64. Aug. 28. Szent Ágoston napja lévén, a keresztség szentségéről, utána elénekeltük a Te Deumot.
65. Aug. 29. A kis dolgokban való hűség.
Jézust ma én fogadom, lelkem lesz a coenaculum.
66. Szept. 2. Elmélkedés a halálról, a lelkem aranyhárfá!
67. Szept. 4. Születésnap, csokor Anyácskának.
Naponként gyűjtjük a virágokat, s minden este: felírjuk, mennyi?
68. Szept. 25. Vízbe Szent Józsefnél és a Jézuska Játékszerei akarunk lenni.
69. Szept. 25. Trónust építsünk az eljövendő Királynak.
Akaratom, hit, remény, szeretet, angyalfejek.
70. Szept. 2. A testvéreknek a halálról
Gondoljunk rá sokszor, nehogy készületlenül érjen bennünket. Sokszor rá gondolván megszeretjük, nem félünk tőle, mint édes, jó testvért várjuk, aki hazavisz bennünket. – Jelöltkéink tétele: Aranyhárfá a lelkem. – Testem a keret, vigyázok rá, hogy ép legyen, szépen rezonáljon, hogy lelkem húrjait mindig kifeszítve tartsa, úgy, hogy a Szentlélek Úristen minden érintésére illetésére reagáljon, zsongjon, bongjon s boldogan muzsikálja a szépszeretet örök szép dalát.
71. Szept. 3. Vendégségben Jézusnál
Mily boldogság, hogy itt lehetünk Nála, és tán, még nagyobb, hogy a legnemesebb munkából is ideküldhetjük szívünk-lelkünk imádását, szeretetét. Jó, nagyon jó nekünk itt lennünk, – de Te éretted, édes Urunk, mindenütt jó, ahová a szent engedelmség küld.
72. Szept. 5. Az Eucharisztia napja
Szeretnék sok örömet szerezni a fehér Krisztusnak. Magamban gyenge vagyok. Angyalomat kérem: segítsen, énekeljünk ma egész nap Sanctus-t, mint a beuroni tabernaculumot díszítő angyalok. Isten előtt nagyon kedves lesz, mert Isten szereti az Angyalt. Názáretbe angyalt küld, angyal hívja a pásztorokat a betlehemi kis Királyhoz, angyalok énekelnek pax-ot, glóriát, angyalt küld a getszemáni kertbe, hogy vigasztalja, erősítse a nagy Szenvédőt, angyal hirdeti, hogy nincs itt, feltámadott! – És angyalainak parancsolja belőled is, hogy vigyázzanak reád! – Szeresd hát angyalodat és vele együtt a Szeretet Istenét, és énekelj Vele Sanctus-t, akár a konyhában, akár a szobában, vagy a mosóteknő mellett vagy!
73. Szept. 6. Jézus a tabernaculumban Atyánk, Testvérünk, Barátunk, Jegyesünk. Bújjunk, boruljunk Atyai szívére. Kérjük, hajoljon le hozzánk, mint édes jó Nagyobbik Testvér, mi akármilyen nyomorultak, kicsinyek vagyunk. Mondjunk el neki mindent, mert Ő a legjobb Barát, Aki mindent megért, mindent megbocsát. Adjuk Neki szívünk-lelkünk egész szerelmét, mert Ő a legszeretőbb, legédesebb Jegyes, Aki örök szeretettel szeret minket. Szeretéből rejti el minden szépségét, fenségét, szeretetből, engedelmes mindhalálig.
74. Szept. 16. Alacoque Szt. Margit tanácsai nyomán: egy nap Jézus Szentséges Szívében. – Korán reggel zárkózzál az Úr Jézus Szentséges Szívébe, ott legyen templomod, mikor imádkozol, ott legyen munkatered, üdülőhelyed, mindent Érte, Vele, Benne. Este is a Szent Szív legyen édes Nyughelyed.
75. Szept. 17. Szent Ferenc sebeinek ünnepe
Oh édes Uram, irgalmas, hatalmas, Szt. Kezddel véd a mi szívünkbe-lelkünkbe is a szenvedő Krisztus sebeit, kínjait, hogy soha el ne felejtjük, – és áldozatos résztvevő szeretettel állandóan enyhíteni igyekezzünk Szerelmesünk szörnyű kínját!
76. Szept. 18. Szt. Alacoque féhéren izzó szívének-lelkének szépségeit állítottuk lelki szemeink elé s elhatároztuk, hogy a jó Isten segítségével megpróbáljuk kópiázni.
77. Szept. 20. Hibákról, melyek különösen szomorítják az édes Jézust és szeplőtelen Anyánkat, – és amelyekért ma vigasztalást akarunk nyújtani.
78. Szept. 23. Lélekben a Jóságos Szent Józsefet és Jézuskát látogattuk meg, s aztán elhatároztuk, hogy ma egész nap Jézuska játékszerei leszünk, s akármilyen nehéz lesz, mindent vidám lélekkel teszünk.
79. Szept. 24. Mária Mercedes. Az én Anyám és Szabadítóm is Te légy!
80. Szept. 25. Trónust építünk az eljövendő Királynak. Akaratom az erős cédrusfa, hitem az arany dísz, remény a zöld repkénykoszorú rajta, szeretetem lesz a rózsadísz, áhitatomból ki angyalfejek. – Tudom, szebb lenne meg, de azért fogadd el Édes Szent Királyom!

81. Szept. 26. „Téged dicsőít imádvá a Mártírok sokasága.”
– Szent Ciprián és Justina hősiességét, áldozatosságát lelki szemünk elé állítva igyekeztünk a Mártírok lelkéből egy íci-picit magunkévá tenni.
82. Szept. 27. Az édes Jézus temetésére megyünk lélekben, temetéskor ott hagyunk mindent, viselkedésünk összeszedett, komoly, szeretetünk résztvevő, gyengéd, finom. Legyünk egész nap ilyenek.
83. Szept. 28. Szent Vencelnek az Eucharisztia iránti nagy szeretetéről. „Wenzel sate mit eigenen Handen den Weizen und presste selbst die Trauben für den Wein zum hl. Messopfer.” – Édes, hófehér Krisztus, gyűjtsd szívünket hasonló szeretetre irántad.
84. Nov. 4. Borromei Szt. Károly hősiességét csodáltuk meg és buzgón vágyakoztunk hasonlóan égni Istenért s a lelkekért igen sokat tehetni.
85. Nov. 5. Szent Imre ünnepe
A liliosos királyfi is azok közé tartozik, kikért nem hiába könyörgött Krisztus, a nagy Főpap. – Imája nyomán lilium fakadt Szent Imre lelkében, melynek hófehérségét soha nem szennyezte bűnnel. – Oh Uram, add, hogy értem sem legyen hiába könyörgésem, értem is hálát adhass egykor Atyádnak!
86. Nov. 6. „Miért sürgeti Jézus az alázatosságot?”
Tanuljunk Tőle, értsük meg s legyünk szelíd és alázatos szívűek, hogy egykor felmagasztalhasson egészen Szentséges Szívéig.
87. Nov. 8. Mindenszentek oktavája!
Ma Szent Cyprián által szól hozzánk az Egyház és a halálra emlékeztet bennünket. Gondoljunk állandóan rá, hogy itt a földön nincs maradandó lakásunk, – s azért örvendjünk minden napnak, mely segíti oldozni a föld kötelekeit és közelebb visz az örök boldogság honához.
88. Nov. 11. Szent Márton püspök ünnepe! Rendi ünnep is!
Szent Márton és én. – Éljek úgy, hogy velem együtt elmondhassam halálomkor a Sátánnak: Távozz gonosz féreg, bennem semmi sincs, ami a tied! – Legyek egészen Istené!
89. Nov. 12. A Szent Regula Prológusából...
Figyelemmel hallgasd, ... nyisd meg szíved ajtaját, ... fogatosan teljesítsd. – Törekedjünk mi is állandóan erre, hogy aztán több életünk, szebb életünk legyen.
90. Nov. 13. A Prológus folytatása.
Engem is keresett az Úr, idehozott, hogy házában lakója lehessen. Ne legyek hálátlan e nagy kegyelemért, ne legyek soha kislelkű, hanem mint Szent Benedek Atyánk kívánja: „nekihevült kebellem a szeretet kimondhatatlan édességével” járjak az Úr útján.
91. Nov. 18. Hasonló a mennyek országa a szántóföldön elrejtett kincshez, drágagyöngyhöz ...
Adjunk oda érte mindent, főleg saját akaratunkat. Ez a legnehezebb, de a drágagyöngy megéri!
92. Nov. 19. Szent Erzsébet ünnepe!
„Nahtigall Christi”- nek nevezi ő és valóban az volt, mert még a számkivetés, megaláztatás, kegyetlenség sötét éjszakájában is annyira telve volt szíve-lelke szerelemmel, az alázatosakat magához emelő fölséges Isten iránt, hogy nem tudta magába zárni, dalbacsapott, a szerzetesekkel együtt dicsérte, áldta Szerelmesét. – Uram, taníts engem is így énekelni, hadd legyek én is „Nachtigall Christi”!
93. Nov. 20. A mai liturgia gyönyörű példaképét állítja elé az irgalmas szeretetnek Valois Szt. Félix személyében. Ha mi valóságban nem is válthatunk ki rabszolgákat, Szt. Félixhez hasonló buzgósággal igyekezzünk a lelkeket kimenteni a bűn rabszolgaságából.
94. Nov. 21. Az oltáron levő remek szép fehér Chrizanthemok azt a kedves gondolatot keltik bennem, hogy az őszben is lehetek fehér Chrizantemje a jó Istennek. – A Chrizantem összegyűjti a tavasz harmatát, a nyár melegét és a hideg, ködös őszben azért tud virágba borulni. Gyűjtsék én is a kegyelmek idején, hogy mikor rám borul a közöny hidege, lelkemben fakadjanak Fehér Chrizantemok.
95. Nov. 23. A tegnapi szép gondolatok után ma a mennyország sugaras boldogságát, szépségét próbáltuk lelki szemünk elé állítani az „Oltártűzek” egy ciklusa nyomán, hogy aztán az élet ezernyi apró-cseprő nehézségei közt mindig eszünkbe jusson és szívesen elviseljünk mindent e soha nem múló boldogságért!
96. Nov. 30. Az egyházi év utolsó napja
Tekintsek vissza, mennyi kegyelemben, áldásban volt részem, mit adott az irgalmas, hatalmas Isten Édesanyám, az Egyház által. – És mit adtam mindezért én?! – Nekem is eljön utolsó napom, éljek hát úgy, hogy akkor a visszatekintés öröömre szolgálhasson.
97. Dec. 3. Xav. Szent Ferenc ünnepe
Elmélkedésben a nagy Szent fenséges erényeit állítottuk lelki szemünk elé. – Oh Uram, add, hogy mi is fölfogjuk a Te szomjúságot és mentsünk lelkeket! Elsősorban a magunkét, de aztán sokakét is!
98. Dec. 6. Kettős ünnep! Jézus Szentséges Szíve péntek és Szent Miklós!
– Szent Miklós nagy-nagy szeretetét, szívjóságát szemléltük, mely olyan kedvesen nyilvánult tettekben is – s aztán önmagunkba nézve gondolkoztunk, mit adjunk ma a Jézuska „dűtnijébe”?!
– Szent Miklós nagy-nagy szeretetét, szívjóságát szemléltük, mely olyan kedvesen nyilvánult tettekben is – s aztán önmagunkba nézve gondolkoztunk, mit adjunk ma a Jézuska „dűtnijébe”?!
99. Dec. 7. „Jöjjetek, elmondom nektek, milyen nagy dolgot cselekedett lelkemmel az Úr!”
– Én, a Szépszeretet Anyja vagyok és a félelemé, az ismereté és a szent reménységé.” – Légy a mi Anyánk is, szépíts meg minket is, Szépszeretet Anyja!
100. Dec. 9. „Kelj fel Jeruzsálem Leánya, a Te Királyod jó szelíden.” – Minket is kelteget közönyösségünkől, a mi szeretetünket is éleszteni akarja, hogy a nehézségek közepette is siessünk epedő vágyó, szívvel, lélekkel Királyunk, Jegyesünk elé!
101. Dec. 16. Nagyon szép elmélkedésünk volt, a Szentlélek Úristen úgy simogatja, melengeti a lelkünket!

102. 1930. jan. 2.
A jóságos Szentlélek az áldozatos élet szeretetére buzdít bennünk. Példakép: Krisztus, a nagy Áldozat. Nyomában halad Szent István vértanú. Milyen boldog, hogy az Úr ennyi szenvedésre méltatta, hogy Krisztushoz hasonlónak tette. Legyen nekem is legnagyobb örömöm, hogy szenvedhetek Krisztusért, Krisztussal, – tegyen boldoggá a tudat, hogy mindezért Krisztus lesz a koronám, Krisztus a Jutalmam!
103. Jan. 3. Jézus Szentséges Szíve péntekje!
Jézus nekünk is mutatja töviskoszorús Szent Szívét és panaszolja, hogy nem szeretjük eléggé, hogy hálátlanok vagyunk. Pedig a mi hidegségünk, hálátlanságunk jobban fáj neki, mint a töviskoszorú. Szeressük hát a mi édes Urunkat, de ne csak szóval, ne csak érzellemmel, hanem főleg tettel. Segíts, gyűjtsd meg a szívemet Édes örök Szeretet! Add, hogy én ne tövised, hanem illatos rózsád lehessek!
104. Jan. 4. Szent János apostol isteni szeretetéről.
Ifjúságát a végtelen tenger közelében élte le, sokszor elnézte a végtelen tengerrel ölelkező végtelen eget, – lelke vágyott a végtelen után – és mikor találkozott a nagy Végtelennel, meggyulladt a szíve és szerelmes lett a Végtelenbe. – És szerette egész életén át az emberekben is Őt. – És most az egész örökkévalóságon át azért szeretheti Őt!
105. Jan. 10. Milyen kincseket kaptak a Királyok az Úr Jézustól.
Nekem is ilyen gazdagon kellene elmenni szentáldozás után. Ez egészen tőlem függ.
106. Jan. 13. Elmélkedés szentmise után P. Dielelől, de nagyon vonatkoztatva mireánk.
107. Jan. 11. Elmélkedés Jézus Szent Nevéről P. D. könyvéből.
108. Jan. 19. Ima, kis elmélkedés. Szerződés az Úr Jézussal.
109. Jan. 20. Szent Fábíán és Sebestyén
Krisztus legyen az oszlop, köteleim a szeretet. Tapadjak hozzá, és akkor nem árthat nekem sem a test, sem a világ, sem az ördög kísértéseinek nyílzápora.
110. Jan. 21. Szent Ágnes napja
Szeretem Krisztust, Aki gyűrűjével jegyzett el engem... Így kellene nekem is látnom Jegyesemet. Csak akkor szeretném igazán, csak akkor látszana meg rajtam, hogy Övé vagyok.
111. Jan. 22. Szent Vince és Anasztáz vértanúk
Mit tettek ők? Ki adott hozzá erőt? Nekünk is ad, csak legyünk hűségesek!
112. Jan. 23. Pennaforti Szent Rajmund napja
Elmélkedés: Nagy Szent Gertrúd Isten szeretete.
113. Jan. 23. Szent Timót ünnepe
Szent Timótról. Mindig magánál hordta Szent Pál levelét, ez volt élete zsinórmértéke. Hasonlított lélekben Mesterére, mindenben megértette őt, s a Szent legbensőbb bizalmasává tette. Legyünk mi ilyen Timótos lelkek, Jézussal, a drága Mesterrel szemben.
114. Jan. 29. Elmélkedés Szal. Szent Ferencről
115. Febr. 1. Szent Ignácraól és a holnapi ünnepre készületről elmélkedés.
116. Febr. 3. Szent Balázs
Elmélkedés napi evangélium. Uram Szabadíts meg, mert elveszünk!
117. Febr. 5. Elmélkedés Szent Ágotháról.
118. Febr. 6. Szent Timót, Szent Dorottyáról.
Hogy mi is mintaszerű eszközök legyünk Isten kezében, aztán meg, hogy erős hittel, gyermekded bizalommal, Istent átölelő nagy szeretettel kérjünk kegyelemalmákat, rózsákat magunknak és a reánk bízottaknak.
119. Febr. 8. Foltozni segítjük Jézuska köpenyét.
120. Febr. 10. Szent Skolasztika ünnepe
Ima, elmélkedés, a mai szentmise és utána Szt. Skolasztikáról. Egyek voltak Szt. Benedekkel. Ahol ketten vagy hárman ... mondta az édes Jézus. Két testben egy szív, egy lélek. Ikertestvérek, testük egy sírban pihen. Az imádság ereje. Anyánk taníts, Jézusunk segíts!
121. Febr. 11. Lurdi Boldogasszony
122. Febr. 12. A hét szent alapító
Egyek voltak a szeretetben, Szűzanyánk volt Erőforrásuk.
123. Febr. 13. Az Isten szántó földje a lelkem, tiszta búzája az Eucharisztia. Növekedj nagyra bennem Édes Uram!
124. Febr. 17. Minket is meghívott a Szőlőgazda, munkálkodjunk tehát áldozatos lélekkel szőlőjében.
125. Febr. 18. Szent Simonról. 120 éves és tavaszi lélek.
Introibo ad Deum, qui laetificat... Ilyennek kell lennem!
126. Febr. 19. Nagytakarítás Názáretben.
127. Febr. 20. Az Eucharisztia mindennapi kenyerem, mikor lelkemen, a jóságos Szőlőgazda szőlőjén munkálodom.
128. Márc. 1. Gottesmutternek kell lennünk, majd minket is megvéd, gondoz, őriz Szt. József.
129. Márc. 15. Elmélkedés a magyar szabadság nyomán a lélekszabadságról. „Bűn lakatja van a súlyos rabbilincsen!”
130. Márc. 18. Készülünk Szt. József napjára, elmegyünk Názáretbe.
131. Márc. 21. Szent Benedek Atyánk ünnepe
Elmélkedés közös a mai szentmise szövege nyomán.

132. Márc. 23. Ima után a szentmise átgondolása a Liturgie Kalender nyomán.
133. Márc. 24. Szent Gábor főangyal ünnepe
Tanuljuk meg a jó Istentől, milyen nagy szeretettel, tisztelettel kell viseltetnem a Szent Szűz iránt ... lessük el, hogy üdvözli, köszönti az angyal Őt, – mi is úgy mondjuk az Avet, de főleg tettel, aztán a lilium is figyelmeztessen az Úr gyengéd figyelmére s arra, hogy nekem is sok-sok erényvirágot kell adnom az én édes liliumos Anyámnak.
134. Márc. 25. Gyümölcsoltó ünnepe
Ima után átvettük a mai szentmise részeit, és az ünnep magyarzatát L. Kalendertől.
135. Márc. 26. „... hogy a mi nevünket is beírják a mennyei polgárok névsorába, az Élet könyvébe.”
136. Márc. 27. Szent Kozma és Dámján ünnepe
Krisztusom, légy az én nyomorult lelkem Gyógyítója, szabadítója!
137. Márc. 28. Kapisztránói Szent János
Uram adj innom az örök élet forrásvizéből, a hófehér Eucharisztiaiból!
138. Márc. 29. A házasságtörő asszony. Féljük a büntől, mert a legkisebb is házasságtörés, hűtlenség Istennel szemben.
139. Márc. 31. Érezzük együtt a szenvedő Krisztussal, de legyen örömünk is „mert nemsokára húsvét lesz.”
140. Ápr. 1. Ha rosszul szólottam... Hányszor bántjuk mi is az édes Jézust, pedig de jó hozzánk. Szánjuk meg s ígérjük meg Neki, hogy mosolyfakasztó, mindentfeleltető napsugarai akarunk lenni. – Hogyan Testvérem? Sújja meg a szíved!
141. Ápr. 2. „Krisztus a halottfeltámasztó”
Megvilágosítás a nap alapgondolata. Mi is nyertünk a szent keresztségben. Legyünk érte hálásak. A szentírás, Hiszekegy, Miatyánk – in alter Zeit wurde es, wie ein Sakrament geschätzt!
142. Ápr. 3. Krisztus a nagy feltámasztó, Életrekeltő, nekem is fel kell támadnom.
143. Ápr. 4. Krisztus könnyei az én kincseim! Oh Uram, add, hogy soha ne kelljen könnyet hullatni értem!
144. Ápr. 5. Légy Te is melengető nap, mint volt az édes Krisztus.
145. Ápr. 7. Tartsunk mi is bűnbánatot, mint a niniveiek, nehogy úgy járjunk, mint a megátalkodott kevély zsidók és az édes Krisztus elrejtőzzék előlünk.
146. Ápr. 8. Imádott Jézusom, ments meg bűneim oroslánbarlangjából!
147. Ápr. 10. Mária könnyeivel áztatja, mosogatja Jézus lábait. Boruljak oda én is, míg szentséges lábait mosogatom, magam is megtisztulok.
148. Ápr. 11. Az édes jó Fájdalmas Szűzanya ünnepe
Édesanyánk 7 fájalmát szemléltük, hogy résztvevő szeretetre gyulladjunk Iránta. – És aztán, hogy az élet minden nehézsége között megtanuljuk mondani szívünkkel, lelkünkkel: Ecce ancilla Domini.
149. Ápr. 14. Magdolna és Judás. Oh Uram, irtsd ki belőlem a Judás lelket, legyek én a Te bűnbánó szerető Magdolnád.
150. Ápr. 15. A Bárány a vérpadra vitetik. Mosd le lelkemet Hófehérre Szentséges Véredben, Isten hótiszta Báránya!
151. Ápr. 24. Mária találkozása az Üdvözítővel. Legyünk hozzá hasonlók, keressük kitartással Krisztust, akkor majd élénk is jön.
152. Ápr. 30. Sienai Szt. Katalin állhatatossága legyünk mi is.
153. Máj. 1. Szűzanyánk hónapjának elseje.
A Szűzanya kertje zárt kert, ott illatoznak a legszebb erények virágai.
– Kövessük példáját, javítsuk meg lelkünk kerítését!
154. Máj. 2. A Jézuska és Szűzanya százszorszépei legyünk.
155. Máj. 3. Szent Kereszt feltalálása.
Díszítsük ki virággal, hintsünk sok százszorszépét.
156. Máj. 5. Szent Piusról és szentmiséről elmékedtünk, szigorúan!
157. Máj. 12. Helyes tekintélytisztelet, Istent nézzem embertársaimban s úgy szeressem őket.
158. Máj. 13. Jézuska babát szívünkre öleltük.
159. Máj. 16. Szent Pascal ünnepe. Elmékedés az Eucharisztia megígéréséről.
160. Máj. 14. Menjünk Szt. Józsefhez! Atyánk ő, Jézuskának néz bennünket, mert tudja, hogy amit a legkisebbnek teszek... – Kenyeret is ad, Jézuskását, angyalit... Adj, Édes jó Atyánk!
161. Máj. 15. De la Salle Szent Jánosról elmékedés.
Ha nem leszek, mint a kisdedek! Aztán Szt. Ignác története!
162. Máj. 19. Haszontalan szolgák vagyunk. Sajnos, mi különösen!
163. Máj. 28. Mennybe ment Úr Krisztus hallgass meg!
Készíts helyet és tartsd fenn nekünk.
164. Jún. 3. Krisztus az isteni Sas. Legyek én is sasfiók.
165. Jún. 4. Szt. József Szívével szeressem Krisztust, a pici Babát, mikor még Anyja méhében rejtőzködött.

166. Jún. 5. Első Gergely pápa homiliája nyomán: „Vonj minket magadhoz!”
167. Jún. 9. Elmélkedés helyett Prohászka püspök úr néhány pünkösdi gondolatát olvastuk fel.
168. Jún. 10. Szentlélek Úristen, édes főpásztorom, add, hogy mindig szelíd, engedelmes, fehér báránykád lehessenek!
169. Jún. 13. Drága Szt. Antal segíts minket a Tiedhez hasonló életre, segíts Jézus Szent Szívét kópiázni.
170. Jún. 19. Jézus a tengeren jár.
Uram adj nekem sziklaszilárd bizalmat, add, soha ne legyek kicsinyhitű!
171. Jún. 21. Szent Alajos napja
Elmélkedés az Isten szép liliomáról. Szűzanyánkra bízta, az Angyalok kenyerével táplálta, növelte, kövessük mi is!
172. Jún. 23. Testvéreknél: a menny országa erőszakot szenved, jelölteknek; milyen kegyelem, hogy Szent Benedek Atyám családjába hívott az Isten, legyek itt fehéren izzó, szeretettől hevülő, hófehér galamb, lehessenek részes a Bárány mennyegzőjében.
173. Jún. 24. Keresztelő Szt. János ünnepe
Oh add Uram, hogy én is úgy tudjak megsemmisülni, csak a Te dicsőséged legyen mindenem! Ezt kértük az elmélkedés után. Jelölteknek külön néhány gondolat arról, hogy hogyan járhatunk Krisztussal együtt a Szent regula által kijelölt úton.
174. Jún. 25. Mindnyájan keressenek Téged.
Szt. Józseffel együtt örülünk a kegyelemnek, hogy Krisztus a mienk és Szent József pártfogásával szerzünk ajándékot péntekre a Jézuskának.
175. Jún. 26. Az Ég madárkairól. Köszönöm Uram, hogy madárkád lehetek. Taníts énekelni Édes Anyamadár!
176. Jún. 27. A Szent Szív ünnepe!
Elmélkedés közös, Margit Asszony madárkája.
177. Jún. 28. Az én igám gyönyörűség.
Ezt érezte Szt. Péter is! Érezzem én is!
178. Jún. 30. Szt. Péter és Pálról elmélkedtünk s áldozatos, hősiesség szeretetüket, a világtól való elfordulásukat és Krisztushoz való tapadásukat csodáltuk.
179. Júl. 1. A Szt. Vér ünnepe, Milyen bőven ontotta értem! Jobban kiált Ábel vérénél, mert irgalomért kiált! A lelkem ajtófélfáját kenjem be vele! – Vegyem magamhoz áhítással, gyakran, hogy „arcomon pirosodjék tüze!”

180. Júl. 2. Sarlós Boldogasszony
Szűzanyánkat követtük Názáretből Jeruzsálembe és megtanultuk Tőle, hogyan lehet Magnificat-ot énekelni.
181. Júl. 3. A Krisztusért való engedelmességről P. Hoppe könyvéből.
182. Júl. 5. A kiszáradt názáreti kert, hű képe lelkünknek.
183. Júl. 8. A kánaáni asszony leánya.
Én a fiak közé tartozom, de azért hálás akarok lenni a morzsáért is!
184. Júl. 9. A pénz a hal torkában.
Imádunk Isten legdrágább hala, Jézus Krisztus! – Az én gondom Krisztus gondja, értem is fizet, mert barátságban van velem. – Minden alkalmat kihasználok és fizetek Jézusért is, magamért, illetve másokért.
185. Júl. 10. A hét vértanú Fiúról és Anyjukról. Én is Krisztus Test-Vére vagyok velük együtt!
Gondoznom kell lelkemet, mint drága „gyermekemet.”
186. Júl. 11. Szent Benedek Atyánk ünnepe
Elmélkedés közös a Lectio nyomán.
187. Júl. 12. Gualbert Szt. János ünnepe.
Az ellenszeregetről. Kikért jött le Krisztus, kikkel tett jót, kikért imádkozott a kereszten, kiknek adta Fájdalmas Anyját?!
188. Júl. 14. Szent Bonaventura és a Gondolat megvalósulása benne és bennünk. Ti vagytok a föld sava.
189. Júl. 15. Jézus az egész éjet imában töltötte.
Most is ezt teszi. A fehér Eucharisztia virraszt felettünk.
– Jelölteknek: A rókáknak barlangjaik vannak...
190. Júl. 16. Kármelhegyi Boldogasszony
A Kármelhegyi Boldogasszonynak segítségünk lelkeket menteni a tisztítóüzből.
191. Júl. 17. Szent Alexius ünnepe
Szent Alexius nagy, hősiesség, önmagáról való lemondása. Ugyanazon körülmények között lett nagy szentté. Próbáld meg Tè is!
192. Júl. 18. Szent Kamill ünnepe
Szent Kamill példája nyomán a felebaráti szeretet.
193. Júl. 19. Szent Vince ünnepe. „A szeretet tűrő, kegyes.”
194. Júl. 22. Szent Magdolna ünnepe. Uram, adj nekünk is bűnbánó szívet.

195. Júl. 23. Szent Apollónia
A tegnapi folytatása – én nem lettem szent, de Magdolna igen, mikor ránézett a Mester.
196. Júl. 25. Szt. Jakab apostol ünnepe
Szent Jakab Jézus dicsőségében is, szomorúságában is együtt volt az Úrral, vértanúságában is együtt. Nekem is jóban, rosszban hűnek kellennem. – Szent Annának... virágcsokor.
197. Júl. 30. Ne nézd atyádfia szemében a szálkát...
198. Aug. 7. Havi Boldogasszony és a Táborhegyi Fehérség
Mi is fehér magasságokon építünk hajlékot a Fehér Krisztusnak. Szűzanyánk legyen az Építőmester.
199. Aug. 9. Vianney Szt. János és Szt. Lőrinc nyomán az őszinteség, igazságosság útján: magam vagyok a bűn oka.
200. Aug. 11. Jézus sír Jeruzsálem felett. Vigyázok, hogy felettem ne kelljen sírnia.
201. Aug. 12. Szt. Clara napja
Clara lux. Nekem is azzá kellennem, fiatalos tűzzel szolgálnom Istent!
202. Aug. 13. Krisztus, az Isten Báránya, legyek én is; de legyek az Isten Bárányának szeretőszívű jó Pásztor... egész nap és egész életemben!
203. Aug. 14. A mi életünk is egy nagy vigília legyen a halálra, mint volt a Nagyboldogasszonyé.
204. Aug. 16. Szt. Joachim napja
Szt. Joachimtól, drága Nagyatyánktól Isten szeretetet, emberszeretet és a türelem kincseit kérjük. Az Ő jutalma a Szeplőtelen, a „Gnadekind”, a miénk Krisztus lesz!
205. Aug. 19. A Jézuska hajóját vivő folyam legyen a lelkem.
206. Aug. 27. Kalazanti Szt. József napja
Legyetek gyermekek, szeressétek a gyermeket. Bújjunk oda Jézus ölébe, ugyanaz a Jézus van itt, mint Aki volt a kisdedek között. Nyüglődjünk bizalommal addig, míg ölbe nem vesz! Ha esteledik, mint azok a kis gyermekek, keressük a Napot!
207. Szept. 1. Legyünk az Úr Jézusnak irgalmas szamaritánusai.
208. Szept. 2. Pólyát készítünk Szűzanyánknak, segítünk Szt. Annának.
209. Szept. 3. Az irgalmas szamaritánról. Legyünk mi is.
Ma főleg a megholtakra és a bűnösökre gondoljunk.
210. Szept. 5. Jézus Szent Szíve, melyben a bölcsességnek és tudománynak összes kincsei megvannak. A bölcsesség kezdete az Úr félelme. Félni, hogy ne szomorítsátok meg az Isten Szent Lelkét. Ilyen volt a mai Szent, Justiniani Szent Lőrinc. Krisztus az én Uram, nem párnákon halt meg!

211. Szept. 6. Legyek én is Ancilla Domini. /Az Úr szolgálóleánya/
Ez a legnagyobb életbölcesség. Nem okoskodni, feleselni, alázatosan engedelmeskedni, mint a Szent Szűz. – Kis lelki csokrot is gyűjtünk Szűzanyánknak.
212. Szept. 9. Szent Gorgoniusz élete nyomán az elrejtett kincsről, drágagyöngyről. Mindent oda kell adnom Érte!
213. Szept. 10. Jézus meggyógyít egy süketnémát.
Engem is meggyógyít, csak menjek Hozzá szeretettel, bizalommal.
214. Szept. 11. Jézus magányos imája.
Imádkozzam szépen, ájtatosan, ha erőbe kerül is. Ne nekem uram, hanem szent Nevednek adj dicsőséget! Szeressem a magányt!
215. Szept. 12. Szűzanyánk névünnepe
Szeressük a drága Szűzanyát nyilvánosan is, mindenki előtt, mint Szent Bernát. Nekünk is legyen mindig Stella Maris!
216. Szept. 13. Elmélkedés az alázatosságról, mint a drága Szűzanya legszebb erényéről, Aki magát megalázza!
217. Szept. 15. Szűz Mária 7 fájdalma
Engesztelnem, vigasztalnom kell, mert az én bűneim okozták! Legyek Mária Magdolna, Szűzanyám édes leánya, vigasztalója.
218. Szept. 16. János és András, Jézus első tanítványai.
Mester, hol lakol? – Add, hogy mindig Veled lehessenek!
– Szent Benedek Atyánk kis hollója akarok lenni!
219. Szept. 17. Adjuk legalább a bűnbánat és a jó elhatározás áldozatát Istennek, aztán szeressünk úgy, mint Assisi Szent Ferenc, hogy rajtunk is kivetődjék a megfeszített Szeretet képe.
220. Szept. 19. Az Isten „szép” gyermekeinek kell lennünk. A Bűnbánó Magdolnával együtt próbáltuk az édes Mester Lábait könnyeinkkel öntözni.
221. Szept. 22. Elmélkedés Máté meghívásáról: Nem ti választottatok engem..., kövess engem. Amit akarsz, hogy cselekedjenek neked...
222. Szept. 24. Mária Mercedes! Légy nekünk is támaszunk, szabadítónk, vezess ki a bűn rabságából, édesanyánk, Mária Mercedes.
223. Szept. 25. Az egyik terhét vigye a másik is /Apostoli levél/. És Jézus a halott-Támasztó. Engem is már annyiszor feltámasztott szeretetének erejével, én is feltámaszthatom másokban a hitet, reményt, szeretetet.
224. Szept. 26. Szent Cyprian és Jusztin
Bárcsak felettem se lenne a gonosznak hatalma!
Segíts szeretni, Édes Uram Jézus!

225. Szept. 27. Szent Kozma és Dámján vértanuk ünnepe
Elmélkedés az elszáradtkezű ember meggyógyításáról.
Oh add Uram, hogy ne legyen száraz a kezem de méginkább a szívem!
226. Szept. 29. Szent Mihály napja
Elmélkedés, az elszáradtkezű ember fölkatatása. „Nyújtsd ki kezedet!”
– nem okoskodott, feltétlen bizalommal engedelmeskedett – és meggyógyult. Nyújtsd ki te is, légy mindig engedelmes és meggyógyulsz.
227. Szept. 30. Olvassuk a Szentírást.
Szt. Jeromos példájára ne resteljünk áldozatot hozni érte.
228. Okt. 1. Elméltünk a rózsafüzérről, októberi rózsákról, a mi rózsánknak örökké kell nyílni, nem szabad eltemetni őket!
229. Okt. 2. Szt. Őrzőangyalok napja
Az angyalkák Szűzanyánk segítői, a mi dadáink, szeressük Őket, legyünk hálásak Nekik!
230. Okt. 3. Kis Szt. Teréz ünnepe. Jézus Szt. Szíve péntek!
Elmélkedés Kis Szt. Teréz „Hulló rózsák” c. költeménye alapján.
Oh engedd Jézuskám, hadd legyek a rózsád!
231. Okt. 4. Assisi Szt. Ferenc napja! Elmélkedés Szt. Ferencről.
Rajtam is ki kell virágoznia az istenszeretet vörös rózsáinak.
232. Okt. 6. Szent Brúnó ünnepe. Elmélkedés a magány és csend szeretetéről. Krisztus is szerette, Szent Benedek Atyánk is!
233. Okt. 7. Rózsafüzér Királynéja
Hogyan hintsek rózsát Anyáskámnak? – Mint egyszer a kis árva! Hogy magam is átöleljem és másokat is indítsak arra, hogy szeretetükkel, mint szépséges rózsakoszorúval átöleljék Őt, az Isten után a Legdrágábbat!
234. Okt. 8. Szent Brigitta ünnepe
Elmélkedés a keresztrefeszített nagy szeretetéről. „Áldjon meg téged Atyám!”
235. Okt. 10. Borgia Szent Ferenc ünnepe
Nekem is meg kell halnom, gyűjtsék örökértékű kincseket!
236. Okt. 11. – Kis apró, fehér virágai legyünk a Jó Istennek, csendhősök, mint a Szent Szűz volt. És az Ő pártfogása alatt gyűjtsünk virágokat.
– Jelölteknek: a nekikezdsérről, kérve jó elhatározásainkhoz az egész mennyországnak, főleg a drága jó Szűzanyának a segítségét.
237. Okt. 13. Szent Eduárd ünnepe. Két. elm. Gyerekeknek: Lelkem a Szentlélek hárfája, testem a keret. Testvéreknél a Kalendar nyomán. A környezet sem tehet rosszá, ha Istent öleli a lelkem, ha Égbe kapaszkodom, mint Szent Eduárd. Intés a Noviciáknak!
238. Okt. 16. Egész életem legyen Sanctus. – Az inaszakadt. Menjek magam is, vigyek másokat is minden akadályon át Jézushoz, a szebb élet forrásához.
239. Okt. 17. Alacoque Szt. Margit ünnepe
Krisztus nekem is sokszor megjelenik, s Ő a Mindenség Ura, tőlem, nyomorult féregtől koldul szeretetet, s mindenhol vár rám, udvaron, konyhában, s elkönyörgi: Legalább Te! Halljuk meg szavát és könyörüljünk Rajta.
240. Okt. 21. Szent Callixtus pápáról
Rabszolga volt, pápa lett, vértanú lett és most része van Krisztus királyságában. Krisztus is Rabszolga lett értem, Szeretete tette rabbá, hogy megszabadíthasson engem.
241. Okt. 23. Simon Jónás Fia, szeretsz-e engem?! – Reám is bízva báránykáit, sőt önmagát is, az Isten Báránya.
242. Okt. 24. A 18 év óta szenvedő beteg. Tedd rám is kezedet, Uram!
243. Okt. 27. Krisztus rokona vagyok, mint Szent Tádé apostol, kell tehát hasonlítanom Hozzá, és Anyámhoz is. Hűnek kell lennem, mint Szent Simon volt.
244. Okt. 29. Legyen penitencia az életem. Szent Pál, Szent Péter, Szent Benedek Atyám. Jöjj le Uram, gyógyítsd meg a lelkem!
245. Okt. 30. Száradjon le a jobbkezem..., ha rólad nem emlékezem!
246. Okt. 31. „Lejött a hegyről és mindenki meggyógyult...”
Mi nem igyekszünk, ez a kínunk!
247. Nov. 5. Szent Imre herceg ünnepe
Ő egészen helyt adott magában Krisztusnak, azért lett olyan nagy Szent, olyan fehér lilium.
248. Nov. 6. Jézus Jeruzsálemben
Ott a nagy templom közelében, ahol a Mester lakott, tán kicsi ház volt, mégis az első Jeruzsálemi tabernaculum volt. Apostolai voltak a gyertyák. Nekem is azzá kell lennem, tabernaculum gyertyának.
249. Nov. 7. Mint Columbus, mi is utazunk, előttünk is feltűnt már sokszor az Üdvözítő Szigete. Kövessük iránytűnket, hogy biztosan odaérjünk Szerető Szent Szívéhez!
250. Nov. 8. Szent Cyprián prédikációja
Vágyódnom kell „Haza” és minden tettemet ez a vágy irányítsa!
251. Nov. 11. Szent Márton Püspök
Milyen szeretettel fedezem be én is embertársaim mezítelenségét, – és – „Távozz Sátán, bennem semmi nincs, ami a Tied!” Bárcsak elmondhatnánk mi is! Oh add Uram!
252. Nov. 12. Tedd fehérre lelkem!... Mi teszi fehérre? A nagyfokú szeretet! A Fehér Szent Ostyát is ez a Szeretet hozta létre.

253. Nov. 13. Szent Didakus
Gyógyítsak én is, és ne sebezzen nyelvemmel. A Szent Szűz szeretete legyen az olaj, Krisztus szent keresztje a jel, amellyel gyógyítok.
254. Nov. 15. Nagy Szt. Gertrúd
Elmélkedés az Ő nagy Istenszeretetéről és a nászmiséről. Taníts meg úgy szeretni édes Uram!
255. Nov. 16. Ima után Prohászka Püspök Úr elmélkedéseiből olvastuk a mai ciklust. Oh Uram támassz fel engem is!
256. Nov. 17. Elmélkedés: A mindent, még a sziklát is odábbvivő erős hitről, mint volt csodatévő Szent Gergelyé!
257. Nov. 18. Boldog Jolánta ünnepe. Haszontalan szolgálak vagyunk.
258. Nov. 19. Szent Erzsébet ünnepe
Szent Erzsébet erényeiről. Állapotbeli tisztasága, Eucharisztia-szeretete, a szegény Krisztus iránti nagy szeretete, a megvetés feletti öröme, és a szép Nachtigall d. d. a szép Te Deum!
295. Nov. 20. Aki nem gyűjt velem, szét-szór! – Mindent Vele, Jézussal kell tennem. Főleg a kis dolgokban. Minden nap meg kell mutatnunk hűségünket.
260. Nov. 26. Szent Szilveszter Apát ünnepe
Ami Ő volt, az vagyok, ami Ő most, az leszek!
261. Nov. 27. Elmélkedés a szegény cimbalmosról.
262. Nov. 28. Mennyit tűrt értem az Édes Jézus és drága Fájdalmas Anyánk!
263. Nov. 29. Ima után Prohászka Püspök Úr Adventi elmélkedését olvastuk.
264. Dec. 5. „Szent Szív pénteke” Jézuskát vártuk puha ágyba, meleg szobába.
265. Dec. 11. Szt. Damazus pápával a hű és okos szolgálóról. Csak akkor lesz Karácsonyunk, ha hűek leszünk és nem űzzük el Krisztust bűneinkkel. A barlangban csak azért volt karácsony, mert Jézus ott volt. Minden szentmise karácsony!
266. Dec. 12. Szűzanyám, add nekem is Jézuskádat és aztán segíts, hogy jó dajkája legyek!
267. Dec. 16. Ahogyan a nap melegíti, amire rátűz ... nekünk is úgy kellene átmelegednünk az Isteni Naptól...
268. Dec. 29. Canterbury Szt. Tamás ünnepe
Nekem is halálig való hűséggel kell Jézusomat szolgálnom, egészen szakítanom kell eddigi életemmel.
269. Dec. 30. Szívem legyen Krisztus trónusa. Legyen bennem csend.

270. Dec. 31. Adjunk számot és hálát.
271. 1931. jan. 2. Drága kis Királyom, nem kérek mást, mint szeretetet!
272. Jan. 3. Szent János Evang. oktáva.
Repülnöm kell a szeretet szárnyán Krisztus felé, s Szeplőtelen Anyám felé. Úgy kell szeretnem, mint Szt. János Apostol. Adjak nekik mindennap virágot, vigasztaljam, mert 33 éven át szenvedett, – mint az édesanyám!
273. Jan. 5. Az édes Szentlélek hárfája vagyok, testem a keret, szívem-lelkem aranyhúrok, muzsikálj rajta Édes Szentlélek! Becsüljem meg testemet. Jézus is megbecsülte, hogy tiszta, tökéletes áldozata legyen. Imádkozva várjuk, kövessük indításait, mint az apostolok. Muzsikáljunk azokért is, akik most némán szenvednek, a megholtakért.

IV. BESZÉDEI

274. Beszédvázlata a celldömölki kongregációban tagfelvételi ünnepélyen
Fasc. VI. 1. – 1921. dec.

Kedves Vendégeink!

Tán kissé feltűnő, hogy mikor a természet minden szépsége, bája enyészetnek indul, mikor a csacsogó daloló madárkák melegebb tájakra szállnak és mikor elhervad az ezeryi mosolygó virág, és mikor minden csak elmúlásról mesél, akkor mi ünneplünk sugaras lélekkel, muzsikáló szívvel, virágos dalos örömmünnet. Ajkunk beszédes, szemünk csillog, arcunk hevül, az enyészet pusztító lehelletét nem érezzük, csak örülünk s örvendezve ünnepeünk. És vajon miért? – vajon jogos-e a mi örömünk? – kérdezi tán valaki. – Miért? Kedves Vendégeink – Azért, mert velünk is nagy dolgokat cselekedett az irgalmas, hatalmas Isten. Csak pár éve múlt, hogy kis templomunk oltára előtt fogadott örök hűséget égi Királynőjének az első kis fehér sereg. Nem is olyan rég volt, hogy a Szűz Királynő néhány kis virág-lelket átültetett virágos kertjébe, a kongregációba s aztán mint gyengéd, gondos kertész őrködött felettük, égi kegyelem harmatával öntözte, a szent szeretet meleg sugarával simogatta, éltette őket. S a kis lélekvirágok fejlődtek, virultak, szépségük lassankint meghódított még sok leánylelket, a Szűzanya kertje évről-évre gazdagabb lett – és ma is azért dobog hangosabban szívünk és dalol boldogan ajkunk, mert Szűzanyánk kertjében őszi hervadás helyett bimbó fakad, virág nyílik. 13 új Testvérke állott ma ismét szeplőtelen Anyánk oltára elé, s alázatos bizalommal kért bebocsájtást az örök tavasz helyére, a Szent Szűz virágoskertjébe, kongregációnk közösségébe, kérésüket meghallgatta a nagy kegyességű Anya. Az Úr fölszentelt szolgálja mellükre tűzte a Máriás érmet – s ajkukon elhangzott a szent ígéret, hogy ma Anyámnak választalak s örökre szeretlek téged.

Mi, akik hallottuk az esküt, s Veletek gazdagabbak lettünk e szép napon, szívünk-lelkünk minden szeretetével tárjuk felétek karjainkat, boldogan mondjuk: Isten hozott közénk, Isten hozott Bennetek Édes Anyánk virágos kertjébe. Mélységekből fakadó buzgó imádsággal kérjük értetek az urat, adja szent kegyelmét, hogy lelketek soha ne érje a bűnök hervasztó, taroló ősze, hanem mindig májusi verőfényben viruló örök tavaszt élvező virágai legyetek az édes jó Szűzanyának. Isten hozott, Isten tartson Bennetek, édes új Testvéreim.

Ujjongó lelkünkben az örömrózsák mellett mélységes hálaérzetünk szelíd ibolyái is gazdagon nyílnak e szép napon és imádság-illatukkal bőséges viszonzást esdenék azon kedves lelkek számára, kiknek áldozatos szeretete még szebbé, feledhetetlenebbé tette örömmünnepeinket.

Lelkünk hálavirágaival először is Nagys. és Főtiszt. Prépost Urat köszöntjük, ki fáradságot nem kímélve messziről jött hozzánk, táplálta lelkünket az Élet kenyérével s most is eljött közénk, hogy részt vegyen örömmünkben. Szívből köszönjük Nagys. és Főtiszt. Prépost Úr nagy-nagy jóságát és kérjük, tartson meg bennünket ezután is nagyrabecsült jóindulatában.

Hálás lélekkel mondunk köszönetet Nagyságos és Főtisztelendő Igazgató Úrnak, kinek a legtöbbel tartozunk, kinek áldozatos szeretete feltörte lelkünk ugarát, elhintette az örök tavaszt élvező erényvirágok magvait s nagy elfoglaltsága mellett is minden évben eljön, hogy a tavaszt kereső lelketek bevezesse a Szent Szűz virágos kertjébe.

Tartozásunkat ezután is hálás lelkünkéből fakadt, buzgó imádsággal igyekezzünk törleszteni és kérjük a jó Istent, tartsa meg drága Jótevőnk nemes szívében az irántunk érzett áldozatos szeretetet. Főtisztelendő Jó Prézes Úrnak atyai jóságáért is hálás köszönetet mondunk e kedves napon és szépen kérjük, maradjon továbbra is gondos őrzője a Szűzanya kertjének és segítse lelkünket egyre közelebb örök célunk felé.

Szívünk hálavirágait felétek is szórjuk kedves Vendégeink, kik olyan megértő szeretettel osztottátok meg örömünket. Adja az Ég, hogy e magasztos nap emléke folytonosan éléssze irántunk érzett jóakaró szereteteket, melynek jól tevő melege elősegítse kongregációnk virulását, s az érte járó Isten-áldás fakasszon lelketekben is hervadást nem ismerő sugaras, kegyelemvirágos örök tavaszt.

275. Miért tiszteljük a Szentséges Szívet?

Fasc. VI. 15. – Beszéd 1921-22. a pápai kongregációban.

Szent öröm tölti el szívem, midőn nagyrabecsült Elöljáróim kegyes jóvoltából ma először van alkalmam hozzátok szólani. Örömöm jogos, mert hiszen arról a Szentséges Szívről beszélhetek, kinek oly mérhetetlen hálával tartozom. Igaz, hogy e Szívről még a Szeráfok sem beszélhetnek méltóan, annál kevésbé én szegény kis porszem, s azért kérlek Testvéreim, legyetek elnézéssel s egyszerűségük dacára hallgassátok szívesen soraimat, mert azok mindegyikét a hála és szeretet hozza ajkaimra.

Az ember csak azt szereti és tiszteli, amit arra méltónak ismer, azért ha a Jézus Szentséges Szívét igazán akarjuk szeretni, elsősorban is meg kell ismernünk. Közeledjünk hozzá bizalommal, vizsgáljuk érzelmeit, merüljünk el szépségeinek szemléletében. Menjünk először is a jászolban fekvő Kisdedhez. Mily édesen mosolyog! Gyenge kis ajka még beszélni nem tud, de beszél e helyett drága Szent Szíve, mely még kicsi, de a szeretet benne oly végtelen, hogy szeretné átölelni az egész világot. És szeretettől indítatva kitarja karocskáit s édes kis Szíve minden dobbanásával azt mondja nekünk: „Jöjjetek ti szegény didergő lelkek, jöjjetek és megenyhítlek, fölmelegítlek titeket s nektek adom Szívemet.” S e pillanattól harminchárom éven át hányszor nyilvánította imáandó Szívének végtelen szeretetét!

Hogy a sánták jártak, a némák beszéltek, a bűnösök megtisztultak, mind a szeretet műve volt. De nem érte be ezzel. Határtalan szeretetében oda akarta adni egészen Szentséges Szívét, hogy cserébe kapja a miénket. Mikor a Golgotán a keresztre feküdt, ég és föld közé helyezte imáandó Szívét, hogy fölfogja az Isten haragjának villámain. Vértől karjait itt is kitarja s meggyötört lázas szívének minden dobbanásával újra hív, kiált, kér: „Jöjjetek Hozzám!”

Szeretetének túlradásában megnyitja Szentséges Szívét, kiontja utolsó csepp véré, hogy bizonyítsa, mennyire szeret, s akarja, hogy szívünket az övébe zárjuk.

Igen Testvér, így szeretett s ennyire szomjúhozta a mi szeretetünket ez az édes isteni Szív! S nézzük csak, mit nyert viszonzásul? Tán megértő édes, meleg szeretetet, áldozatos szíveket? Imádást, hódolatot?

Nem édes Testvéreim! Mást kapott, mást, amire nem számított, amit nem érdemelt: közönyt, feledést, hálátlanságot.

Az emberek elfeledték, hogy a szeretet székhelye a szív, és hogy az édes Jézus minden jótettének kiindulópontja szeretettől lángoló Szent Szíve volt. Szinte hihetetlen, de sajnos megtörtént, hogy 16 századon keresztül a feledés homálya borult ezen imáandó Szívre. 16 századon át tűrte a mellőzést, de végre mégis följajdult. A 17. század második felében, Paray le Monial nevű francia városkában élt Alacoque M. Margit zárdaszűz. Kora gyermekségétől fogva csodálatos kegyelmekben részesült. Imái közben gyakran elragadtatásba esett. Egy ilyen alkalommal megjelent neki az édes Üdvözítő. Keblét föltárta, hogy látható legyen imáandó Szíve. Szent Margit szavai szerint „ragyogó sugárzón vette körül a Szent Szívet, melyből felső részén égő lángok törtek ki. A lángok között kis kereszt volt látható. A Szív baloldalán ott volt a vértől seb, mely fölött töviskoszorú övezte az édes Szent Szívet.”

Az Üdvözítő lángoló Szívére mutatva szomorúan mondá: „Íme a Szív, mely annyira szerette az embereket, hogy mit sem kímélt, hanem egészen kimerült s megemészte magát. S viszonzásul megvetést, tiszteletlenséget, szentségtörést és hidegséget nyert. Legalább te szerezz némi vigasztalást, és tehetséged szerint pótolod hálátlanságukat!”

Ugyanekkor megbízta Margitot, hogy legyen rajt, hogy az Úrnap nyolcada után következő pénteket Szentséges Szíve tiszteletére szenteljék. Margit gyengeségére hivatkozott, kérte az édes Üdvözítőt, adjon a megbízás teljesítéséhez erőt. Az Üdvözítő ekkor de la Colombier atyához utasította, ki Margitnak lelkiatyja volt s meghagyja Margitnak, hogy közölje vele akaratát ha nehézségei gördülnek útjába, ne féljen, mert aki önmagában bizalmatlan, de Szent Szívében megbízik, az mindenható.

De la Colombier atya, miután megvizsgálta a történeteket s meggyőződött igaz voltukról, ő volt az első, ki ez ájtatosságnak legbuzgóbb híve lett. Margittal együtt Jézus Szentséges Szívének ajánlotta fel szívét, mint a szeretet áldozatát. Minden erejüket megfeszítve fáradoztak, hogy a Szent Szív tiszteletét lehetővé tegyék. Fáradozásaik közben tényleg rém sok akadály gördült útjukba. Azt mondták, hogy az ördög űz velük csalárd játékot s Margit látomásai csak álmokképek. De az Úr Jézus csodálatosan megmutatta, hogy ez az Ő akarata, s végül is Szentséges Szíve győzött.

Az ájtatosság a Paray le Monial-i zárda noviciátusában kezdődött. A kis novíciák azzal lepték meg névünnepe alkalmából szeretett mesternőjüket, Szent Margitot, hogy a látomás szerint festett Jézus Szíve képet helyezték oltárukra, s virágokkal ékesítették. Azután mesternőjük jelenlétében felajánlották szívüket a Szentséges Szívnek. Ez volt az első csíra, melyből a Szentséges Szív tiszteletének hatalmas fája kinőtt.

Szent Margit és de la Colombier atya buzgólkodása folytán mindig többen csatlakoztak a kis sereghez.

Colombier atya halála után Croiset atya kis könyvében írta meg ennek följegyzéseit, mi által az ájtatosság mindenfelé elterjedt. XII. Ince pápa már búcsút engedélyezett ez ájtatosság terjesztőinek. XIII. Kelemen pápa pedig 1765-ben egyházi ünneppé avatta az Úrnap nyolcada után következő pénteket.

De az oly soká mellőzött édes isteni Szív nem érte be ennyivel.

Egy másik látomás alkalmával meghagyta Margitnak, hogy minden hó első péntekét szentséges Szíve tiszteletére szentelje, s járuljon a szentgyónás és szentáldozáshoz.

Kissé később azon óhaját nyilvánította, hogy keserves kinszenvedésének emlékére minden csütörtökön éjjel 11-12 óráig egyesüljön szentséges Szívével s imádja Őt. Szent Margit teljes odaadással szentelte szívét isteni Mesterének s a lehető legbuzgóbban végezte ezen ájtatosságokat. Társnői s ezek példáján a világiak is iparkodtak követni őt. A Szív tábora így napról-napra növekedett. Hogy buzgóságunkat fokozza az édes Üdvözítő, egy látomás alkalmával nyilvánította Szent Margitnak azon kegyelmeket, melyeket szentséges Szíve tisztelőinek ígér. Felolvasom Testvéreim ezen ígéreteket, hogy lássuk az édes isteni Szív végtelen jóságát. Ígérek ...

Mint látjuk, Testvéreim, a mi imáandó Királyunk kegyelemkincseinek özönét ígéri nekünk. Oh, szerezzük meg e kincseket! Menjünk alázatos bizalommal a Szentséges Szívhez s kérjünk tőle sokat, nagyon sokat. Mert nem csak ígérhet, hanem hatalmában áll, hogy ígéreteit teljesítse is. Hisz ezen Szív azon Isten Szíve, kihez Berzsenyi így szól: „Te hoztad a nagy Minden ezer nemét a semmiségből, s a Te szemöldököd ronthat s teremthet száz világot!”

Számos tapasztalatom közül csak egy esetet említek, melyben szinte kézzelfoghatóan nyilvánult a Szentséges Szív kegyelmének ereje.

A háború utolsó évében történt. Kórházunkba egyik nap új beteget hoztak. Az ezredorvos azt mondta, szívbajos, de pár nap múlva láttam, hogy a lelke sokkal betegesebb s ez nagy befolyással

van idegzetére is. Rettenetes rohamai voltak. Minden tagja rángatózott, erei kifeszültek, orrán és száján véres hab tódult ki, s ha véletlenül elkapta kezem, vadul szorította s szinte állati hangon nyöszörgöve kért: „Kergesse el könyörgöm azt a feketét, kergesse el!” Hogy mit látott ilyenkor, azt sohasem mondta meg. A szörnyű roham naponként 5-6-szor ismétlődött. Semmiféle orvosság nem segített. Szívem mélyéből szántam szegényt, s szerettem volna lelkiállapotát megismerni. Durva volt a végtelenségig, de Jézus nevében szeretettel közeledtem hozzá. Egy alkalommal dacosan utasította vissza a vacsorát, s mikor kértem, hogy önmegtagadásból, a Jó Istenért egye meg, vadul kiáltotta: „Mit, Isten?” S olyan mozdulatot tett, mintha a tányért a fejemhez akarná vágni. De nyomban elfogta a szörnyű roham. E perctől fogva Jézus Szent Szívének ajánlottam, mert itt már csak Ő segíthetett. Jó lelki atyámat s kongr. Testvéreimet kértem, hogy segítsenek e lélekért megostromolni a Szentséges Szívet. Az imát megkezdtük. Másnap még nagyobb szeretettel közeledtem hozzá, de durvasága nem csökkent. Harmadnap már türelmesen hallgatott, amikor az Isten Jóságáról beszéltem neki, negyednap már kért, hogy beszéljek az én Istenemről, s ötödik nap, jegyezzék meg jól testvéreim, az ötödik nap ez a nagy bűnös, aki saját vallomása szerint hitetlen s tíz éves kora óta csak káromolva mondta ki a Jó Isten nevét és gyűlölt mindent, ami szent, – hajlandó volt a szentgyónásra.

Ez szombaton volt. Jó lelki atyám kedd délelőttre állapította meg a szentgyónás idejét, hogy a szegény lélek jól előkészülhessen. De a kegyelem erősen működött. A szegény bűnös nem bírt várakozni, s másnap minden erejét összeszedve, már korán reggel elment a templomba s őszinte gyónást végzett. Mikor nagymise után a kórházba mentem, boldogan jött hozzám s könnyezve csak annyit tudott mondani: „A Jó Isten fizesse meg drága kisasszony!”

Hogy mit érzett a lelkem e pillanatban a Szentséges Szív iránt, azt kifejezni nem tudom.

Szerettem volna az egész világnak megmutatni a megtisztultat, hogy lássák az emberek az isteni Szív végtelen irgalmát, s gyűljön szívükben nagy-nagy szeretet és bizalom iránta.

Pedig ez még nem volt minden. A következő napokban tapasztaltuk, hogy az isteni Szív a megtérő bűnös testi egészségét is majdnem teljesen visszaadta. Szörnyű rohamai megszűntek, csak két-három heti időközökben fogta el a szívbetegségeknél szokásos rosszullet.

Ez csak egy csepp a kegyelmek ama mérhetetlen tengeréből mellyel a Szentséges Szív elárasztja az emberiséget. Mindenek dacára, sajnos, az emberek nagy része még mindig közönnyel viseltetik az édes Szív iránt. Franciaországban az említett csodás események óta gyorsan elterjedt a Szent Szív tisztelete, sőt a vele szomszédos országokban is hamar virágzásnak indult. Mindenfelé társulatok alakultak, melyek célja Jézus Szentséges Szívének különös tisztelete volt. E társulatokba ezer és ezer ember seregett, hogy tisztelje, imádjja, szeresse és megengesztelje az édes Szent Szívet.

Hazánkban sajnos, nagyon lassan erősödik a Szent Szív tisztelete. Kevés az áldozatos, melegsívű magyar lélek. Pedig van-e nép, ki olyannyira rászorul a Szent Szív segítő kegyelmeire, mint éppen ez a nagyon megtépett, letaposott magyar? Azért édes testvéreim tömörüljünk a Szent Szív seregébe! Legyen fegyverünk a szentséges Szív szeretete! E fegyver segítségével bizonyára visszazerezzük a Kárpátok hófedte bérceit s a mosolygó Adriát.

De nyerünk sok, kimondhatatlan sok más kegyelmet is. Hisz Ő ismer mindegyikünket külön-külön, tudja mi fáj, mire van szükségünk. Menjünk hát hozzá bizalommal minden ügyünkben, mert ha gyöttrő bánatunk van, melyre balsamot nem találunk, bármerre keresünk; A Szent Szív az. Ha hiányzik valami, hogy teljessé legyen mindenünk: A Szent Szív az. Ha sóvárog szívünk valami kimondhatatlan boldogság után: A Szent Szív az. Ha szív kell, ki megértse, szeressen, hűen, örökké, csak Jézus Legédesebb Szíve az!

276. 1923-i szilveszteri beszéde a Tüzesben
Fasc. VI. 2.

1923 utolsó napja. Az esztendő 365 napja csendesen lepergett, s néhány óra múlva az örökkévalóság tengerébe merül el az ő-év, hogy helyet adjon a reményteljes, a jövő titokzatos fátyola mögött rejlő új esztendőnek. 1923 most búcsúzik tőlünk, de mert Isten kegyelméből a miénk volt és minden mozzanat a szívünkhöz nőtt, azért néhány percig tartuk vissza, lélekben vizsgáljuk át még egyszer minden egyes napját, hogy újra lássuk, hogy mennyi kegyelmet hozott számunkra és annál mélyéresebb érzellemmel zengjünk háladalt a vett jókért az Úrnak.

1923-ban sok, mérhetetlenül sok jót adott nekünk, nagy irgalmasságot cselekedett velünk az Isten. Mert ha nem a közömbös, hanem a hívő lélek szemével vizsgálódunk, azonnal látjuk, hogy minden jótétemény csak az az egyetlen tény, hogy az Isten az elmúlt esztendőben is adott nekik életet meleg napsugár.

Mi az örök fényesség gyermekei vagyunk és valamint a lelkünk nem élhet a hit sugarai nélkül, úgy a testünk is megdermedne a napsugár nélkül. Nem nyílna egyetlen virág, nem teremne egyetlen gyümölcs, ha a hatalmas Isten atyai szeretete nem sugározná felénk a nap melegét. És még mennyi más ajándékkal halmozott el minket az Isten. Adott életet, tápláló esőt, simogató szellőt, levegőt tisztító vihart. Aztán bimbót fakasztott, gyümölcsöt érlelt, mert nagyon szeretett bennünket.

Ha mást nem kaptunk volna, akkor is a lelkünk mélyén fakadó hálaímaival kellene megköszönnünk jószágát. Pedig mennyit adott külön-külön is mindegyikünknek! Adott az édesanyának szerető szívet, hogy kisugárásaival boldoggá, meleggé tegye a kis családi fészket. Az édesatyának áldozatos lelket, sok-sok erőt, hogy gondozhassa, eltarthassa szereteteit. Hálát öntött a gyermekek lelkébe, hogy szüleiket szeressék, s ha azok már tehetetlenek, a gyermekkorban élvezett szerető gondoskodást visszaadhassák nekik.

A jobbmódúak szívét résztvevő szeretettel töltötte meg, hogy gondoskodjanak szükségben élő embertársaikról, hogy a nyomor panasza helyett köszönetre nyílthasson az ajak. És miért adta mindezt? Ismét csak azért, mert nagyon szeretett.

De 1923-ban, minket a Tiszazug lakóit még ennél is jobban szeretett az Úr, mert, mint ahogy Szent Pál oly szépen mondja: Elküldötte Fiának lelkét szívünkbe. Hogy katolikus szempontból, milyen elhagyatottságban éltek itt mindnyájan, arról nekem fölösleges beszélnem. Legjobban tudja, mert érezte, azt az Önök Isten után sóvárgó lelke. Mint egykor az ószövetség emberei, úgy itt a Maguk lelkéből is bizonyára sokszor szállt fel az ima: Harmatozzátok le egek az Igazat! S az egekben lakó nagy és irgalmas Isten megszánta elhagyatottságukat. A vidék nagylelkű Nagyasszonyát választotta ki, hogy ő legyen az a jótévő angyal, kinek segítségével elkészüljön az az út, amelyen az Igazság, a hit tiszta fénye eljuthasson Önökhöz.

A mi nemes Jótévőnk módot nyújtott arra, hogy édes jó Anyánk, a katolikus egyház reánk találjon és szívére öleljen bennünket. A századok előtt e vidéken pusztító vészes, török háborúk tönkretették e Tiszazug virágzó katolikus életét. Az Egyház papjait, Krisztus hű apostolait pogány hadak meggyilkolták, templomaikat felgyújtották. Sokáig pusztulás helye volt e vidék s amikor lassacskán újra benépesedett, katolikus pap nem lévén, új tanok hirdetői lepték el a vidéket. A megmaradt és később letelepült nép legnagyobb része az új tanok követője lett s így a katolikus Egyház majdnem teljesen kiszorult e vidékről. Pedig anyai szíve sajgott itt élő, elhagyott gyermekei után és mindig megragadta a legelső alkalmat, hogy elküldhesse papjait a katolikus hit fénye után sóvárgó hívei közé. Így történt akkor is, nemes jótévőnk elmondta az Egyház vezetői előtt, hogy itt az Alföld édes borteremő tanyáin is él elhagyottan sok-sok katolikus testvér, kik mint a szomjas föld, vágyódnak a krisztusi evangélium új életre keltő kegyelem-harmata után.

Az Egyház, mint mindig, sietve fordult felénk, újra megtalált gyermekei felé, s most Önök is jól tudják, már több alkalommal elküldötte papjait, hogy az evangélium tanaira oktassák, és

a szentségek csodálatos erejével edzék, erősítsék lelkünket. Papjainak közvetítésével az édes Jézus a kenyér alakjában nem egyszer bejárta már e pusztaságot, gyógyította a lelkek sebeit, az Oltáriszentség ...

277. Beszédvázlata a tüzesi kongregáció tagfelvétele alkalmából
Fasc. VI. 9. – 1926. febr. 28.

Kedves Vendégeink!

Ma ünnepel a szív, mert van kegyes Anyja, kit szeret s ki őt szeretni fogja, mondja a költő, de én még hozzáfűzöm, ünnepel azért is, mert szerető kegyes Anyánk szerető kedves lelkeket, nemes áldozatos lelkeket is vezetett hozzánk, hogy még szebb, még felejthetlenebb legyen gyermekeinek örömmünnepe. És én most azért jöttem, hogy társaim nevében köszönetet mondjak s feljűk is szőzjam a hálás szeretet szívből fakadó virágait.

Hálánk szava legelőször Nagyságos és főtisztelendő Tanár Úr /Kollár Gedeon OSB/ felé száll, ki áldozatos szeretettől indítatva messziről jött ide, hogy legkisebb, legszegényebb testvérkéinek szebb, magasztosabb életre vágyó lelkét megmossa Krisztus Vérében, táplálja az örök élet Kenyerével, elvezesse lilimos lelkek Királynőjéhez, s nagy Királynő leventéivé avassa az ujjongó boldog kis sereget. Tudjuk, hogy tartozásunk igen nagy, de nem akar kisebb lenni a hála sem és szívünk-lelkünk buzgó imáival naponkint kérjük a viszonzás Atyját, árássa el Főtisztelendőségéd nemes lelkét sugaras kegyelemözönnel.

Főtisztelendő Urat pedig arra kérjük, hogy nagy szívének szeretetéből ezután sem zárjon ki bennünket.

A Szépszeretet Anyja kísérje, áldja, s hintsen utaira sok fehér virágot.

Örvendő lelkünk háladallal köszönti drága jó Méltóságos Asszonyunkat is, ki áldozatos lelkével, szeretetsugaraival már éveken át éleszti, Istenhez vezet elhagyott testvéreinek közönytől dermedt szívét-lelkét és nem kímél semmi áldozatot, hogy a lelkek életrekeljenek, virágba boruljanak. Köszönjük drága Jótevőnk s ígérjük, hogy lelkünk virágaiból sokat, nagyon sokat viszünk a Szentséges Szív és Szeplőtelen Királynőnk elé és sok-sok kegyelmet esdünk méltóságos Asszonyunknak és mindazoknak, kiket nemes szívével igen-nagyon szeret. És ugy-e e szép napon szabad kérnünk, hogy nemes lelkének meleg sugarait ezután is árássa felénk és maradjon ezután is a mi jóságos nagyobbik Testvérünk.

Végül hozzátok szól hálás lelkünk, kedves Vendégeink. Köszönjük, hogy eljöttetek, hogy résztvettetek a mi örömnkben! Kérjük, tegyétek ezt máskor is, szeressétek Egyesületünket. Imádsággal, szeretettel támogassatok bennünket! Mert mi Tietek vagyunk, hozzátok fűz a vérség, a barátság édes erős köteléke, hát ne szakasszon el egymástól megnemértés, szeretetlenség. Fogjuk meg egymás kezét, az erős támogassa a gyengét, a boldog vigasztalja a kesergőt, hogy ajkunkon zokogás helyett csendüljön örömeink Szeplőtelen Anyánkkal együtt, s zengjünk örökké háladalt a szeretet Istenének!

V. LELKIGYAKORLATOS ELMÉLKEDÉSEI

278. Veni Sancte!
Lelkigyakorlatos bevezető elmélkedés
1929. ápr. 26. du. 5 ó.

Dominus vobiscum! Ez az én szerető köszöntésem édes Testvérkéim. Az Úr boldogító békéjét, Szent Atyám sugaras örökségét kívánom nektek e szent 8 nap folyamán, – és ugy-e imádságos szerető választok ez lesz: Et cum spiritu tuo! – Igen, az én szegény lelkemmel is! Hogy az Úr legyen velem, ugy-e imádkoztok, hogy kegyelme kísérjen, hogy ezen szép 8 nap alatt az Úrnak eme legnyomorultabb, legszegényebb kis szócsöve az Úr végtelen szeretetéről, jóságáról, kegyelméről igen szépen harangozzon az újfalusi kis kápolnában.

Csodálatosan jó Hozzátok az Úr Testvérkéim. Örök szeretettel szeretett, kiválasztott, meghívott Bennetek, hogy nyomában járjatok – hogy jegyesei, menyasszonyai legyetek. – És ugy-e elindultok utána készséges, boldog lélekkel, – el az Alföld homokja, sara dacára is, hogy 8 nap múlva megérkezzetek a mennyegzőre. Mert mennyegző, esküvő lesz Újfalun. Fejetekre teszi mirtus koszorúját, szeretetének koszorúját, ujjatokra húzza örök hűségének zálogát, jegyesi gyűrűjét. Vőlegényetek Krisztus, az örök Isten, az örök Szeretet. Jöjj jegyesem, megkoszorúzlak. Jövök Uram, én édes Uram! Sietek, futok Utánad! – De mielőtt elindulnánk, nézzük át kelengyénket, hozományunkat, szívünket, lelkünket!

– Szép-e, fehér-e lilimos, aranyos-e?! – Mert ez kell az isteni Jegyes menyegzőjére! Ne resteljük a fáradságot, a munkát, rakjuk ki egészen lelkünket – és ha porosra, nem szépre akadunk, valami rejtett, elfeledett zugában, szedjük elő, tisztítsuk, szépsítsük meg. Legyen nyílt a lelkünk. Önmagunk előtt is. Az Isten szemével igyekezzünk belé nézni, akkor meglátjuk hiányait! – Aztán, ha észrevettük, ne rejteggessük, ne szégyeljük, mutassuk meg egész valóságában a lelkivezetőnek, ő majd segít szépíteni, tisztítani! – Elhatározásainkat is mondjuk meg Neki. Keveset, de erőset határozzunk és a végsőt bízzuk a lelkivezetőre.

279. 1929. okt. 22-28-ig tartott lelkigyakorlata
Jegyezte: Kovács Cecilia testvér beöltözése előtt.
Skolasztika átnézte jegyzeteit.
1929. okt. 22. kedd. 9–10-ig.

... Az Úr, az áldott Isten a magányba visz s a lelkemhez szól.

Vezet, odanyújtja a kezét. Ő az én szerelmes Jegyesem, a kezét adja. Én megfogom, ráborulok, csókjaimmal halmozom el ez isteni Kezet. Imádom és mélységes hálával telik be a lelkem, mert Ő az enyém lehet és én foghatom szent kezét. Ezt a drága isteni kezét: ezt az agyondolgozott, értem, velem megsebzett, megdicsőült kezét. Oh én el nem engedem soha, míg élek. – Ha kenyeret ad, megcsókolom érte, s boldog vagyok, hálás vagyok érte; ha megsimogat, jobban hozzásimulok, ha megáld, el nem engedem ez áldó kezét, s ha egyedül hagy, ha próbára teszi hűségemet, ha nem mutatja magát, s én nagyon szenvedek, oh, akkor szenvedélyesen szeretem ezt a kezét és hiszem, hogy velem van, hogy akkor is vezet, és megfogom úgy, mint soha, és kérem akkor, hogy fogjon meg oly erősen, hogy fájjon ... Oh ígérem, hogy ilyenkor szeretem legjobban, ilyenkor fogom meg a legerősebben s hozzásimulok mélységes hittel, bizalommal s alázattal az én szerelmes Jegyesem kezéhez.

A magányba visz az én Istenem, Atyám. Kérlek édes Mesterem, add, hogy e szent magányban mindig Veled legyek. Itt ülök lábaidnál, mint egykor Mária s hallgatom szavaidat. – Add, hogy ne lássak meg semmit, ne halljak semmit, ne tapintsak, ne érzékeljek semmit, ami nem Te vagy.

Add, innen Mellőled el ne mozduljak egy lépéssel sem. Add, hogy igazi Mária legyek itt a lábaddnál!

S add, hogy e szent napok után örökre az én vendégem légy; a lelkem zugában mindentől távol, csendes, puha, selymes, meleg lakást adok mindíg, oh tágítsd ki ennyire a szívemet. Ezt a kis szentélyt mindig megőrzöm Neked.

Vita abundans. – A magányban új életet adsz, szép, örök életet. Oh Jézusom add, hogy mindig szeressem a magányt!

280. „Kie e kép s e fölrás?”

1929. okt. 22. kedd 11–12-ig.

Én is kérdezem magamtól: „Kie e kép?” – Kie ez arc, e szem, e fül, e száj, kie ez egész test? Kie? ... Az én Teremtőmé. Miért adott életet? Hogyan, hogy én létezem? – Miért lettem? – A hatalmas Isten akarta, hogy legyek. Hogyan lettem? – Oh végtelen csoda! Apró parányi részecskékből, különböző sejtekből egy csodálatos folyamat által létrehozta a hatalmas Isten a testet és önmagából adott bele életet, lelket. – Mi ez a test, mi?! – S mi a lélek? – Hol van a lélek? – Hogyan tölti be a testemet a lélek, az én lelkem? – Oh, felfoghatatlan valóság! Csodás, remek mestermű! Ilyent csak egyvalaki alkothat, egy, az - omnipotens Deus.

Ha én nem léteznék! – Ez is megtörténhetett volna. De a végtelen jó Isten szeretett engem, még mielőtt léteztem, és e nagy szeretetében meg akarja osztani velem Önmagát, mennyországát, ezért teremtett. Ezért éltet, ezért hozott ide. Gyarló emberi elmém nem képes megérteni, befogadni, mi történik velem az eljövendő napokban. Amikor idevezettél Jézusom, csodát, nagy csodát tett velem a Tè hatalmas nagy Kezed. Én, nyomorúság, nem bírom megérteni, hogy itt vagyok; boldog vagyok, Szent Benedek Atyánk leánya leszek, a Tè jegyese örökre. Hogy néhány nap múlva köztük leszek, a választottak közt. Oh hogyan lehetséges ez? Velem történik, rajtam megy teljesedésbe? ... Nem bírom el, ez az irgalom, ez a szeretet, az igaz valóság megbénít, vagy megőrjít. Istenem, lehet ez? – Nem tudok eleget gondolkozni róla, – félek is a gondolatoktól. Parányi porszem vagyok, s mégis végtelen, most leszek igazán az.

Hiszek benned Istenem, hitemben, alázatomban, bizalmamban leborulok Előtted, átölellek, de karjaim nem képesek átfogni mérhetetlenségedet. – Elég-e a szeretetem erre Istenem? – Oh, tedd olyan nagyvá ezt a Szeretetet, hogy átölelhessen Téged!

281. Az imádság, az elmélkedés

1929. október 22. kedd 8–½9-ig.

Atyám, taníts meg engem imádkozni! – Fűzd egybe a szép imádság által lelkemet a Tiéddel! Oh taníts meg szépen imádkozni! Mint az angyalok az égben, vagy mint az ártatlan gyermek a földön. Oh taníts amint Te imádkoztál! Taníts meg engem is, mint apostolaidat, taníts meg engem is a Miatyánkra!

Itt a földön minden imádkozik, csak az ember nem. – Csak én nem. – Mily fenséges ima száll az égbe a tavaszi napsütésben, a nyári melegben, mintha mindent a nagy világban az imádságos szeretet hevítene! Olyan a föld nyáron, mint egy tűzgolyó, a szeretettől, az imádságtól áthevített izzó tűzgolyó. És az őszi hervadásban mily csodásan száll az égbe a természet imája!

De szépen susog a sárga falevél, melyet a nyári szeretet emésztett fel! Oh de gyönyörű, az őszi sokszínű imája! Ezüstös ködfátyla csillogó gyémántharmata. De boldogok vagytok, ti lassan, zenélve aláhulló levelek! Ki szed le a fáról? Miért hulltok le? A szeretet elhervasztott, s most

színesen, sápadtan, őszi harmattal hulltok alá, mind megannyi imádságos fohász. – Oh de szeretem hallgatni az őszi levelek zizegő imáját, a lombjafosztott fák magasanszálló sóhaját, suhanását!

És a téli fehér csend imája mily szűzi, ragyogó, tiszta! Oh, micsoda ima ez! Ilyent csak az Isten hozhat létre, – s ilyen ima csak Istennek szólhat, Istené lehet.

Minden imádkozik az ég alatt, csak a legszebb, legtökéletesebb alkotmány, az ember nem. – Csak én nem imádkozom. Istenem, Atyám, taníts meg engem imádkozni. Taníts meg Veled beszélni, benned elmerülni.

Oh, ne engedj addig meghalnom, mig nem tudok imádkozni.

282. A keresztségről

1929. október 23. szerda 9–10-ig.

De gyönyörű volt a szent keresztségről elmélkedni! Sohasem gondoltam rá, mekkora kegyelem, hogy megkereszteltek. Mily nagy kegyelem az „istengyermekség” mert azzá lettem a keresztségben. Atyám akkor csókolt meg legelőször, s én az övé lettem, magáénak csókolt. – Megjelölte a homlokomat, szívemet a kereszt jelével. Hisz a keresztről árad rám a szent keresztség harmatos kegyelme. – Ő is megkeresztelkedett vízzel és betelt Szentlélekkel, de érettem megkeresztelkedett vérben is a Golgotán. Azóta a szent kereszt az élet forrása, innen patakzik az üdvösség, a keresztség mérhetetlen kegyelme minden ember számára. – Megcsókoltál Uram s a magadévá tettél. Tégy is a magadévá, s üdvözíts engem! – ezt kérem mindig, míg csak élek. A keresztség gyönyörű szertartásai mind megannyi kegyelem a léleknek.

A só, a krizma, az égő gyertya, a hófehér ruha mily csodás szimbólumai az Isten adta kegyelmeknek, az Isten szeretetének. A hitvallás a koronája a keresztségnek. Oh, ha úgy tudtam volna akkor beszélni, mint most, milyen hittel mondtam volna el a Credót! ... Mekkora boldogság, hogy elmondhatjuk, imádkozhatjuk. Hiszek egy Istenben. De sokszor boldoggá tette, nyugodttá tette a lelkemet, ha mást nem is tudtam mondani, csak ennyit: Hiszek, Uram, hiszek! – Milyen kár, hogy oly ritkán mondom el igaz hittel, szívvel, lélekkel! – Ígérem, hogy egész életem egy nagy, igaz, hittel teljes „Credo” lesz.

Leborulok, Előtted Istenem, Atyám, köszönöm, nagyon köszönöm, hálásan köszönöm, hogy gyermeked vagyok a szent Keresztség által. Hálásan köszönöm a mérhetetlen kegyelmet, melyet e szentségben adtál. Oh mindezekért, s mert szeretlek, hiszek Benned Uram, hiszek... hiszek...

Credo in unum Deum! ... Hitből élek, hitből szeretek, hitből cselekszem!

283. A szerzetesi életről

1929. október 23. szerda 11–12-ig.

Hófehér szentostya, tégy fehérré, mindig, mindig fehérebbé! Hogy ölelhesselek, szerethesselek, égi, örök szerelemmel, szent szenvedéllyel. Őrizd a lelkemet és a testemet, fődözz be én fehérpalástú Krisztusom, Jegyese. Jegyese vagyok az Úrnak, Kinek angyalok szolgálnak... Ilyen csodás békés és boldogságot még sohasem élveztem. – Oh milyen lesz majd az örömök a mennyeországból Krisztus Jegyeseinek!? – Ahol lehull minden fátyol, ahol közvetlenül ölelhetem, csókolhatom, szerethetem Jézusomat, imádott Szerelmemet.

Érette lemondok mindenről, amim még van, amit szerettem még magáénak mondani, hisz az enyém, mert még nem tudtam teljesen szegény lenni. Olyan szegény akarok lenni, mint az én Jegyese. Tudom, nehéz lesz, égni fog a lelkem, de csak égesd és foszd ki, üresítsd ki teljesen!

Még sok apróság van, amelyet szeretek, s jólesik, ha rendelkezhetem velük, s hányszor bosszantott, ha nem találtam, mikor szükségem lett volna rá. – Sokszor elpirultam s szégyenkeztem, hogy oly nehezen tudok megválni tőlük, de most nem akarok többé szégyenkezni, hanem diadalmas örömmel szórok el mindent, ami lekötne, mert félek, hogy elosztogatom magam a földieknek, s nagyon kevés jut az én Jézusomnak.

Add Jézusom, hogy úgy szeressem a szegénységet, amint a te kedves Szent Ferenced szerette. Nincsen szegénység engedelmisség nélkül és nincsen engedelmisség szegénység nélkül. Mily gyönyörű engedelmeskedni! Még a legkisebbnek parancsát is úgy fogadni, mintha Isten szólna. És én hányszor megsértődtem, felháborodtam, ha a kisebbik mert nekem parancsolni. Milyen buta, büszke, kevély voltam! – Istenem add, hogy szeressem az engedelmisséget. Add, hogy minden parancsot a Te szavadnak tekintsek. Add tökéletesen szeretnem e királyi erényt. Add, hogy Szent Benedek Atyám hűséges leánya lehessenek.

284. Az isteni törvény

Az Úristen végtelen szeretetében meghúzta az irányt, amerre az embernek haladnia kell. Törvényt adott, nagy, súlyos, szép, szent törvényt. Az elsőt Israel fiai számára Mózes kezébe tette. Mennydörgéssel, villámlással jön az Úr, s végtelen szeretetében mégis kimondhatatlan gyengéd. Két erős, kemény kőtáblát vesz, s hogy megmutassa, mennyire szereti az embert, maga írja saját kezével, ujjjaival vési a kőbe a szent Törvényeket, s mily fenséges, mily csodás az Úr, nekem is ad két kőtáblát, mely nem kőből való, hanem saját magából, adja a lelket, a szívet, és ismét saját kezével írja a lelkembe, a szívembe a Törvényt, a lelkiismeretet. – Mily felfoghatatlan boldogság bennem hordozni az Úristen kezeírását! ... Mily fenséges szeretete ez az Atyának!

Micsoda hajszálnyi pontos, finom, érzékeny mérleg az a lelkiismeret! Hogy megérzi, hogy kileng az egyensúlyból, ha vétkezem, ha egy parányit is megsértem, átlépek a szent törvényt. Oh, hogy meghat az Úristen szeretete, a hatalmas Isten, Kinek szemöldöke „ronthat s teremthet száz világot” így bíbelődik az emberrel, ilyen fenséges, megható gyengédséggel szereti. Az Úristen hatalmas erős, sziklába vésett törvényéhez adja az Újszövetségben isteni Megváltónk az Ő lehelletfinom szeretet-törvényeit. Hegyen megy végbe ez is. Amaz mennydörgésben-villámlásban, ez mosolygó napsütésben; amaz kőbe írva-vésve, ez a szívekbe írva, simogatva; amaz félelmet, rettegést kelt, ez szeretetet ébreszt, boldogságot áraszt; az hatalmas, erős, mint a wagneri muzsika, ez lágyszavú, édes, mélabús, szerelmes, mint Mozart, avagy Beethoven muzsikáló akkordjai, s még ezeknél is szebb, mert isteni, felséges, mindenható és fenséges. A hegyen, a szívek között, a fehérpalástú isteni szép Krisztus szól. – Hallod mit mond ajka?... Hallod, érted a szavait e nagy Istennek, a költészet végtelenjének?... Ember, oh hallgassd: „Boldogok a szelídek, boldogok a tisztaszívűek, a békességesek, az irgalmasok, akik sírnak, szenvednek, akik szegények, akik az igazságot szomjazták.” Boldogok! ...

És a végén összekapcsolja hatalmas akkorddá, világmuzsikává teszi a két törvényt, a félelem és szeretet törvényt e szavakkal: „Én nem felbontani jöttem a törvényt, hanem teljesíteni.” – S a törvény teljesítése a szeretet. – Még más törvényt is ad! – „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből! Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” – Micsoda szeretet-törvény! Mekkora szeretet adta!

És amikor távozni készül a földről, fáj fenséges Isten-lelke, mert szereteteitől kell elválni. Búcsúzóul a legszebb törvényt, a legcsodásabb, legfinomabb melódiát muzsikálja: „Szeressétek egymást, mint én szerettelek titeket!” – Nekem úgy kell szeretnem, mint Isten szeretett. Istenivé kell, hogy változzon bennem a szeretet. Amily fenségesen megvalósult ez az utolsó törvény kis Szent Tereke életében, nekem is a szeretet trubadúrájává kell lennem. Istenivé kell tenni a szeretetet! Isteni szeretet égjen bennem, – oh csak akkor leszek igazán boldog.

285. A lelkiismeret

Elmélkedéseink közül még egy sem hatott rám ily megrendítően, mint ez. – Mintha rettentő súllyal nehezednék rám, alig bírom el. Érzem a lelkiismeret rettentő nagy szerepét, csodálom a Jó Isten végtelen bölcsességét.

A híres tudós bölcsele, Kant azt mondja, a világon legjobban kettőt csodál meg: a csillagos eget, és a lelkiismeretet.

S valóban, én talán legjobban a lelkiismeretet csodálom. Ezt a csodálatosan finom, érzékeny valamit, az Isten írását a lelkünkben. A gyűyögni alig tudó gyermekben már megvan s jön velünk az életen végig, kíséri, vigyázza cselekedeteink legparányibb mozzanatát, s jaj, hogy észrevesz mindent, ami kilengés a Törvénnyel szemben! – Hogy észrevétem velem a legkisebb dolgot is, szégyenpírt csal arcomra, szégyenkezem magam előtt is..., az emberek előtt is..., hát az Isten előtt?! ... Aki mindent lát. Az Isten szeme mindig néz, sosem hunyja le egyetlen cselekedetem előtt sem a szemét. „Oh hát az Isten szeme tartson vissza minden bűntől!” Eddig is hányszor megóvott a bűntől az a tudat, hogy Isten lát. Minden bűn, ami ellen a lelkiismeret tiltakozik. – Ha cselekedeteim miatt félnem, szégyenkezniem kell, biztos, hogy helytelenek voltak, különben nyugodt lennék. S a Jó Isten belém oltotta a képességet, hogy megítéljem a cselekedeteimet. – Én tudom a körülményeket, az indítókat, én tettem, tudnom kell, mennyiben szegült ellene cselekedetem a törvényeknek. S ha mentem magam, a kevélységem súgja ezt.

Látom, mennyire rossz az elfajult lelkiismeret. Ha szűk, ha tág, ha domború tükrön nagyított képet ad, ha homorú lencsén kisebbített tárgyat mutat, mindig helytelen, mert nem egyenes, nem párhuzamos az Isten akaratával, a Törvénnyel.

Igyekszem magamban megőrizni, fejleszteni a finom, érzékeny, egyenes, helyes lelkiismeretet. Ez a lelki békének legfőbb rugója, kapcsa.

286. Lelkiismeretvizsgálat

Most az a kérdés, milyen legyen a szerzetes lelkiismeret-vizsgálata. Keresse meg a főhibáját és szigorúan bírálja el minden egyes cselekedetét, amely erre vonatkozott. Sosem tekintem, mit mondanak rólam, más mit csinál, mit beszél, ezekért nem én vagyok felelős. Azt vizsgálom meg, hogy én mit gondoltam, tettem, kizárólag én, nem más. Eddig is törekedtem, de most még egyszer újra megfogadom, hogy a jó Isten kezébe teszem magamat egészen és lemondok mindenről, önmagamról teljesen. Nem tekintem önmagamot senkinek, semminek, nem igénylek semmit, olyan akarok lenni, mint a többi, sőt ennél több a legkisebb, a legigénytelenebb, a legmegvetettebb Szent Benedek Atyánk leányai között. Mindenkinek szolgálja mindig, aki örül, hogy másoknak apró-cseprő szolgálatokat tesz. – S mindent feledve szeretni mindenkit.

287. A bűn

Nem lehet csodálni, ha a büntudat az örülésbe visz egyeseket. – Ha elgondolom, azt hiszem, nem lehet elbírní, akkora a bűn. És mégis vétkezem, bünterhelt szívvel járok nap-nap után. Kétségbeejtő! Hogyan bírja az ember megbántani Istenét, akinek mindent köszön, és Aki végtelenül szereti. – Krisztus a Szeretet örültje lett. Krisztus az én bolondom, annyira szeret, hogy kegyetlenül, emberfeletti módon szenved és nem szabadítja meg magát a szenvedéstől, pedig megtehetné – és fehér palástot adnak rá, az örültek jelvényét és bolondnak mondják. Igen, az én szeretetem örültje, Krisztus a szeretet örültje. – Mindent megtehet a bűn Vele, és Ő engedi. És Ő maga fekszik a keresztre, hogy isteni Szívét az ég és a föld közé tegye, hogy az Isten haragjának villámai mind belesapjanak s nem énbélém! – mondja a nagy Prohászka. Hogyan tud az ember vétkezni, hogyan tudok én vétkezni? – mert nem szeretem ezt a nagy Szeretet-örültjét... Igazán nem szeretem?... Eddig nem hittem el... bűneim kényszerítettek, hogy elhiggyem s egyszersmind bizonyítanak is. – De hogyan hogy nem szeretem az Istent?... Hogyan nem lehet szeretni? Istenem, add, hogy szeresselek! Add, annyira szeresselek, hogy ne tudjalak soha többé megbántani!

288. A halál

A bűn következménye a halál. Hazahívó szó, édes testvér a halál. Meghaltam, amikor idejöttem, meghaltam enyéimnek most, hogy a szerzetbe lépek, ismét meghalok önmagamnak. – Szép halál mind a kettő, de add, Istenem, hogy a legszebb a harmadik halál legyen. Az utolsó, a boldog halál, amikor eljössz értem és elviszel Magaddal.

289. Az engedelmisség

Krisztus engedelmes volt a halálig, még pedig a kereszthalálig. – Engedelmes leszek a halálomig, szeretetből és hálából, mert oly végtelenül irgalmas hozzám az Úristen!

290. Az ítélet

Mily vigasztaló, hogy isteni ítélő Bírám majd azon a rettentő nagy napon alázatosan emlékeztethetem a földi számadásokra, a részlet lefizetésekre. Ezért törekszem mindig őszinte, alázatos szentgyónásokat végezni. Az én Jézusom, Jegyesem, hófehér Krisztusom lesz az ítélő Bírám. A végtelen Szeretetnek kell megítélnie engem, mert súlyosan megbántottam... – Istenem, inkább halj meg, minthogy valamikor annyira megbántsalak, hogy a Jegyesi átkot kelljen hallanom!

291. Kárhózat

A pokol feneketlen mélység, ahol nincs ott az Isten. Istentávolság. – Az Isten átka van rajtuk, s nem képesek többé Istenhez fordulni. – Ha elkárhozom, én is ilyen leszek. Az ember saját maga az oka, ha elkárhozik, mert van szabad akarata, választhat jó és rossz között. S ha a rosszat választja?...

292. Miserere

Sohsem értettem meg ennyire a szabadakaratot, mint most a két lator példájából. Mind a kettő gonosztevő, s az Úr Jézussal együtt feszítik őket keresztre. – A jobb lator kér, mert meg akar térni, s kéri: „Emlékezzél meg rólam országodban” – ő ezt választotta, a másik is megtehetné volna, kérhetett volna irgalmat, de nem akart. Ő meg ezt választotta, szerencsétlen, kevély bűnös! – Elkárhozott. – A másik üdvözült. Az Úr Jézus választhatott volna magának egy sereg angyalt, amikor isteni lelke Atyjához tért – s nem, ő egy gonosztevővel megy a mennyországba, Atyja házába. Micsoda fönséges szeretet!... Miserere mei Deus, secundum magnam misericordiam tuam... – Mily boldog az, aki Misererét tud zengeni bűnei fölött!

293. Krisztus Király

Mily gyönyörű, hogy az Anyaszentegyház is ma ünnepli Krisztus Királyságát! Elmékedéseinkben is éppen ide jutottunk. Ez a ház Krisztus Király sátra. – Ő az én Királyom, Jegyesem. Krisztusom ma engem hív, engem választ ki menyasszonyának, királynővé tesz. Nem tekint a bűneimre, gyarlóságomra, utálatosságomra; felemel, királynőjévé tesz... Összetör ez a szeretet! Lábadhoz borulok, szívemet a szívedre teszem, mint öllelek, csókollak, szeretlek, imádlak, Krisztusom, Királyom! – Mindened leszek; nem akarom, hogy csalódj bennem, inkább meghalok, de kis „királynődből” nem lesz háládatlan szolgáló soha!

294. Názáret

Az angyal látogatása a Szent Szűznél. Ave Maria, gratia plena, Dominus Tecum... Kegyelemmel teljes, szeplőtelen tiszta. – Áldott vagy az asszonyok között, áldott vagy – és áldott a Te méhednek gyümölcse. Egyszerű, örömmel teszi a házi munkák minden fajtáját, Istenért teszi. Bennem is van hajlandóság, hogy elismerésből tegyek. Nagy bennem az én, s igen nagy dolognak tartom elég sokszor, ha valami alacsonyabb munkát elvégezek. De én ezt ezután nem akarom! Meggyilkolom magamban azt. Hogy már egyszer egészen alázatos lehessenek. Ecce ancilla Domini... Mert nagy dolgot cselekedett nekem a Hatalmas, Kinek Szent az Ő Neve...

295. Karácsony

Karácsony. A Szent Szűz a legszebb monstrancia. – Nekem is azzá kell lennem. Krisztust kell magamban hordoznom. Egyszerűnek, szegénynek, alázatosnak kell lennem, ha belehalok is! Ha minden vér fellázad bennem, annyira tiltakozik a természetem ezek ellen; akkor is, akármilyen áron is, alázatosnak, egyszerűnek kell lennem! Kisded Jézusom, kicsi Királyom, kötözz meg bennem mindent, ami nem az alázatosság felé irányul. – Téged a szeretet mozdulatlaná tett a pólyában ... és ismét máskor, ott azon a nagy kereszten, amikor kifeszítettek. Jézusom, adj akkora szeretetet, hogy engem is mozdulatlaná tegyen. „Bármily nagy vagy is, meg ne mozdulj, amikor Ő azt kívánja, hogy mozdulatlan maradj!”

296. 1932. július 28 – augusztus 1. lelkigyakorlata
Gyenesse Márta testvér feljegyzése.
Bevezető elmélkedés

Jézus szól hozzám. Magányba hív, hogy halljam szavát. Azt akarja, hogy csend legyen körülöttem, hogy áldó kegyelmének legkisebbikét is észrevegyem. Csendet kíván, hogy Szerető Szívének édes muzsikáját halljam és szívembe zárjam. Jézusom, hallgatlak, alázatos, Érted epedő lelkem egész melegevel. Oh kérlek, szólj, beszélj a lelkemhez. Sokszor zártam be szívem ajtaját kegyelmed előtt, nem fogadtalak be, és Te, én irgalmas Jegyesem, most újból kegyelmed özönével árasztasz el engem. Bocsáss meg nekem, egész szívemet Neked adom, meghalok a világnak, egyedül Veled akarok lenni. Oh adj én Jézusom sok kegyelmet, világosíts fel, erősíts meg a lelki magányban, hogy tudjak a Te igazi, hű, alázatos, engedelmes, szerény szolgálód lenni egész életemben, hogy halálom után boldogan repülhessek ölelő karjaidba, és szentséges Szívedre bújhassak. Jóságos Szűz Anyám, alázatosan kérlek, légy mellettem, esdj ki Szent Fiadtól sok kegyelmet, hogy igazán megjavuljak a magány alatt, hogy tiszta szívvel, erős lélekkel kezdjem meg új, gyönyörű életemet. Segíts dolgozni, segíts szeretni, segíts elrejtőzni, oh segíts alázatosnak, engedelmesnek, szerénynek, tiszta szívűnek lenni és kérlek, segíts szenvedni. Könyörögj értem, hogy mindenben isteni Jegyesem kedvét keressem, ne akarjak mást, csak ami Neki tetszik s csak azt szeressem, amit Ő szeret.

297. Kicsoda az Úr?

Az Úr szól hozzám. Kicsoda is az az Úr? Az egész világ Ura és a mi mennyei Atyánk. Így tanítja Édesanyánk, az Egyház. Úrnak nevezi, Úrnak tanítja, hiszen végtelen nagy a hatalma. Mit ad nekünk az Úr? Mit adott nekem születésem óta! Kegyelemének bőségével árasztott el, atyai jóságából teremtett, végtelen irgalmas szeretetéből egyszülött Fiát adta oda értem. Az angyalok, a hatalmasok, a szentek, a nagy lelkek imádvá hódolnak végtelen nagysága előtt és szünet nélkül zengik: Szent, szent, szent vagy seregek Ura, Istene. Az egész örökkévalóságban egy végnélküli imáadásban dicsérik Urukát, Istenüket. És én, én mit adtam az Úrnak? Én nyomorult féreg, én még semmit. Ellenben hányszor, de hányszor lázadtam fel bölcs intézkedése ellen. Ha kegyelmeivel közeledett felém, én elfordultam. Ha Lelkiatyám, Előjáróm, vagy másvalaki által szólt hozzám, én egyszerűen nem hallgattam jóságos, szerető szavára. Oh hányszor voltam én nyomorult féreg, merész lázadó, a végtelen hatalmas Úrral szemben! És Ő határtalan irgalmából nem sújtott, nem taszított a pokol mélységes fenekére, mint tette a lázadó angyalokkal és azóta is más lelkekkel! Nem, Ő nem taszított el magától, sőt atyai jóságával, végtelen szeretetével, áldó kegyelmével halmozott el egész életemben. Megsemmisülök Előtted, én hálátlan nyomorult lélek. Mit adtam én? Oh bűnbánó lélekkel bevallom, hogy mit adtam én ennyi jóért az Úrnak! Hálátlanságot, kevélységet, szeretetlenséget, zúgolódást, engedetlenséget, és végül kínos, gyötrelmes kereszthalált. Eddig csak a töviseket gyűjtöttem Szentséges Fiad töviskoronájába. Oh hányszor szúrták ezek a tövisek isteni homlokát! Bocsáss meg nekem, bűnbánó gyermekednek én hatalmas Uram, de egyúttal jóságos Atyám! Magsiratom eddigi vétkeimet, új életet akarok kezdeni, egy szép Krisztusi életet. Alázatosan kérem szent kegyelmedet, óh add én Jó Istenem, a megjavulás nagy kegyelmét nekem.

298. Az Úr szolgálói vagyunk

Azt tudjuk, ki az az Úr, most nézzük mik vagyunk mi az Úrnak. Szolgálói, alázatos engedelmes szolgálói kell, hogy legyünk. Nem rabszolgálói. Készséges, engedelmes gyermekei, hiszen nemcsak Urunk Ő, hanem a mi jóságos mennyei Atyánk. Az Úr nagy ajándéka, a mi isteni Mesterünk tanít meg arra, hogyan kell mindenben rögtön engedelmeskednünk. Az édes Jézus is engedelmeskedett az Ő mennyei Atyjának. Engedelmeskedett, mikor a szegény egyszerű istállóban született, közénk Jött. Az Úr akarta így. Milyen alázatos volt, örömmel jött a rongyos istállóba, pedig a legnagyobb fény, pompa illette volna, hiszen Isten volt. De Ő alázatos volt és engedelmes, hogy minket is arra tanítson. Engedelmes volt az édes Gyermek Jézus a názáreti kicsi házban, a kis dolgokban épp úgy, mint a kereszthalálban, a nagyban. Nekem is a kis dolgokban kell különösképpen követnem a Nagy Mestert, az édes Jézust. Ha az egyszerű, mindennapi életben tudok Krisztus Szíve szerint engedelmeskedni, akkor meg tudom érteni isteni Tanítóm nagy engedelmességét. Akkor könnyű lesz és édes az engedelmesség, és békét, Krisztus édes békéjét teremti lelkemben. Ilyen édes béke töltötte be Szent Benedek Atyánk lelkét, és ilyen békének kell, hogy betöltsen az én lelkemet is. Így az Úrral, a Hatalmassal szemben nem tesz rabszolgává az engedelmesség, nem kényszerűségből, hanem örömmel, jókedvvel és mint szent Benedek Atyánk óhajtja, rögtön kell engedelmeskednünk. Oh bár magamév tudnám tenni ezt a krisztusi szellemet! Édes Jézusom, add szent kegyelmedet, hogy tudjak előre haladni az engedelmességben, ne úgy legyen mint eddig. Jóságos, Szűz Anyám, kérd Szent fiadat és a mennyei Atyát, esdj ki számomra sok kegyelmet, hogy tudjak mindig, mindenben engedelmeskedni.

299. Isten a mi Atyánk

Isten a hatalmas Úr, az én mennyei Atyám, Szentséges Fia az édes Jézus az én testvérem. Szeret engem a Jóságos Atya. Mit tett értem! Nagy szeretetében teremtett, és vagyok, ami vagyok. Lehetnék sokkal rosszabb is, az Ő szent kegyelme nélkül, ha Ő akarná, de Ő szeret engem, szeret az Ő mindenható nagy szeretetével. Nekem teremtette a mennyországot minden szépségével, gyönyörű, szeráflékű angyalaival csodás szentjeivel, hogy ha oda jutunk, boldogok legyünk. Értem adta oda egyetlen Szentséges Fiát, az én lelkemért kellett sokat szenvedni és meghalni az édes Jézusnak. Minden ami körülöttem van, a Jóságos mennyei Atya szeretetéről beszél nekem. Oh, lelkem, hallgasd a természet szavát, mely az örök Atya nagy szeretetéről muzsikál, milyen szép, milyen drága az emberi lélek, hogy a Jóságos Isten ennyi szeretettel halmozza el, felöleli, magához vonja, és nagy jóságában gyermekének fogadja. Maga az édes Jézus tanított bennünket arra, hogyha Istennel beszélünk, úgy szólítsuk: Mi Atyánk! Milyen nagy kegyelem ez! Soha, sohasem érdemlem meg ezt a nagy kegyelmet! Szívem hálátlansága egész nagyságában áll előttem. Nem, nem érdemlem meg azt sem, hogy ajkammal kimondjam azt a szót: Atyám. Oh mennyi hálátlansággal, kevélységgel, türelmetlenséggel, bántottam meg ezt a jó Mennyei Atyát. De Ő nagy jóságában szüntelen érezteti velem nagy szeretetét. Bocsáss meg nekem én Jó Atyám! Ha további életem csupa imáadás lenne, sem tudnám jóvátenni eddig elkövetett vétkeimet. Alázatosan kérlek, add kegyelmedet, hogy mindig érezzem nagy, mindenható, irgalmas szeretetedet. Szeretetedből tudjak erőt meríteni, ha fáradt lesz a lelkem, szereteted vigasztaljon, ha szomorúság éri lelkemet, szereteted töltse be egész életemet, minden imámat, munkámat, pihenésemet, hogy szeretetedtől felemészelve, boldogan repüljek egykor atyai karjaid közé.

300. A bűnről

A bűn. Mi a bűn? Egyszerűen kifejezhetjük: zúgolódás, ellenszegülés az Istennel, a hatalmas Úrral szemben. Micsoda borzasztó fogalom ez. Nem engedelmeskedni a végtelen nagy Úrnak. A Jóságos Atya végtelen szeretetében mindent szépnak, jónak teremtett. Az angyalok ragyogtak szépségükben, gyönyörködtek Isten látásában, míg az első bűn, a kevélység szava el nem hangzott. Az igazságos Isten az első bűnt szörnyen megbüntette. A szépséges angyalból lett az ördögök fejedelme. A pokol mélységes fenekére zuhant Lucifer, kevély társaival együtt. Isten jóságában az embert szépnak, a teremtés koronájának teremtette. Értelmet, szabad akaratot, Isten lelkéből halhatatlan lelket kapott. A Jóságos Isten próbára akarta tenni az embert, azért megparancsolta, hogy a paradicsom minden fájáról egyék, csak egyről ne, mert ha arról eszik, meg fog halni. Jött az Ördög, a csábító Gonosz. Összüleink elkövették az első bűnt, a kevélység, engedetlenség bűnét. A megbántott, haragvó Isten megátkozta az embert. Mennyi büntetést, mennyi bajt hozott az egész emberiségre ez az egy bűn! Isten látva Ádám bűnbánatát a bűn elkövetés után, megkönyörült az embereken. Nem taszította a pokol fenekére őket, mint tette az angyalokkal. Végtelen irgalmából megváltót ígért, szent Fiát küldte a bűn kiengesztelőjéül, hogy biztosítsa, kiérdemelje számunkra a mennyországot. Oh hányszor lázadtam fel, hányszor fordultam el Istentől, magamat nézve, rossz tulajdonságomat követve. Hányszor, de hányszor feszítettem keresztre Krisztust bűneimmel! Nem tudom kifejezni, nem lehet leírni azt a mélységes bánatot, amit érzek szívemben bűneim felett. Oh Jézusom, bár ne hullott volna szentséges Véred hiába! Vért izzadtál fájdalomadban, előre látva sok bűnömet. Szent kegyelmeddel, alapos javulással, még jóvá tudom tenni sok-sok vétkeimet. Jézusom, égi Jegyesem esdve kérlek, hullass néhány cseppet szentséges Véredből bűnbánó lelkemre. Sokszor megbántottalak, de nagy a Te végtelen, határtalan irgalmas szereteted. Szívedre öleled a megtalált Bárányt, atyai házadba fogadod a tékozló fiút. Oh vonj engem is Szent Szívedre, hogy mindig Veled, Benned legyek. Sohase válasszon el Tőled a bűn. Engedd elmondanom a nagy apostollal: „élek, de már nem én, Krisztus él énbennem.”

301. A halálról

Isten az embert örök életre teremtette. De jött a bűn és ez magával hozta annak büntetését, a halált. Minden embernek meg kell halnia. Egyszer nekem is. Ki tudja, nem ma-e vagy holnap. Krisztus is, a világ Megváltója meghalt értünk. Készülnünk kell a halálra, mert nem tudjuk, mikor jön el értünk. Jaj nekem, ha készületlenül talál a halál. -A szerzetes meghal a világ számára. Meghal szülei, testvérei, jóbarátai, sőt önmaga számára is, hogy újra szülessen Krisztusnak. Fekete ruhával vonja be testét, egészen eltakarva azt, hogy a lelke annál fehérebben, annál szebben éljen. Nagy kegyelem ez, már itt a földön meghalni Krisztusért. De ez a halál nem a gyötrelmes halál, ami a bűn büntetése. Itt a kiválasztott lelkek, Isten kegyelméből maguk választják a halált, hogy éljenek. A fekete ruha sem halotti szemfedő, Krisztus élő, szeretettől lángoló jegyeseit rejtja el a világ szemei elől. Krisztus is meghalt, mint ember; a halál minden gyötrelmét, minden kínját végig szenvedte. Kínos volt Neki is a halál, hiszen kérte mennyei Atyját: „Ha lehetséges...” De meg kellett halnia bűneimért az Isten Fiának, hiszen azért lett ember, hogy kiengesztelje a megbántott Istent. Ha Isten Szíve szerint élek, parancsait megtartom, nem kell félnem a haláltól. Hiszen a Krisztust szerető lelkek boldog hazatérése a halál. A halál egy édes kapu, melyen át jutunk Istenhez, örök boldogságunkhoz. Ha úgy élünk, hogy mindennap várjuk a halált, akkor nem lesz az borzasztó, akkor nem kell félnünk tőle. Hiszen nem elszakít, hanem közelebb visz célunkhoz. Hazamegyünk a mi jóságos mennyei Atyánkhoz.

302. Az ítéletről

A halál után következik az ítélet. Az ítélet teszi olyan borzasztó félelmetessé a halál gondolatát. Megjelenik az emberi lélek az igazságos Bíró előtt. Most nem megbocsátó Istene, nem jóságos Atyja, nem megváltó Krisztusa, nem tanító mestere, nem szerető Jegyese a léleknek, most hatalmas, szigorú, igazságos Bíró. Itt már nem lehet jóvátenni semmit, itt nem könyöröghet értünk drága Szűz Anyánk, nem esdhetnek számunkra kegyelmet Védőszentjeink. Amilyen a halál pillanatában a lelkünk, úgy jelenik ítéletre a hatalmas Bíró előtt. A jókat bevezeti az édes Jézus a boldogságba, Isten dicsőséges országába, a gonoszokra pedig kárhozat vár, örök szenvedés.

303. A kárhozatról

Az előző elmélkedésünkben látták, hogy a lélek az ítélet után vagy a mennyországba, az örök boldogságba, vagy a pokolba, a kárhozatra jut. Isten külön helyet készített azoknak a lelkeknek, kiknek kevesebb a tartozásuk, de szenvedniük, égniük kell bűneikért, mielőtt Isten örök látását bírják. A tisztítóhelyen is kín, gyötrelme az emberi lélek osztályrésze. Emésztő tűzben égnék. De enyhíti fájdalmukat a vágy Isten után, lelkükben a remény, ha majd egyszer eleget szenvedtek bűnükért, meglátják Istenüket, bemehetnek annak örök hazájába. – A poklot borzalmassá, a kínokat elviselhetetlenné teszi Isten örökös hiánya. Micsoda rettenetes a léleknek Isten nélkül! A jó Isten néha megengedi a léleknek, magam is voltam már így, hogy úgy érezze, hogy egyedül van, mintha egy kis időre a Jó Isten végtelen bölcsességében magára hagyta volna. Milyen gyötrelmes vergődése ez a léleknek. Pedig csak pár óráig tart, vagy addig se, mi ez a pokol örökké valóságához képest? Tűzben, iszonyú tűzben ég itt a lélek, Isten átka gyújtja azt a tüzet. Az az Isten, Aki az embert szépnak, jónak teremtette, nagy szeretetében saját isteni lelkéből adott neki, ez az Isten most megátkozta a lelket. Micsoda borzasztó megbántása lehet az Istennek a bűn és oh hányszor, de hányszor bántottam még én is Istenemet. Hányszor érdemeltem már meg a poklot. Rettenetes a pokol szenvedése. Azért óva int bennünket az Egyház, féljünk a pokoltól. Isten türelmes, sok kegyelmet ad a léleknek, hogy a poklot elkerülje. De ha a lélek nem törődik Isten kegyelmével, bűnökben él, bűnben hal meg, akkor az irgalmas, türelmes Istenből igazságos, hatalmas Bíró lesz és a lélek elveszi bűnei büntetését, a poklot, az örök kárhozatot. Az ilyen elkárhozott lélek nem vágyik többé Istene után, hanem átkozza örökké. Milyen borzalmas is a pokol! Jézusom, édes Istene, kérlek alázatosan, add szent kegyelmedet, hogy a poklot elkerüljem. Adj tiszta, engedelmes, alázatos, Isten szíve szerinti életet, hogy azután örvendjek a Te örök látásodban.

304. A mennyországról

A boldog tiszta lelkek a mennyországba jutnak az ítélet után. A mennyország gyönyörű, ragyogó fehér hazájába. Ott mindenki boldog, ott mindig beszélgethet a lélek Istenevel, nem választja el Tőle semmi. Kimondhatatlan öröm, béke, boldogság tölti el a mennyország összes lakóit. Isten kegyelméből, hiszen én is oda igyekszem, lesz ott egy kis helyem. Isteni Mesterünk mondta, „előre megyek és helyet készítek nektek az én Atyám országában.” Hiszem erős hittel, hogy az édes Üdvözítő nem feledkezik meg kicsi lányáról sem Atyja országában. Lesz ott egy icipici, parányi rész számomra abból a végtelen nagy gyönyörűségből, a mennyország ragyogásából, fehérségéből. Milyen jó is lesz ott! Szabadon szállhat a lelkem az Isten, az örök Atya trónusához, hogy ott az angyalok karával zengjem azt a csodás dallamú örök himnuszt:

szent, szent, szent. Mehetek nyugodtan mindig a Jézuskához, játszhatok Vele, elmondhatom Neki, mennyire szeretem, lábához ülhetek, és gyönyörködhetek csodás szépségében, ragyogásában. Azután mehetek a drága Szűzanyához, odabújhatok palástja alá, szerethetem úgy, ahogy csak alázatos gyermeki lélek szeretheti édesanyját. Ott lesznek a szentek, akiket már itt a földön különösképpen szerettünk. Ott lesz Kis Szent Teréz, oh, hogyan fogom Neki megköszönni, hogy közbenjáróm volt a hivatás szent kegyelmében. Ott lesz Szent Ágoston, akit annyira szeretek, Szent Alajos, akit fehér liliomos lelkéért csodálok, ott lesz Szent Ferenc és ott lesz az én drága, jóságos Szent Benedek Atyám és Szent Skolasztika Anyám, akik itt a földön gyermeküknek fogadtak. Csupa Előkelőségek és én kicsi, parányi lélek örvendhetek, velük együtt dicsérhetem az örök Atyát, a hatalmas Istent. Milyen szépnek, milyen gyönyörűnek képzelem el a mennyországot, pedig annál sokkal, de sokkal szebb, fenségesebb. Szent Pál mondja, „szem nem látta, fül nem hallotta, emberi ész föl nem fogja, amit Isten azoknak készített, akik Őt szeretik.” Jézusom, örök Isten, én szeretlek Téged, szeretlek szívem minden érzelmével, szeretlek lelkem melegével, szeretlek agyam minden gondolatával, nyelvem minden szavával, egész valómmal. Oh add, add nekem a mennyországot, minden szépségével, minden gyönyörűségével. Add nekem Magadat már most, hogy azután a boldog örökkévalóságban örökkön-örökké dicsérjelek Téged.

305. Názáreti élet

A boldog örök életre készülnünk kell itt a földön. A mennyországot ki kell érdemelnünk. Földi életünk az előcsarnoka a mennyországnak. Nekiünk, Isten kegyelméből szerzeteseknek, a mi kis zárdánk a helye annak, ahol elő kell készülnünk tiszta, engedelmes, alázatos, békés, erényes életünkkel a szebb, a tökéletes, az örök életre. Nézzük csak a kis názáreti házat, minden zárda példaképét. Ott élt Szent József az édes gyermek Jézussal és Anyjával, a drága szent Szűzzel. Csendben, békében, szegényen éltek ők ott együtt hárman. Milyen nagy volt szeretetük, gyengédségük egymás iránt. Hogyan őrizte a drága Szent József a kicsi Jézust, a világ Megváltóját. Milyen szeretettel vigyázott Istenének Anyjára, a szépséges Szűzanyára. Szerették egymást, hogy nekünk példát adjanak, dolgoztak, hogy mi is úgy dolgozzunk, imádkoztak, hogy mi is fel tudjunk emelkedni mindennapi munkánkból Istenhez, hogy tudjunk imádkozva dolgozni Isten dicsőségére, lelkünk szépítésére. Milyen alázatos volt a Szent Szűz! Fogantatásának első pillanatától kezdve. Tudta, hogy Isten az Ő gyermeke, tudta, hogy a világ Megváltója lesz, de nem szólt, nem mondta senkinek. Szívébe zárta boldogságát. Alázatosan szolgált Szent Józsefnek, mosott, takarított, a legegyszerűbb munkát is örömmel végezte. Pedig előkelő származású volt, hiszen Dávid király családjából származott. Most meg Isten anyja volt, a világ Uráé, a Királyok Királyáé. Alázatos lelke nem zúgolódtott a szegénység, a munka miatt. Látta, hogy Szent József mennyit fárad, dolgozik nehéz munkát érte és a drága gyermekért. Milyen engedelmes volt a kicsi gyermek Jézus! Segített a Szent Szűznek, hol a szobácskájuk takarításában, hol a konyhában, vagy a kertben a liliomok között. Boldog volt, ha valamivel örömet szerezhethetett drága Anyácskájának. Pedig Isten volt, és ha akarta volna, angyalok szolgáltak volna Neki. Oh, de akkor nem tanultunk volna Tőle engedelmisséget alázatosságot, munkaszeretetet, szegénységet. Nem szégyellte, hogy Ő az egyszerű názáreti ácsnak a Fia. Hányszor csúfolták a názáreti fiuk szegénységéért. És Ő az édes kicsi Jézus, sohasem volt elégedetlen, sohasem panaszkodott, mindig vidám, jókedvű és boldog volt. Gyönyörűségét találta abban, ha a drága Szent Józsefnek segíthetett a műhelyben, édes kicsi Jézuskám, milyen aranyos lehettél, amint fűrészeltél, vagy gyalultál, milyen édesen muzsikálhattál a fűrész a Te kezdedben. Kicsi, fehér, egyszerű názáreti ház, de szép lehettél a te boldog isteni lakóddal! Igen, ilyen názáreti kis fehér ház a mi kicsi zárdánk. A Jézuska is itt lakik,

Szűzanya is, a drága Szent József is. Segít nekünk a Jézuska minden munkában, itt szaladgál köztünk, segít vizet hozni, segít fát hozni, söpörni, mindenhol cseng, csilingel isteni csacsogása. Hallod lelkem ezt az édes muzsikát? Csak figyeld, mindig hallani fogod, ha rá gondolsz. Itt van a jóságos, édes Szűzanya is. Ha megaláznak, mellettem van, ha nehéz engedelmeskedni, Ő segít nekem, ha beszélni szeretnék, az Ő hallgatására gondolok, ha feltűnni vágyom, az Ő alázatosságát, elrejtettségét nézem. Mindenben mindenütt megtalálom az édes jó Szűzanyát, ha a mosókonyhába megyek, ott lesz épp úgy, mint a varrodában, vagy a kertben, vagy nem tudom én, minden de minden egyszerű munkában megtalálom őt, ha Vele akarok lenni. És ez a Szent Szűz, az előkelő Szűz, Isten Anyja, nem fog érte haragudni, hogy ilyen egyszerű munkákban kérem segítségét, hiszen Ő mindezt megtette a názáreti kicsi házban. Ha mindig a Szent Szűz, és az édes kicsi Jézus jelenlétében végzem munkámat, akármilyen egyszerű, vagy talán megalázó is az, akkor názáreti kicsi fehér ház lesz nekem kicsi kedves zárdánk. És boldog leszek, hogy én is a názáreti ház lakója vagyok. Akkor ez az élet szépségével, egyszerűségével előcsarnoka lesz a szebb és boldogabb életnek, a menyországnak.

306. Befejező elmélkedés

A lelkimagány első kelléke Isten kegyelme. Csak kérni kell, Isten megadja a kegyelmek bőségét. Egész lélekkel kezdjük a szent magányt, legyünk elzárkózva mindentől, és mintegy újra születve jöjjünk ki a lelkigyakorlatból. Szent Benedek Atyánk szellemében éljünk. Az Ő képének kell rajtunk visszatükröződnie. Igazi bencés szellem, Krisztus szolgálatának iskolája. Krisztust szolgáljuk, mindenben, minden tevékenységünkben, bencés szellemben ott, ahova Elöljárónk küld. Apoljuk különösen szívünkben a testvéri szeretetet. Szent Atyánk akarja, hogy családias, bensőséges szeretet fejlődjék ki bennünk.

U. I. O. Gl. D.

†
PAX
Hálás szeretettel
Szent Benedek Leányai
Tiszaújfalun, 1929. máj. 7.

Berecz Skolasztika a fogadalom napján az ünneplők között
Adjatok hálát az Úrnak, mert jó,
mert irgalma örökkévaló! [Dán 3,89]

Pjx

Sequere me! - így szólta Uram
 Én, én követlek bízón, boldogan
 Elhagyva mindent, mi szívemnek drága
 Követlek - irgalmadat áldom, áldva.

Követlek, ha szent akaratod
 Fehérvirágos mezőn vezet.
 Követlek, - ha kínok tövise
 Véresre sebzi hű szívemet.

Követlek a göröngyös utakon
 S Feléd tárom segélyért karom,
 Ha lelkem ereje megtörik
 S úgy hiszem: tovább már nem bírom!

Követlek akkor is, ha Kezed
 Vállaimra keresztet helyez.
 Követlek, - ha meg nem értés dűbe
 Téretted keresztre szegez.

Ne kímélj Uram, mert kit ma hívtál
 Keresztúton is követ Téged
 S lelkének édes gyönyörűsége,
 Hogy utánad mehet, - követhet Téged!

Tiszaújon, 1924. dec. 27-én

Skolasztika nővér

†
PAX

Sequere me! - így szólta, Uram
 S én követlek bízón, boldogan.
 Elhagyva mindent, mi szívemnek drága
 s követlek, - irgalmad áldom, áldva.

Követlek, ha szent akaratod
 Fehérvirágos mezőn vezet.
 Követlek, - ha kínok tövise
 véresre sebzi hű szívemet.

Követlek a göröngyös utakon
 S Feléd tárom segélyért karom,
 Ha lelkem ereje megtörik
 S úgy hiszem: tovább már nem bírom!

Követlek akkor is, ha Kezed
 Vállaimra keresztet helyez.
 Követlek, - ha meg nem értés dűbe
 Téretted keresztre szegez.

Ne kímélj Uram, mert kit ma hívtál,
 Keresztúton is követ Téged
 S lelkének édes gyönyörűsége,
 Hogy utánad mehet, - követhet Téged!

Tiszaújon, 1924. dec. 27-én

Skolasztika nővér

AJÁNLÁS	3
---------	---

ELŐSZÓ	4
--------	---

I. BENCÉS ELMÉLKEDÉSEK

1. Figyelemmel hallgasd fiam, Mestered rendeleteit.	7
2. Figyelemmel hallgasd a parancsokat.	7
3. Nyisd meg szíved ajtaját és a kegyes Atya figyelmeztető szavát örvendve fogadd.	8
4. Fogatosan teljesítsd!	9
5. Hogy az engedelmesség fáradságos munkájával visszatérj őhozzá, akitől az engedtlenség dologtalansága által eltávoztál!	9
6. Hozzád intézem beszédemet, aki katonáskodni készülsz.	10
7. Krisztus Urunknak, az igaz Király zászlai alatt.	11
8. Vessétek le önakaratotokat s öltsetek fel az engedelmesség kiváló és erős fegyverzetét.	11
9. Mindenekelőtt arra figyelmeztetek, hogy bármi munkát kezdesz, a legállhatatosabb imádsággal kérj Istentől ezen munka véghezvitelére kegyelmet.	12
10. Hogy sohase kelljen a mi rossz cselekedeteink miatt szomorkodnia annak, aki fiai közé fölvenni kegyeskedett bennünket.	13
11. Mert úgy kell engedelmeskednünk neki, oly hűségesen kell használnunk ajándékait.	13
12. Keljünk fel tehát végre-valahára, mert szólít az írás; Itt az óra...	14
13. Nyissuk fel szemünket az isteni világosságra, hallgassuk megdöbbenve.	14
14. Akinek füle van a hallásra hallja meg, mit mond a Lélek az egyháznak.	15
15. És mit beszél ez az Isteni szózat? Jöjjetek fiaim, hallgassatok meg engem, az Úr félelmére tanítlak meg titeket.	15
16. Siessetek, míg világít életetek fáklyája, hogy a halál sötétje meg ne lepjen benneteket.	16
17. Hol az az ember, aki életért eped és szép napokat szeretne érni.	16
18. De kérdezzük meg az Urat a profétával: „Uram, ki lakhatik hajlékodon?”	16
19. Aki nem tesz rosszat másnak, aki nem hallgatja meg felebarátja rágalmozásait... Az ég a szeretet országa	17
20. Aki a gonosz lelket, bármire csábítja is, szívéből csábításaival együtt elutasítja.	17
21. Aki féli az Istent, a benne levő jó miatt nem fuvalkodik fel. Aki lelki jó tulajdonságait nem magának, hanem Istennek tulajdonítja, magasztalja a szívében munkálkodó Urat!	18
22. Aki hallgatja szavaimat és teljesíti, hasonló az emberhez, aki kősziklára épített.	19
23. Az Úr elvárja, hogy napról-napra életünk szentségével válaszoljunk szent tanítására...	20
24. Az Úr meghosszabbítja életünk küzdelmét, hogy hibáinkat jóvá tehesük.	20

II. EGYÉB ELMÉLKEDÉSEK

25. Isten Szent Keze	21
26. Sajnál meg a szenvedő üdvözítőt!	22
27. Mese a kis madárról	23
28. A lelke Istennek háza	24
29. Isten mosolyog reám	24
30. Hogyan lehet szebb, boldogabb újesztendőnk?	24
31. Gyűjtsünk rózsaszirmot Jegyesünknek	25
32. Milyen jó itthon!	25
33. A zárda családja	26
34. Új testvérek jöttek	26
35. Elmélkedés a lelkiismeretvizsgálatról	27
36. Karácsonyi elmélkedés a Jézuska-babáról	28
37. Elmélkedés az imádságról	28
38. Vegye fel mindennap keresztjét	29
39. A kereszt Császárnője	29
40. Az égi Anyácska születésnapja	30
41. Igaz mese az Isten hófehér Galambjárói, Szent Skolasztika Anyánkról	30
42. Széplőtelen Anyánk nevenapja	31
43. Elmélkedés megfosztott oltárról	31
44. Elmélkedés a Jézuska subájáról	31
45. A ferences missziós páterek csomagja	31
46. Vízontlátásra itt vagy a mennyországban	32
47. Gondolatok Szent József és Szt. Benedek ünnepére	32

III. ELMÉLKEDÉSEK NYOMAI

48–273. Napló és naplótöredékek	35–51
---------------------------------	-------

IV. BESZÉDEI

274. Beszédvázlata a celldömölki kongregációban tagfelvételi ünnepélyen	53
275. Miért tiszteljük a Szentséges Szívet?	54
276. 1923-i szilveszteri beszéde a Tüzesben	57
277. Beszédvázlata a tüzesi kongregáció tagfelvétele alkalmából	58

V. LELKIGYAKORLATOS ELMÉLKEDÉSEI

278. Veni Sancte!	59
279. 1929. okt. 22–28-ig tartott lelkigyakorlata	59
280. „Kié a képe fölírás?”	60
281. Az imádság, az elmélkedés	60
282. A keresztségről	61
283. A szerzetesi életről	61
284. Az isteni törvény	62
285. A lelkiismeret	63
286. Lelkiismeretvizsgálat	63
287. A bűn	64
288. A halál	64
289. Az engedelmesség	64
290. Az ítélet	64
291. Kárhozat	64
292. Miserere	65
293. Krisztus Király	65
294. Názáret	65
295. Karácsony	65
296. 1932. július 28 – augusztus 1. lelkigyakorlata	66
297. Kicsoda az Úr?	66
298. Az Úr szolgálói vagyunk	67
299. Isten a mi Atyánk	67
300. A bűnről	68
301. A halálról	68
302. Az ítéletről	69
303. A kárhozzatról	69
304. A mennyországról	69
305. Názáreti élet	70
306. Befejező elmélkedés	71

CSAK
A SZERETET
VEZESSEN MINDEN
TETTEMBEN

1898 2018
Berecz SKOLASZTIKA születésének 120 éve

Leguere me ! - igy szottal krom
En in korettel biron, holdogam
Elhagyra mindent, mi sivennel dröpa
Korettel - s igazmadat öldom, öldra.

Tiszavizton, 1924. dec. 27 en

Pholantile vörök

